

Edith Wharton

LAUREATĂ A PREMIULUI PULITZER

**VARA PRIMEI
IUBIRI**

Edith Wharton

VARA PRIMEI IUBIRI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHARTON, EDITH

Vara primei iubiri / Edith Wharton ; trad.: Traian
Fințescu. - București : Orizonturi, 2013

ISBN 978-973-736-215-5

I. Fințescu, Traian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SUMMER

Copyright © Edith Wharton 2013

Toate drepturile asupra ediției în limba română sunt
rezervate **Editurii ORIZONTURI - București**

Edith Wharton

VARA PRIMEI IUBIRI

Traducere: **Traian Fintescu**

Editura ORIZONTURI

Capitolul 1

Ușa casei avocatului Royall, situată la una dintre extremitățile unicei străzi a localității North Dormer, tocmai se deschise. O tânără apărură și se opri o clipă în prag.

O lumină argintie se revărsa din cerul limpede și proaspăt peste pădurile de zadă și pajiștile din jur. Umbrele norilor albi și pufoși care pluteau deasupra dealurilor se rostogoleau, purtate de vântul ușor, peste câmpie, de-a lungul drumului năpădit de iarbă ce străbate North Dormer. Localitatea, aflată undeva sus, pe înălțimi, la loc deschis, nu beneficiază de vegetația stufoasă care protejează regiunile mai bine adăpostite din Noua Anglie. Singurele pete de umbră între casa avocatului și punctul în care, în cealaltă extremitate a localității, dincolo de biserică, drumul dă ocol masivului întunecat de brazi canadieni care mărginesc cimitirul, sunt sălciile pletoase, de pe malul heleșteului cu rațe, și brazilii norvegieni, ce se înalță în fața gardului ce împrejmuiește proprietatea domnișoarei Hatchard.

Vântul de iunie, ridicând praful de pe stradă, scutura în drumul său crengile morocănoase din fața casei

domnişoarei Hatchard. Un vârtej mai îndrăzneţ smulse brusc pălăria unui tânăr care trecea pe acolo, o făcu să se răsucească o clipă în aer şi o depuse chiar în mijlocul heleşteului.

Urmărindu-l cum aleargă, încercând să-şi pescuiască buclucaşa pălărie, Charity Royall constată că tânărul, îmbrăcat cu oarecare căutare, era străin de acele locuri. Observă, de asemenea, că râdea fără grijă, aşa cum ştie tinereţea să râdă de astfel de întâmplări neplăcute.

Tinerei i se strânse inima. Avu acea mişcare de recul care se producea întotdeauna când vedea un chip nepăsător şi fericit. Întorcându-se, reintră în casă şi simulă că ar căuta o cheie despre care ştia cu siguranţă că se află în buzunarul ei.

O oglindă mică, uşor coclită, deasupra căreia trona un vultur aurit, spânzura de peretele vestibulului. Se cercetă cu atenţie, regretând pentru a mia oară că nu are ochii albaştri ca Annabel Belch, tânăra care sosea din când în când de la Springfield pentru a petrece o săptămână cu bătrâna domnişoară Hatchard, apoi, fixându-şi vechea pălărie arsă de soare pe căpşorul său brunet, ieşi din nou.

— M-am săturat până în gât, şopti.

În acest timp, tânărul, care îşi redobândise pălăria, trecea dincolo de grilajul casei Hatchard. Strada era pustie. North Dormer este la orice oră un deşert şi în mijlocul după-amiezii. În iunie mai ales, cei câţiva bărbaţi în putere, care nu au emigrat încă, sunt pe câmp sau în pădure pe când femeile, rămase acasă,

se îndeletnicesc fără nicio tragere de inimă cu micile corvezi casnice.

Charity Royall își reluase drumul, privind în jurul ei cu acea atenție susținută pe care o determină prezența unui străin într-un mediu familiar. Răsucind cheia pe deget, încerca să-și imagineze ce impresie ar putea produce North Dormer asupra celor care veneau de la oraș. Ea însăși locuia aici de când avea cinci ani. Crezuse, mult timp, că era un loc cât de cât important, dar, în anul precedent, domnul Miles, noul pastor al templului protestant din Hepburn, care venea la fiecare două săptămâni pentru a celebra cultul în biserica din North Dormer – dacă nu cumva drumurile nu erau impracticabile datorită transportului copacilor doborâți –, propusese să îi ducă pe tinerii din sat la Nettleton, pentru a asista la o conferință despre Pământul Sfânt, urmată de o proiecție. Cei câțiva băieți și cele câteva fete care reprezentau viitorul satului fuseseră deci înghesuiți pe banchetele unei trăsurii și transportați dincolo de dealuri, până la Hepburn, de unde un personal care oprea până și în cele mai prăpădite gări îi cărase până la Nettleton. În cursul acestei zile de neuitat Charity Royall făcuse cunoștință, pentru prima oară în viața ei, cu calea ferată. Văzuse magazine de noutăți cu uși mari de sticlă și mâncase tartă cu nuci de cocos, apoi, pătrunzând într-o sală de conferințe, îl ascultase pe un domn spunând lucruri de neînțeles în fața unor tablouri pe care i-ar fi făcut mare plăcere să le privească, dacă explicațiile conferențiarului nu ar fi împiedicat-o să le înțeleagă. Această inițiere îi

demonstrase că North Dormer era doar un biet sătuc și o făcuse să îi fie deodată rușine de ignoranța sa, un sentiment pe care vizitele la biblioteca din sat nu reușiseră să i-l provoace până atunci. Se cufundă cu înfrigurare, o lună sau două, în studierea la întâmplare a volumelor prăfuite din mica bibliotecă fondată în amintirea tânărului Honorius Hatchard, care îi conferea acelui sătuc obscur o anumită notă de cultură veche. Dar, în curând, amintirea civilizatului Nettleton se estompă și, în loc să continue să se instruiască, Charity se resemnă să considere North Dormer ca măsură a tuturor lucrurilor.

Vederea străinului, însă, redeșteptând în amintire imaginea semețului Nettleton, reduce North Dormer la adevăratele sale proporții. Plimbându-și privirea de la un capăt la altul al străzii, de la casa domnului Royall, cu pereții de un roșu spălăcit, până la biserica albă în întregime, tânăra îi măsură fără milă limitele. Un biet sat de munte, bătut de vânt și ars de soare, abandonat de oameni și disprețuit de calea ferată, de troleu, de telegraf și de toate acele forțe care leagă între ele aglomerările umane! Nu existau la North Dormer nici buticuri, nici teatre, nici conferințe, nici centre de afaceri, nimic în afara unui templu, care se deschidea din două în două duminici, dacă starea drumurilor o permitea. Exista, totuși, biblioteca, dar, dintre volumele care muzezeau pe rafturile umede, cele mai recente datau de douăzeci de ani, și nimeni nu le citea. Totuși, întotdeauna i se dăduse de înțeles că trebuie să considere un privilegiu al sorții faptul că locuiește în

North Dormer. Charity știa că, în comparație cu locul de unde venea ea, satul beneficia de toate cuceririle civilizației moderne. De când, copil fiind, fusese adusă acolo, toți localnicii nu încetaseră să îi repete întruna acest lucru. Chiar bătrâna domnișoară Hatchard, într-o clipă teribilă a vieții sărmane Charity, îi spusese:

— Micuțo, să nu uiți niciodată că doamna Royall te-a adus de la „Munte“.

Într-adevăr, fusese adusă de la „Munte“, de pe acea faleză care își înalță tragica siluetă de piatră peste dealurile scunde ale Lanțului Vulturului (Eagle Range), fundal încărcat de melancolie al acestei văi izolate. „Muntele“ se ridica la mai bine de douăzeci de kilometri, dar, atât de abrupt, încât umbra sa părea să se proiecteze până peste North Dormer. Și era ca un magnet atrăgând norii pentru a-i risipi, furtunos, de-a lungul văii. Dacă un norișor firav plutea vreodată deasupra satului, pe cerul de vară cel mai pur, alerga drept spre Munte, ca o barcă dusă de vârtaj, și de acolo, agățându-se de stânci, sfâșiat și multiplicat, se năpustea în cele din urmă asupra văii, înecând-o în ploaie și beznă.

Charity nu avea o idee foarte clară despre locul unde se născuse, dar știa că era un loc rău famat, că faptul de a proveni de acolo era o rușine, și că nu trebuia să uite în nicio împrejurare – cum pe bună dreptate îi amintise odinioară domnișoara Hatchard – că fusese smulsă din brațele răului și să se considere fericită că a scăpat de acolo. Cu ochii ațintiți asupra Muntelui, făcea, ca de obicei, efortul de a se simți recunoscătoare. Dar,

la vederea tânărului care tocmai intra la domnișoara Hatchard, viziunea străzilor strălucitoare din Nettleton îi apăruse din nou în fața ochilor și Charity se simți rușinată de pălăria sa veche, scârbită de North Dormer și geloasă pe Annabel Balch din Springfield, ai cărei ochi albaștri urmăreau spectacole și mai strălucitoare decât acela al străzilor din Nettleton.

— M-am săturat până în gât! repetă.

La jumătatea străzii se opri în fața unei porți cu grătii de lemn, o împinse și o luă pe o potecă pietruită ducând până în fața unei mici construcții din cărămidă, precedate de un portic cu coloane vopsite în alb pe frontonul căruia se putea citi: *Fondată în amintirea lui Honorius Hatchard, 1832.*

Persoana astfel comemorată fusese fratele bunicului bătrânei domnișoare Hatchard, și aceasta însăși nu concepea un alt titlu decât acela de nepoată a marelui om. Și asta pentru că Honorius Hatchard se bucurase în primii ani ai secolului al nouăsprezecelea de o modestă celebritate. După cum îi informa pe rarii vizitatori o placă de marmură fixată în interiorul bibliotecii, Honorius Hatchard era autorul volumului de eseuri publicate sub titlul *Pustnicul din Eagle Range* și întreținuse relații cu Washington Irving, Fitz-Geene Halleck și grupul lor literar. Călătorise apoi în Europa, unde murise tânăr, secerat în floarea vârstei de o boală contractată în Italia. Aceasta era singura relație ce înrudea North Dormer cu literatura, relație comemorată cu pioșenie prin înălțarea monumentului în care, în fiecare marți și joi după-amiază, Charity Royall se

instala la biroul său, sub gravura pătată de rugină reprezentându-l pe tânărul scriitor. Și, adesea, își punea întrebarea care dintre ei este cu adevărat mort, el, în mormântul său, sau ea, în această bibliotecă!

Intrând cu un pas nonșalant, își scoase pălăria, pe care o puse cu un gest neglijent pe capul unei Minerve de ipsos, apoi deschise obloanele, se aplecă pentru a putea vedea dacă erau ouă în cuibul de rândunele de sub copertina uneia dintre ferestre și, așezându-se, în sfârșit, în spatele biroului său, scoase din el un rulou de dantelă din bumbac și o croșetă. Charity nu era o dantelăreasă expertă, îi trebuiseră săptămâni întregi pentru a confecționa o jumătate de metru de dantelă lucrată strâns pe care o păstra înfășurată în jurul copertii smulse dintr-un exemplar din *Lampagiul*. Dar nu exista nicio altă posibilitate de a-și procura dantela necesară pentru a-și împodobi bluza de vară și de când Ally Hawess, fata cea mai săracă din sat, apăruse duminica la templu cu un corsaj ajurat, croșeta nerăbdătoarei Charity se mișcase cu și mai multă râvnă. Desfășură dantela, atacă un ochi și se aplecă peste lucrul său, încruntându-și sprâncenele.

Ușa se deschise brusc și, înainte de a-și ridica ochii, ghici deja că tânărul pe care îl văzuse intrând la domnișoara Hatchard tocmai trecea pragul bibliotecii.

Fără să îi acorde nicio atenție, începu să parcurgă pe îndelete mica sală boltită, cu mâinile la spate, scrutând cu o privire mioapă șirurile de cărți cu cotoarele spălăcite. Ajunse, în sfârșit, în dreptul biroului și se opri în fața bibliotecarei.

— Domnișoară, aveți un fișier? Întrebă cu o voce agreabilă, puțin repezită.

Neașteptata întrebare o făcu să lase croșeta.

— Un ce?

— Păi... un fișier...

Își dădu seama că acum o vedea pentru prima oară cu adevărat – atunci când intrase o considerase ca făcând parte din mobilierul bibliotecii pe care îl trecuse în vedere rapid.

Privind-o, își pierdu brusc șirul. Charity își dădu seama și surâse. Tânărul surâse și el.

— Dar, într-adevăr, nu cunoașteți desigur acest gen de catalog, reluă. De fapt, este mai bine așa...

Ea crezu că deslușește o ușoară condescendență în vocea sa și întrebă sec:

— Mai bine? De ce?

— Pentru că este atât de agreabil într-o bibliotecă mică ca aceasta să scotocești tu însuși... cu ajutorul bibliotecarei.

Pronunță ultimele cuvinte cu un ton atât de respectuos încât Charity se îmblânzi și răspunse suspinând:

— Mă tem că nu vă pot fi de un prea mare ajutor.

— De ce? Întrebă tânărul, la rândul său.

Îi răspunse că biblioteca nu conținea destule cărți pentru a alcătui un catalog detaliat și că, de altfel, ea însăși citise doar câteva.

— ...Oricum, le mănâncă viermii, adăugă cu un aer sumbru.

— Într-adevăr? Este păcat, deja am descoperit unele foarte interesante.

Lăsând impresia că nu se sinchisește să mai continue conversația, își reluu plimbarea printre rafturi. Părea să fi uitat de prezența tinerei și indiferența sa o jigni pe Charity; își reluu lucrul, hotărâtă să nu îi mai ofere ajutorul său. Aparent, nici nu părea să aibă nevoie. Rămase mult timp imobilizat în celălalt capăt al sălii, întorcându-i spatele și luând, unul câte unul, volumele prăfuite cocoțate pe o poliță de deasupra.

— Oh! exclamă brusc.

Văzu că ștergea cu batista muchiile unei cărți pe care o ținea în mână. Resimți acest gest ca o critică indirectă a felului în care se achita de datoria sa și spuse repede:

— Nu este vina mea dacă sunt murdare.

Tânărul se întoarse și o cercetă cu o curiozitate reînnoită.

— Ah... nu sunteți deci bibliotecara?

— Ba da... numai că nu pot să le șterg de praf pe toate. De altfel, nimeni nu se uită la ele, de când infirmitatea o împiedică pe domnișoara Hatchard să vină la bibliotecă.

— Ah! fără îndoială!

Așeză la loc cartea pe care o ștersese de praf și o privi pe Charity fără să spună nimic. Ea se întrebă dacă nu cumva domnișoara Hatchard îl trimisese pentru a face un raport asupra felului în care era întreținută biblioteca și această bănuială făcu să îi sporească ranchiuna.

— V-am văzut intrând la domnișoara Hatchard puțin mai devreme, nu-i așa? îl întrebă.

Cu siguranță voia să afle pentru ce venise acest străin să scotocească prin cărțile sale.

— La domnișoara Hatchard? Da... este verișoara mea și am tras la ea, răspunse tânărul.

Adăugă, ca pentru a-i risipi neîncrederea:

— Mă numesc Harney... Lucius Harney. Nu v-a vorbit niciodată despre mine?

— Nu, răspunse Charity, pusă în încurcătură de faptul că nu putea răspunde afirmativ.

— Foarte rău! spuse râzând vărul doamnei Hatchard.

Și, după un alt moment de tăcere, în timpul căruia Charity avu răgazul să își dea seama că tonul pe care îi răspunsese era puțin încurajator, tânărul adăugă:

— Observ că nu sunteți prea tare în arhitectură.

Confuzia bibliotecarei crescuse: cu cât făcea mai multe eforturi pentru a-l înțelege, cu atât aluziile interlocutorului său deveneau mai neinteligibile. Îi amintea de „domnul” care „explicase” tablourile, la Nettleton, și din nou se simți strivită sub povara ignoranței sale.

— Vreau să spun că nu văd nicio carte despre vechile locuințe din regiune. Fără îndoială, această zonă a țării nu a prea fost explorată. Toți arhitecții se ocupă de Plymouth și Salem. Este, totuși, stupid. Casa verișoarei mele, de exemplu, este într-adevăr interesantă. Acest sat trebuie să aibă o istorie... trebuie că a fost chiar mai mult decât un sat odinioară...

Se întrerupse brusc, cu acea roșeață specifică unui tânăr timid care își aude deodată sunetul propriei sale voci și care se teme să nu fi vorbit prea mult.

— Eu însumi sunt arhitect, explică, și vânez, pur și simplu, casele vechi.

Ea făcu ochii mari și se gândi: „Case vechi? Dar nu este totul vechi în North Dormer?”

Repetă cu voce tare:

— Aici, totul este vechi.

Tânărul râse și începu să se învâртеască din nou prin bibliotecă.

— Nu aveți o lucrare despre acest ținut? Cred că s-a scris ceva în 1890, o carte sau o broșură asupra originilor comunei din Eagle County.

Charity își propti croșeta de buza inferioară și reflectă. Da, își amintea, într-adevăr, că văzuse o lucrare cu acest titlu: *North Dormer și primele comune din Eagle County*. Nutrea chiar o aversiune cu totul specială pentru acea carte, un biet volum jerpelit care cădea totdeauna din raft sau aluneca în spatele celorlalte. Ultima oară când îl culesese de pe jos se întrebase cum de putuse autorul să își piardă vremea scriind o carte despre North Dormer și tristele sate din vecinătate: Dormer, Hamblin, Creston și Creston River! Le știa pe toate, sărmene grupuri de case pierdute în străfundurile munților: Creston River, unde exista o fabrică de hârtie ai cărei pereți cenușii se prăvăleau peste malul râului și Hamblin, unde cădea întotdeauna prima ninsoare din lungile ierni de la munte. Acestea erau singurele lor titluri de glorie...

Charity se ridică la rândul ei și aruncă o privire vagă peste șirurile de cărți. Dar îi era imposibil să își aducă aminte unde pusese volumul despre North Dormer.

Își dădu seama că făcuse gluma de prost gust de a dispărea încă o dată. Cu siguranță, nu era într-una din zilele ei bune.

— Trebuie, totuși, să fie pe undeva, spuse, pentru a-și dovedi zelul.

Dar vorbea fără convingere și simți că vorbele o dădeau de gol.

— Mulțumesc... mulțumesc... nu contează, răspunse tânărul cu un aer distrat.

Își dădu seama că se pregătea să plece și dori mai mult ca oricând să regăsească volumul.

— Rămâne pentru data viitoare; adăugă, și, luând cartea pe care o pusese pe pupitru, i-o întinse.

— Această carte nu este deloc lipsită de valoare, i-ar trebui puțin aer curat și soare.

Salută surâzând și ieși.

Capitolul 2

O rele de program erau pentru bibliotecara de la *Hatchard Memorial*, între trei și cinci și, de obicei, sentimentul datoriei o reținea pe Charity la birou până în jur de patru și jumătate.

Dar nu reușise niciodată să descopere vreun avantaj practic care ar rezulta de aici, fie pentru North Dormer, fie pentru ea însăși, și, de aceea, hotăra, fără să își facă niciun scrupul, atunci când acest lucru îi convenea, că biblioteca se închide cu o oră mai devreme. La câteva minute după plecarea tânărului Harney luă din nou această hotărâre. Împături dantelela, închise obloanele și răsuci cheia în ușa bibliotecii *Hatchard Memorial*.

Strada era la fel de pustie și, după ce aruncă o privire în stânga și în dreapta, tânăra se îndreptă spre casă. Dar, în loc să intre, își continuă drumul și o luă pe o cărare care trecea peste câmp, urcând spre o pajiște de la marginea dealului. Dădu la o parte bariera și, de-a lungul unui zid în ruină, înaintă pe o cărare ce se oprea în fața unui dâmb pe care o zadă își scutura în vânt frunzele sale proaspete. Ajunsă acolo, se cuibări la umbră, își scoase pălăria și își afundă obraji în iarbă.

Era oarbă și surdă la multe lucruri și o simțea inconștient, dar tot ceea ce era aer, lumină, parfum și culoare îi puneă sângele în mișcare. Îi plăcea cum îi mângâia mâinile iarba stufoasă de munte, mirosul cimbrisorului în care își ascundea fața, adierea ușoară a vântului jucându-se cu părul ei sau încercând să îi desfacă bluza ușoară de vară, și trosnetul zădai cu crengile îndoindu-se sub suflarea lui.

Se cățara adesea pe această colină și, culcată în iarbă, singură, savura din plin plăcerea de a se lăsa dezmiardată de briză sau de a-și freca obraji de cimbrisor. Rămânea ore întregi acolo, fără niciun gând, scufundată într-o vagă beatitudine. Astăzi, această stare era amplificată de bucuria evadării. Niciodată nu își detestase atât închisoarea ca acum. Desigur, nu îi displăcea ca, din când în când, câte o prietenă să o viziteze pe neașteptate la bibliotecă, pentru a mai sta de vorbă, dar nu admitea să fie deranjată în legătură cu cărțile. Cum ar fi putut să își amintească pe ce raft se găseau, dacă i se cereau atât de rar? Orma Fry lua câteodată un roman, fratele său Ben avea o slăbiciune pentru manualele de geografie, ca și pentru cărțile de comerț și contabilitate; dar nimeni altcineva nu mai ceruse altceva, orice ar fi fost, în afară de, uneori, *Coliba unchiului Tom* sau poemele lui Longfellow. Aceste cărți le păstra la îndemână și le-ar fi găsit și noaptea, pe întuneric; dar cererile neobișnuite erau atât de rare încât o exasperau ca o nedreptate.

Charity recunoștea că fizionomia tânărului arhitect o atrăgea, îi plăceau ochii săi cenușii de miop, privirea

caldă; felul său de a vorbi, puțin mai deosebit, repezit și blând în același timp; mâinile bronzate și nervoase, dar cu unghiile lustruite și bine îngrijite, ca ale unei femei. Rememora culoarea părului ars de soare, asemănătoare aceleia a „crestei cocoșului“ după îngheț; revedea surâsul său modest și totodată plin de încredere. Ghicea că acest surâs ascundea cunoașterea a mii de lucruri necunoscute pentru ea, dar nici măcar o umbră de orgoliu. Și superioritatea pe care o bănuia îi procura o senzație agreabilă. Așa săracă și ignorantă cum era, cea mai umilă dintre cei umili, chiar și în North Dormer, unde faptul de a veni de la „Munte“ era cea mai mare năpastă, Charity domnise, totuși, întotdeauna, în acel univers strâmt care era lumea ei. Avocatul Royall era, incontestabil, omul cel mai important din North Dormer: îi domina atât de evident pe cei din mediul său încât străinii, după ce discutau cu el, se mirau întotdeauna să îl vadă vegetând în acest colț uitat de lume. În pofida trecutului său – și în pofida prestigiului domnișoarei Hatchard –, domnul Royall domnea, deci, peste North Dormer: iar Charity domnea în casa avocatului. Nu își mărturisise nicio dată această atotputernicie, dar o simțea. Îi cunoștea natura și avea oroare de ea. Și iată că, într-un mod nedeslușit, tânărul Harney o făcuse să simtă voluptatea de a te supune unei ființe superioare...

Se ridică în picioare, dând din cap pentru a scutura firele de iarbă care i se agățaseră în păr și își coborî privirea pe sărmana locuință în care domnea. Casa, construită din lemn, ca toate din sat, vopsită într-un

roșu spălat de ploaie și de vânt, se înălța la poalele colinei. O grădiniță cu o alee străjuită de coacăzi se întindea între casă și drum. Pe o latură a ei se afla fântâna, peste al cărei acoperiș boltit se întindea o clematită, iar pe alta, suspendat peste un umbrar în formă de evantai, trandafirul agățător pe care domnul Royall i-l adusese într-o zi de la Hepburn. În spatele casei, o bucată de teren de o formă neregulată servea la întinsul rufelor. Charity deslușea frânghiile legate de stâlpi, întinzându-se până lângă un zid ce stătea să cadă, dincolo de care un șir de porumb și câteva straturi de cartofi mărgineau pământul în paragină acoperit de creasta cocoșului și de melcul de purpură.

Tânăra nu își putea aminti ce impresie îi făcuse această casă atunci când o văzuse pentru prima oară. I se spusese, mai târziu, că era bolnavă și avea febră în timpul călătoriei de pe „Munte”. Își aducea aminte doar că se trezise într-o dimineață într-un pătuț cu gratii, la picioarele patului dublu al soților Royall și că deschisese uimită ochii privind cu nedumerire încăpearea de o curățenie glacială, care avea să devină mai târziu camera sa.

Doamna Royall muri șapte sau opt ani mai târziu. La vremea aceea Charity pricepuse deja multe dintre cele ce se întâmplau în jurul ei. Știa că doamna Royall era tristă, timidă și vulnerabilă și că avocatul Royall era dur și violent, și încă și mai vulnerabil decât soția sa. Știa că fusese botezată în biserica albă din celălalt capăt al satului și că i se dăduse numele de Charity pentru a comemora actul de caritate al familiei Royall și pentru

a menține viu în ea un just sentiment de dependență: știa, mai ales, că domnul Royall, care era tutorele său, nu o adoptase legal, deși toată lumea îi spunea Charity Royall. Știa, de asemenea, de ce se întorsese domnul Royall să trăiască în North Dormer, în loc să rămână în Nettleton, acolo unde își începuse într-un mod atât de strălucitor cariera.

Se vorbise, după moartea doamnei Royall, despre internarea tinerei Charity într-un pension de fete. Domnișoara Hatchard însăși avusese o lungă discuție pe această temă cu domnul Royall, iar acesta se dusese într-o zi la Starkfield, pentru a vizita instituția pe care venerabila doamnă i-o recomandase. Revenise a doua zi, spre seară, întunecat la față, mai întunecat decât îl văzuse Charity vreodată, deși resimțise de câteva ori pe pielea ei efectele firii sale morocănoase.

În momentul în care îl întrebase când va pleca la Starkfield, îi răspunsese brusc și categoric:

— Nu vei pleca.

Apoi, fără să mai rostească niciun alt cuvânt, o părăsi și se închise în cămăruța prost luminată pe care o numea cabinetul său de lucru. A doua zi, directoarea pensionului scria, cu o politețe înghețată, că îi era teamă că nu putea să o primească pe domnișoara Royall la ea.

Charity își dădu imediat seama ce se întâmplase. Domnul Royall cedase, cu siguranță, încă o dată, înclinației sale spre băutură: dar tânăra ghici că nu mediocrele tentații din Starkfield îl făcuseră să se îmbete, ci mai degrabă supărarea de a se despărți de ea.

Domnul Royall era un om cât se poate de taciturn și solitar și asta Charity o înțelegea, căci ea însăși era la fel. El și ea, singuri, față în față în această casă tristă, sondaseră profunzimile izolării, și, deși nu resimțea pentru el o afecțiune particulară, nici măcar o simplă recunoștință, totuși îl compătimea, pentru că își dădea seama că era superior oamenilor care îl înconjurau și că ea era singura ființă umană care se ridica între el și singurătate. Așa că, atunci când domnișoara Hatchard o chemă la ea câteva zile mai târziu, pentru a-i vorbi despre o pensiune din Nettleton și pentru a-i spune că, de această dată, o doamnă care îi era prietenă „va face aranjamentele necesare”, Charity reteză scurt această ofertă spunându-i că luase decizia de a nu părăsi North Dormer.

Domnișoara Hatchard, surprinsă, o dojeni cu blândețe, dar fără rezultat. Charity repetă de-a dreptul:

— Nu îl pot lăsa pe domnul Royall singur.

Ochii doamnei Hatchard clipiră în spatele ochelarelor fără rame și figura sa prelungă și subțire se boți, cutată de neliniște. Se aplecă înainte, sprijinindu-se pe brațele fotoliului de acaju, dornică în mod vădit să își îndeplinească până la capăt datoria pe care o avea față de protejata sa.

— Acest sentiment te onorează, copilul meu, dar totuși...

Tăcu, interogând din priviri lemnăria mâncată de vreme din salonul său îmbătrânit, ca și cum ar fi cerut sfatul dagherotipiilor bunicilor săi, atârinate pe pereți: dar privirile lor opace păreau să îi accentueze dificultatea de a se exprima.

— Fapt este că nu numai... nu numai din cauza educației tale te sfătuiesc să mergi la Nettleton. Există alte motive... ești prea tânără pentru a le înțelege... bolborosi.

— Oh, le înțeleg foarte bine, o întrerupse brusc Charity.

Domnișoara Hatchard roși cu candoare până sub boneta sa de dantelă. Dar se simți vizibil ușurată că nu trebuie să mai dea explicații suplimentare.

Reluă, după ce aruncă noi priviri imploratoare spre portretele bunicilor:

— În orice caz, voi face întotdeauna tot ce îmi va sta în puteri pentru tine... Și dacă... dacă mai târziu, te vei răzgândi... știi unde mă găsești...

Avocatul o aștepta pe peronul casei roșii. Era proaspăt ras și se ținea drept în fața ei în costumul cel negru, periat cu multă grijă. În asemenea momente era cu adevărat impunător, și Charity nu se putu împiedica să nu îl admire.

— Ei bine, spuse brusc, s-a aranjat?

— Nu. Nu plec.

— Nu pleci la Nettleton?

— Nici acolo, nici în altă parte...

O întrebă atunci cu o voce joasă și gravă:

— De ce?

— Prefer să rămân aici, îi răspunse scurt.

Și, fără să îl privească, se urcă direct în camera ei. Săptămâna următoare îi adusese trandafirul agățător de la Hepburn: era singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată.

În timpul celor doi ani care urmară, viața ei se scurse fără niciun incident. Când împlini șaptesprezece ani, domnul Royall, care evita, pe cât era posibil, să se ducă la Nettleton, a fost chemat acolo în legătură cu un proces. Își mai exercita, încă, profesia, deși procesele erau mai degrabă rare la North Dormer și în cătunele învecinate, așa că atunci când se ivea ocazia să pledeze la Nettleton îi era dificil să refuze.

Petrecu trei zile la Nettleton, câștigă procesul și se întoarce într-o dispoziție încântătoare, în acea seară, la masă, vorbi îndelung despre primirea călduroasă pe care i-o făcuseră vechii săi prieteni din oraș.

— La urma urmei, spuse pe un ton confidențial, am fost un imbecil notoriu să părăsesc Nettletonul. Soția mea m-a făcut să comit această prostie...

Charity înțelese imediat că ceva umilitor și penibil i se întâmplase și că vorbea cu atâta însuflețire despre acea întâmplare doar pentru a alunga o amintire dureroasă. Urcă să se culce devreme, lăsându-l pe domnul Royall așezat în sufragerie, cu coatele pe fața de masă cerată, afundat în gândurile sale posomorâte. Urcând, avusese grijă să îi sustragă din buzunarul pardesiului cheia bufetului în care era încuiată sticla de whisky.

În toiul nopții se trezi brusc, alarmată de un zgomot la ușă; sări din pat și auzi vocea domnului Royall.

— Deschide! spunea.

Vorbea cu voce joasă, dar cu un ton hotărât. Deschise, temându-se de un accident... nici un alt gând

nu îi trecu prin minte la început. Dar, când îl văzu pe domnul Royall în pragul ușii, cu chipul răvășit luminat de o rază a lunii de toamnă, înțelese...

Pentru o clipă se priviră în tăcere, apoi, cum domnul Royall, înaintând, puneă deja piciorul pe prag, întinse brusc brațele și îl opri:

— Pleacă de aici! strigă cu o voce pătrunzătoare, care o surprinse pe ea însăși. Nu vei pune mâna pe cheia de la bufet.

— Charity, ai milă, lasă-mă să intru! Nu vreau cheia de la bufet. Sunt un biet bărbat singur, continuă cu aceea voce profundă care o emoționa uneori.

Cu un gest disprețuitor îl ținu la distanță.

— Cred că te înșeli. Aici nu mai este camera soției tale.

Nu îi era frică; resimțea doar un imens dezgust. Poate că îl ghici, poate că îl citi pe chipul ei, pentru că, după ce o privi fix câteva secunde, dădu înapoi și se întoarse încet... Cu urechea lipită de gaura cheii, Charity îl auzi mai întâi căutându-și drumul, orbecăind pe scara cufundată în beznă, apoi îndreptându-se pe bâjbâite spre bucătărie. Se aștepta să audă ușile bufetului sărind în lături sub loviturile lui exasperate; dar distinse doar zgomotul ușii de la casă deschizându-se, apoi, prin fereastră ajunse până la ea ecoul pașilor grei ai domnului Royall. Ascunsă în spatele obloanelor, îi văzu silueta încovoiată coborând pe poteca din grădină și urcând strada pustie, luminată de lună. Atunci, deodată, o cuprinse frica, și se ghemui dârdâind sub pătură.

O zi sau două după aceea, sărmana Eudora Skeff, care fusese supraveghetoarea bibliotecii Hatchard, murea subit de o congestie pulmonară. În prima zi de după înmormântare, Charity se prezentă la domnișoara Hatchard și îi ceru să fie numită bibliotecară. Cererea păru să o surprindă puternic pe bătrâna domnișoară; evident, domnișoara Hatchard se cam îndoia de competența noii candidate.

— Dumnezeule, copilul meu, nu știu... Nu ești puțin cam tânără? o întrebă, ezitând.

— Am mare nevoie să câștig bani, răspunse scurt Charity.

— Domnul Royall nu îți dă tot ce ai nevoie? Nimeni nu este bogat în North Dormer.

— Am nevoie de bani pentru a pleca de aici.

— Să pleci?

Ridurile mărunte ale domnișoarei Hatchard se adânciră și mai mult datorită neliniștii:

— Așadar, vrei să îl părăsești pe domnul Royall? continuă, vizibil jenată.

— Da... sau vreau să mai stea încă o femeie cu mine în casă, spuse Charity, cu o expresie hotărâtă.

Mâinile nervoase ale domnișoarei Hatchard se crispară pe brațele fotoliului. Imploră din priviri portretele veștejite spânzurate de perete și, după ce tuși discret, urmă pe un ton indecis:

— Treburile... treburile gospodăriei sunt prea grele pentru tine?

Tinerei îi îngheță inima. Își dădu seama că domnișoara Harchard nu voia să înțeleagă, și că trebuia să găsească singură mijlocul de a ieși din situația penibilă în care se afla. Se simți năpădită de un profund sentiment de izolare. I se păru că îmbătrânise pe nesimțite, dintr-odată.

„Sărăcuța! Trebuie să îi vorbești ca unui copil“, se gândi, compătimind-o pe această fată bătrână pentru naivitatea ei incorrigibilă.

— Da, așa este, spuse cu glas tare, treburile casei sunt prea grele: am tușit mult toamna asta.

Remarcă imediat efectul pe care îl produsese ultimele ei cuvinte. Domnișoara Hatchard păli, gândindu-se la dispariția subită a bieteii Eudora. Promise pe loc să facă tot ce îi stătea în putință ca să obțină postul de bibliotecară pentru protejata sa. Evident, existau o serie de oameni pe care era obligată să îi consulte: pastorul, consilierii municipali din North Dormer, ca și o rudă îndepărtată a familiei Hatchard, care locuia la Springfield.

— Măcar dacă ai fi fost la pension, suspină.

O însoți șchiopătând pe Charity până la ușă și acolo, liniștindu-se ca urmare a constatării că spinoasa conversație se apropia de sfârșit, adăugă, învăluind-o cu blânda ei privire evazivă:

— Știu că domnul Royall este... dificil uneori, dar soția sa îl suporta ca o adevărată creștină. Urmează-i exemplul... și amintește-ți întotdeauna, Charity, că domnul Royall este acela care te-a adus de la „Munte“.

Charity se întoarce acasă. De îndată ce intră, se duse direct în cabinetul de lucru al domnului Royall.

Îl găsi așezat în apropierea sobei de fier citind discursurile lui Daniel Webster. Trecuseră cinci zile de la noaptea în care venise la ușa ei. În tot acest timp mâncaseră împreună și Charity asistase alături de el la înmormântarea sărmaneii Eudora Skeff; dar nu schimbaseră nicio vorbă.

Văzând-o intrând, domnul Royall tresări mirat. Charity observă că nu se bărbierise și că arăta și mai bătrân ca de obicei. Totuși, cum îl considerase întotdeauna un moș, figura sa răvășită nu îi provocă nicio emoție. Îi comunică sec că fusese la domnișoara Hatchard și îi explică scopul acestei vizite. Păru surprins, dar nu făcu niciun comentariu.

— I-am spus că treburile gospodărești sunt prea grele pentru mine și că aș vrea să câștig atât cât să pot plăti o servitoare, dar tu vei fi acela care o va plăti. Banii pe care îi voi lua îi opresc pentru mine.

Domnul Royall încruntă din sprâncenele sale zbârlite și bătu pe marginea biroului cu degetele sale pătate de cerneală...

— De ce ai nevoie de bani? întrebă.

— Pentru a pleca, atunci când voi avea cu ce, să îmi caut o slujbă în altă parte.

Ezită și întrebă cu o voce neutră:

— De ce vrei să pleci, Charity?

Îl măsură cu o strâmbătură disprețuitoare.

— Îți închipui că ar putea consimți cineva să rămână de bunăvoie la North Dormer? Chiar tu însuși nu ai accepta... toată lumea spune asta.

Lăsând capul în jos o întrebă:

— Unde ai vrea să te duci?

— Acolo unde îmi voi putea câștiga existența. Voi încerca într-un loc la început și, dacă nu va fi posibil, voi merge în altă parte, nu contează unde... mă voi întoarce pe Munte, dacă va fi nevoie.

Se opri la această amenințare, văzând că avea efectul scontat.

— Aș vrea să intervii pe lângă domnișoara Hatchard și pe lângă consilieri, pentru a putea obține postul de bibliotecară. Și aș dori ca o femeie să stea aici, cu mine, adăugă.

Domnul Royall deveni foarte palid. Când tânăra termină, se ridică greoi în picioare, sprijinindu-se de birou cu mâinile sale musculoase și păroase. Se privi-ră, o secundă, fără să scoată nicio vorbă.

— Ascultă, rosti în cele din urmă cu o voce surdă, ca și cum cuvintele pe care urma să le pronunțe îl sufocau, vreau să îți spun ceva, de mult timp vreau să îți vorbesc... Vrei să ne căsătorim?

Nemișcată, tânăra continuă să îl privească fix.

— Vreau să te iau de nevastă, repetă, și tuși pentru a-și limpezi vocea.

Continuă:

— Pastorul va fi aici săptămâna viitoare. Ne poate căsători el, sau am putea merge la judecătorul de pace din Hepburn, dacă preferi o căsătorie civilă. Voi face după cum dorești.

Gâfâind, lăsă ochii în jos sub privirea necruțătoare pe care Charity continua să o ațintească asupra lui. Stătea în picioare acolo, în fața ei, greoi, îmbătrânit,

aproape sordid, cu hainele în dezordine, cu mâinile, ale căror vene se umflaseră, sprijinite pe birou... Fălcile sale groase de orator tremurau în urma efortului pe care și-l impusese pentru a se mărturisi: arăta în ochii tinerei fete ca o caricatură a bătrânelului patern pe care îl cunoscuse odinioară.

— Să mă căsătoresc cu tine? Eu? îi spuse, râzând insolent. Asta veneai să îmi spui în noaptea aceea? Nu, dar ce te-a apucat, mă întreb... De cât timp nu te-ai mai privit într-o oglindă?

Luă o atitudine mândră și provocatoare, conștientă de tinerețea și forța ei.

Domnul Royall nu schiță nicio mișcare în timp ce ea vorbea. Se albise la față, și sprâncenele sale negre fremătau, de parcă strălucirea insolentă a privirii semeței Charity îl orbea... Când ea sfârși, ridică greoi brațele.

— Bine, bine, spuse.

Se îndreptă încet spre vestibul și își luă pălăria din cuier. Se opri în prag și comentă copleșit:

— Întotdeauna oamenii au fost duri cu mine... Întotdeauna viața a fost dură cu mine.

Și ieși.

Câteva zile mai târziu, North Dormer afla cu surprindere că tânăra Charity fusese numită bibliotecară la *Hatchard Memorial* și că bătrâna Verena Marsh, o sărăntoacă de la ospiciul din Creston, fusese adusă să locuiască la avocatul Royall, pentru a îndeplini sarcinile de servitoare.

Capitolul 3

Nu în acea încăpere, din casa roșie, denumită cabinet de lucru își primea domnul Royall rarii săi clienți.

Demnitatea profesională și independența cerută de profesia sa, impuneau ca biroul său să se afle sub un alt acoperiș, iar în situația sa de unic avocat din North Dormer acest birou trebuia să se afle în aceeași clădire în care erau adăpostite Primăria și Poșta.

De obicei se ducea acolo de două ori pe zi, dimineața și după-amiaza. Biroul era situat la parterul imobilului, cu intrare separată și o placă pe jumătate ștersă pe ușă. Înainte de a intra, domnul Royall trecea întotdeauna pe la Poștă pentru a-și lua corespondența – ceremonie de cele mai multe ori inutilă – și intra la Primărie, pentru a schimba două vorbe cu secretara care stătea în biroul de pe cealaltă parte a coridorului. Se îndrepta, în sfârșit, spre prăvălia din față, unde Carrik Fry, băcanul, îi rezerva întotdeauna un scaun. Era sigur că îl găsește acolo pe cel puțin unul dintre consilierii municipali, sprijinit cu nonșalanță de teigheaua lungă, într-o atmosferă încărcată de miros

de cânepă, piele, gudron și cafea. Domnul Royall, întotdeauna atât de tăcut la el acasă, nu se dădea în lături, în zilele în care era bine dispus, să își împărtășească opiniile concetățenilor săi; poate că, în același timp, nu dorea ca posibili săi clienți să dea peste el și să îl vadă lenevind, singur, fără secretar, în biroul trist și prăfuit. În orice caz, programul său nu era nici mai lung, nici mai riguros decât acela în timpul căruia Charity se plictisea la bibliotecă. Restul timpului îl petrecea fie la băcan, fie în brișcă, alergând prin ținut pentru a găsi afaceri care să trezească interesul companiilor de asigurare al căror reprezentant era; fie la el acasă, scufundat în lectura *Istoriei Statelor Unite* a lui Bancroft sau a discursurilor lui Daniel Webster.

Din ziua în care Charity îi declarase domnului Royall intenția sa de a-i succeda Eudorei Skeff, raporturile dintre ei se schimbaseră într-un mod insesizabil, dar evident. Domnul Royall se ținuse de cuvânt. Obținuse pentru tânăra fată postul pe care aceasta îl dorea, și nu fără dificultate, judecând după numărul de candidate rivale ca și după ostilitatea pe care două dintre acestea, Orma Fry și cea mai mică dintre surorile Targatt, continuară să o manifeste față de el aproape încă un an. De asemenea, o angajase ca bucătăreasă pe bătrâna Verena Marsh, din Creston. Verena era o văduvă sărmană, slabă la minte și fără resurse. Charity își dădu seama imediat că primea doar pensia ca plată a serviciilor sale... Domnul Royall era prea avar pentru a da câțiva dolari pe lună unei servitoare stilate, când putea să beneficieze, pe

nimic, de serviciile unei sărmâne surde. Dar, în sfârșit, Verena se afla în casă, găzduită în mansarda de deasupra camerei în care locuia Charity, iar faptul că era surdă nu o deranja prea mult pe fată, pentru că știa foarte bine că nu avea deloc nevoie să fie protejată de tentativele domnului Royall.

Își dădea seama perfect că ceea ce se întâmplase în acea noapte care îi lăsase amintiri atât de penibile nu se va mai repeta niciodată. Simțea că, oricât îl disprețuia ea pe domnul Royall, acesta se disprețuia și mai mult. Dacă ceruse ca încă o femeie să fie prezentă în casă, o făcuse nu atât pentru propria sa apărare cât pentru a-l umili pe domnul Royall. Nu avea nevoie de nimeni să o apere: orgoliul umilit al domnului Royall va constitui întotdeauna cea mai bună apărare a sa. Nu pronunțase niciodată niciun cuvânt de scuză și nu încercase să își micșoreze vina. Între ei, incidentul era dat uitării. Dar consecințele sale rămâneau latente, în cuvintele pe care le schimbau sau în privirile care se ocoleau instinctiv. Nimic, de acum înainte, nu mai putea zdruncina autoritatea de care beneficia Charity în casa roșie.

În seara de după întâlnirea cu verișorul domnișoarei Hatchard, culcată în patul ei mic de fier, cu brațele goale încrucișate sub cap, continua să se gândească la el. Fără nicio îndoială, intenționa să rămână câțva timp în North Dormer, pentru că îi mărturisise că intenționează să studieze casele vechi din împrejurimi. Nu sesiza, de fapt, ce voia să spună prin asta, doar

toate casele din regiune erau vechi și i se păreau la fel de urâte și triste; dar înțelese că tânărul avea nevoie să se documenteze și luă imediat hotărârea să caute, începând de mâine, volumul pe care nu reușise să îl găsească, la fel ca și pe toate celelalte care i se vor părea că se raportează la același subiect. Niciodată ignoranța ei, în ceea ce privește atât viața cât și literatura, nu o apăsase ca acum, când trecea în revistă scurta lor conversație...

— Nu folosește la nimic să fii cineva aici, șopti, și fremătă la gândul vieții necunoscute din marile orașe— din acele orașe și mai strălucitoare decât Nettleton, în care tinere și mai elegante decât Annabel Balch discutau despre arhitectură cu tineri cu mâinile la fel de meticuloși îngrijite ca acelea ale lui Lucius Harney.

Apoi, își aminti cât de brusc se oprise în fața pupitrului ei, ațintindu-și privirea asupra ei pentru prima oară. Uitase deodată ce voia să îi spună; Charity revăzu în minte cum se schimbaseră atunci la față... Sărind din pat, alergă pe dușumeaua goală până la comodă, aprinse o lumânare și o ridică până la înălțimea oglinzii pătrate ce spânzura de peretele alb. Figura sa, atât de palidă de obicei, înflorea la lumină ca un trandafir; iar, sub părul în dezordine, ochii păreau mai adânci și mai mari decât în timpul zilei. Poate că greșea regretând că nu sunt albaștri... Un guler strâmt închis cu un nasture strângea la gât cămașa sa de noapte din bumbac bej. Îl desfăcu, își dezgoli umerii subțiri și se văzu în rochie de mireasă, ieșind din templu la brațul lui Lucius Harney. În pragul bisericii tânărul se oprea

și depunea un sărut pe buzele ei... Așeză deodată lumânarea pe comodă și își acoperi fața cu mâinile, ca pentru a reține sărutul visat. În acel moment auzi pasul greoi al domnului Royall, care urca în camera lui. O reacție violentă o răscoli cu totul. Până atunci îl disprețuise doar; acum o ură adâncă îi rodea inima. Nu mai reprezenta pentru ea decât un bătrân grotesc și respingător...

A doua zi, atunci când domnul Royall se întoarse de la birou pentru masa de prânz, stătură față în față tăcuți, ca de obicei. Prezența Verenei le servea ca pretext pentru a menține tăcerea, deși surzenia ei permitea o libertate completă a cuvântului. Dar, când terminară de mâncat și domnul Royall se ridică de la masă, se întoarse spre Charity, care rămăsese pe lângă bătrână pentru a o ajuta să strângă masa.

— Aș vrea să îți vorbesc, spuse.

Îl urmă, mirată, și intră în cabinetul său de lucru.

Se așezase în fotoliul cel mare de piele, Charity se sprijini nonșalant de fereastră, cu un aer indiferent. De data asta era nerăbdătoare să ajungă la bibliotecă, pentru a căuta cartea despre North Dormer pe care i-o ceruse tânărul Harney.

— Spune-mi, zise avocatul, de ce nu ești la bibliotecă în zilele în care trebuie să stai acolo?

Această întrebare neașteptată o smulse cu brutalitate din visele ei. Îl fixă pe avocat fără să rostească niciun cuvânt.

— Cine ți-a spus că nu eram acolo? întrebă în cele din urmă.

— Există plângeri, după cât se pare. Domnișoara Hatchard a ținut să mă vadă în această dimineață în legătură cu acest subiect.

Ranchiuna tinerei izbucni:

— Ah! Înțeleg! Este vorba despre Orma Fry sau despre necioplita de Ida Targatt, sau Ben Fry, acest pierde-vară care roiește în jurul ei. Ah! spioni murdari! Știam eu bine că vor să mă facă să plec! Ca și cum ar fi bună la ceva, această bibliotecă ridicolă, în care niciodată nimeni nu pune piciorul!

— Totuși, cineva a venit ieri și nu erai acolo.

— Ieri? spuse distrată, surâzând plăcutelor sale amintiri. La ce oră nu eram acolo, ieri?

— Pe la patru.

Charity tăcu. Furată de amintirea vizitei tânărului Harney uitase cu totul că, după plecarea acestuia, părăsise biblioteca și luase drumul câmpului.

— Cine a putut să vină la ora patru? fu rândul ei să se mire.

— Domnișoara Hatchard.

— Domnișoara Hatchard ? Dar după accident nu a mai pus piciorul în bibliotecă. Nu poate urca scările...

— A fost ajutată, fără nicio îndoială. A fost acolo ieri, în orice caz, cu tânărul care în acest moment se află în vizită la ea. Se pare că acesta a trecut pe la bibliotecă la începutul amiezii și că, întorcându-se, i-a declarat domnișoarei Hatchard că volumele erau într-o stare proastă, iar biblioteca rău întreținută. A fost cuprinsă de emoție și a vrut să meargă imediat acolo. Ajunsă la ușă, a găsit-o încuiată; atunci m-a chemat și mi-a

povestit totul. Pretinde că a avut, de altfel, numeroase reclamații și declară că te va înlocui cu o bibliotecară de profesie.

Descumpănită, Charity îl asculta în tăcere. Stătea nemișcată, cu capul sprijinit de pervaz și frângându-și mâinile.

Din tot ceea ce îi spusese avocatul reținuse o singură frază: „l-a spus domnișoarei Hatchard că volumele sunt în stare proastă”.

Cum puteau să o mai atingă celelalte acuzații? Adevărate sau false, le disprețuia, așa cum îi disprețuia și pe detractorii săi. Dar faptul că străinul față de care se simțise atât de misterios atrasă o trădase astfel, dintr-odată? Că, în aceeași clipă în care ea se refugiase pe colină pentru a se gândi în liniște la el, se întorsese în grabă pentru a o denunța domnișoarei Hatchard pentru neglijența sa! Nu, acest lucru nu putea fi... Își aminti cum, în întunericul camerei sale, își acoperise fața pentru a reține acel sărut imaginar, și inima începu să-i clocotească de ură împotriva tânărului...

— Bine... am să plec, conchise brusc. Am să plec imediat.

— Unde ai să pleci!? strigă avocatul.

Distinse spaima din vocea lui...

— Depart de biblioteca lor, și asta imediat... și nici-odată nu o să mai calc pe acolo. Înțelegi?... Nu vreau să își închipuie că o să aștept să mă dea afară.

— Charity!... Charity... ascultă... o imploră avocatul, ridicându-se greoi din fotoliu.

Dar ea făcu un gest de parcă l-ar fi respins și ieși ca o furtună.

Urcă pentru a lua cheia de la bibliotecă din locul unde o ascundea întotdeauna, sub pernita de ace. (Cine ar fi îndrăznit, deci, să spună că nu era ordonată?). Apoi, punându-și pălăria, coborî repede în stradă. Dacă domnul Royall o auzi plecând, nu făcu nimic pentru a o reține. Propriile sale accese de furie îl făcuseră, probabil, să înțeleagă că era inutil să încerci să faci apel la rațiune în astfel de momente.

Ajunse la micul templu consacrat memoriei tânărului Hatchard și pătrunse în penumbra glacială.

— Cel puțin nu voi mai fi obligată să îmi pierd mințile de plictiseală stând închisă în acest cavou în timp ce *ceilalți* sunt afară, la soare! spuse cu voce tare, stăpânită de acel mic fior ce o cuprindea întotdeauna când trecea pragul bibliotecii.

Privi dezgustată lungile șiruri de cărți prăfuite, Minerva cu profil de oaie de pe soclul negru; și tânărul surâzând prosteste, gâtuit de cravata sa imensă, a cărei efigie atârna deasupra biroului. Intenționa să ia din sertar sulul de dantelă și registrul bibliotecii, iar apoi să meargă de îndată la domnișoara Hatchard, pentru a-și înainta demisia. Dar, deodată, o disperare cumplită se abătu asupra ei și se lăsă să cadă pe scaun, într-un mod jalnic, cu capul sprijinit de marginea biroului. Inima îi era răvășită de cea mai crudă descoperire pe care ne-o rezervă viața: prima ființă omească venită spre ea, străbătând pustiul existenței sale îi adusesese neliniștea, în loc să îi aducă fericirea. Nu plângea încă, plângea greu, iar furtunile din inima

sa se descărcau în interior. Dar, cum stătea acolo copleșită de o durere mută, simți deodată că viața ei era mult prea tristă, mult prea urâtă și mult prea de nesuportat...

— Cu ce am păcătuît să fiu atât de nefericită? gemu, apăsându-și mâinile peste pleoapele care începuseră, în cele din urmă, să se umple de lacrimi.

Și, sufocată de suspine, începu să hohotească.

— Nu. Nu vreau să mă duc acolo sus în halul ăsta!

Dar, în curând, reuși să se stăpânească. Se ridică și își aruncă pe spate pletele grele, ca și cum ar fi înăbușit-o; deschise apoi sertarul, luă registrul și se îndreptă spre ieșire...

În clipa aceea, ușa se deschise și tânărul verișor al domnișoarei Hatchard intră fluierând.

Capitolul 4

Harney se opri brusc în fața tinerei fete și, surâzând încurcat, se descoperi.
— Vă cer scuze, credeam că nu este nimeni înăuntru.

Charity, ridicându-se repede în picioare, îi bară drumul.

— Nu aveți voie să intrați. Biblioteca este închisă miercurea.

— Știu, dar verișoara mea mi-a dat cheia...

— Domnișoara Hatchard nu are, ca și mine de altfel, dreptul să dea cheia unei alte persoane. Mai sunt încă bibliotecară aici și cunosc regulamentul acestei biblioteci, cred!

Tânărul o privi cu un aer surprins.

— Știu, și sunt dezolat să constat că vizita mea este inoportună...

— Fără nicio îndoială, reluă, tremurând toată, ați venit să vedeți dacă nu cumva mai găsiți ceva de semnalat împotriva mea... Nu vă mai dați osteneala. Mai sunt bibliotecară astăzi, dar mâine nu voi mai fi. Când ați intrat tocmai mă pregăteam să duc domnișoarei

Hatchard cheia și registrul... împreună cu demisia mea.

Tânărul încetă să surâdă, dar privirea sa nu releva acea conștiință a vinovăției a cărei apariție pe fața sa o pândea Charity.

— Nu înțeleg, spuse cu blândețe. Să vedem, trebuie să fie o eroare la mijloc. De ce v-aș vorbi de rău domnișoarei Hatchard sau altcuiva?

Acest răspuns, care i se păru evaziv, o exasperă la culme.

— Într-adevăr, nu știu de ce o faceți; aș înțelege asta mai degrabă din partea Ormei Fry, care a încercat mereu să facă în așa fel încât să fiu dată afară, deși are locuința ei și o întrețin părinții... și chiar din partea Idei Targatt, care nu îmi iartă că am obținut postul acesta, ea care l-a moștenit pe frate-său acum un an! Dar, oricum, locuim toate aici; și, când vegetezi laolaltă într-un fund de lume ca North Dormer, este suficient ca oamenii să se întâlnească în fiecare zi pe stradă, pentru a ajunge să se urască. Dar dumneavoastră, dumneavoastră care nu sunteți de aici și pe care nu vă cunoaștem, de ce vă amestecați? Credeți că celelalte fete și-ar fi făcut datoria mai bine decât mine? Dar Orma Fry de-abia dacă poate să deosebească o carte de un fier de călcat! Dacă stau aici până când bat clopotele de ora cinci, sau dacă nu stau, pe cine deranjează? Cui îi pasă la North Dormer dacă biblioteca este deschisă sau nu? Credeți că, într-adevăr, vine cineva aici ca să caute o carte? Ceea ce ar vrea fetele, toate, ar fi să le permit să își dea întâlnire cu

băieții din ținut aici, în bibliotecă. Dar, nu voi îngădui niciodată acelui pierde-vară de Bill Sollas să vină să se instaleze în această sală, pentru a o aștepta pe Targatt cea mică. Îl știu eu pe băiatul ăsta... chiar dacă nu mă pricep la cărți așa cum ar trebui...

Se opri sufocată. Simțea cum tremură, scuturată de furie, și, ca să nu o vadă clătinându-se, se sprijini de birou.

Tânărul, la început zăpăcit de această ieșire, păru profund afectat. Roși sub bronzul său și bolborosi:

— Dar, domnișoara Royall, vă asigur, vă asigur...

Încurcătura lui stârni și mai mult furia fetei: îi reveni vocea și replică disprețuitor:

— În locul dumneavoastră aș avea cel puțin curajul să recunosc... Această replică sarcastică păru să îl facă pe Harney să își recapete prezența de spirit.

— Poate că aș avea acest curaj, dacă aș ști despre ce este vorba. Înțeleg, într-adevăr, că vi s-a întâmplat un lucru dezagreabil, penibil, de care mă credeți răspunzător... Dar ignor cu totul la ce faceți aluzie: de-abia m-am întors în această clipă de la Eagle Range, unde mi-am petrecut toată dimineața plimbându-mă.

— Nu știu pe unde ați umblat în această dimineață, dar știu că ați venit ieri la bibliotecă și că dumneavoastră, ieri, întorcându-vă, i-ați spus verișoarei dumneavoastră că volumele sunt într-o stare proastă... și tot dumneavoastră ați fost acela care a adus-o aici, pentru a lua act de neglijența mea...

Tânărul o privi consternat.

— Așa vi s-a spus? Atunci mânia dumneavoastră nu mă mai miră. Este adevărat că volumele sunt

Într-o stare proastă, și este mare păcat, pentru că sunt câteva foarte interesante. I-am spus, într-adevăr, domnișoarei Hatchard că se degradează din cauza umezelii și a lipsei de aer; și, dacă am adus-o aici, am făcut-o pentru a-i arăta cât de ușor ar fi să ventilezi încăperea. I-am spus, de asemenea, că aveți nevoie de cineva pentru a șterge cărțile de praf și a le scoate la aer, din când în când. Dacă vi s-a repetat greșit ceea ce am spus, regret și sunt profund mâhnit. Dar îmi plac atât de mult cărțile vechi, încât aș prefera mai degrabă să le văd aruncate în foc decât mâncate de mușegai, cum sunt cele de aici.

Charity simți cum o îneacă plânsul. Încercă să îl acopere sub un val de cuvinte.

— Puțin îmi pasă de ce ați putut să îi spuneți verișoarei dumneavoastră. Ce știu eu este că o să-mi pierd pâinea pentru că ea consideră că toate acestea sunt din vina mea. Aveam nevoie de această slujbă mai mult decât oricine altcineva din North Dormer, căci eu nu mă pot compara cu ceilalți: nici nu sunt înstărită, nici nu am rude. Tot ceea ce îmi doream era să pun deoparte destui bani pentru a putea pleca într-o bună zi din acest sat afurisit. Dacă nu mă împingea nevoia, credeți că aș fi acceptat să mă plictisesc în acest cavou învechit?

Tânărul nu păru să rețină decât ultima parte din această plângere.

— Este un cavou învechit, într-adevăr; dar nu ar putea fi și altfel? Această întrebare, pe care am pus-o verișoarei mele, este fără îndoială cauza acestei stupide neînțelegeri.

Privirea sa exploră penumbra încărcată de melancolie care domnea în încăperea lungă și îngustă, zăbovind asupra pereților umezi, asupra șirurilor de cărți cu cotoare decolorate și asupra tristului birou de palisandru care acoperea o parte din portretul tânărului Honorius.

— Evident, nu se poate face mare lucru cu o construcție sprijinită de un taluz, cum este acest mausoleu grotesc; nu va putea fi ventilat cu adevărat decât practicând o gaură în munte. Dar se poate, totuși, face în așa fel încât să pătrundă puțin aer și un pic de lumină; și, dacă doriți, vă pot arăta cum.

Zelul său profesional îl făcea să piardă din vedere reproșurile pe care i le adresase tânăra; îi dădea deja explicații, indicând cu vârful bastonului câteva porțiuni ale cornișei. Dar tăcerea tinerei îl făcu să înțeleagă că pe aceasta nu o interesa câtuși de puțin ventilația bibliotecii și atunci se întoarse brusc spre ea și îi spuse întinzându-i mâinile:

— Haide, doar nu ați luat-o în serios? Doar nu puteți crede că am avut intenția să vă produc neplăceri?

Vocea tânărului devenise foarte blândă și Charity simți cum începe să cedeze; nimeni nu îi mai vorbise pe un asemenea ton.

— Dar, atunci, de ce ați vorbit în felul acesta verișoarei dumneavoastră? Întrebă.

Mâinile sale rămăseseră în acelea ale lui Harney care îi strângea ușor degetele; era acea dulce apăsare pe care o visase în ajun pe colină.

— Doar pentru a face acest loc mai confortabil pentru dumneavoastră și mai favorabil pentru cărți. Sunt

dezolat că verișoara mea a umflat toată această poveste. Este nervoasă și exagerează tot ceea ce i se spune. Am greșit că nu mi-am amintit de asta.

Adăugă, văzând-o gata să se predea:

— Nu mă pedepsiți, lăsând-o să creadă că o luați în serios.

Auzindu-l vorbind despre domnișoara Hatchard ca despre un copil iresponsabil, tână rămasă uimită. În ciuda privirii timide, Harney avea aplombul propriu, desigur, al celor care trăiau în orașele mari. Faptul că venea din Nettleton îi asigura domnului Royall, în ciuda slăbiciunilor sale cunoscute de toată lumea, o superioritate incontestabilă asupra tuturor celorlalți locuitori ai North Dormerului; și Charity bănuia că Lucius Harney locuia, probabil, în orașe mult mai importante decât Nettleton.

Își dădu seama că, dacă vorbea în continuare pe același ton agresiv, o va clasa cu siguranță în categoria acelor fete bătrâne și ridicole, cum era verișoara sa, și acest gând o făcu să devină dintr-odată simplă și sinceră.

— Puțin îi pasă domnișoarei Hatchard de opiniile mele. Domnul Royall pretinde că intenționează să angajeze o altă bibliotecară, și prefer să-mi dau demisia, decât să aud cum umblă vorba prin tot satul că am fost concediată.

— Aici vă dau dreptate. Dar, sunt convins că nici nu-i trece prin cap să vă concedieze. În tot cazul, îmi permiteți să mă informez mai întâi? Veți avea timp suficient să vă dați demisia, dacă se dovedește că m-am înșelat.

Charity roși: această ofertă de-abia mascată de a interveni în favoarea ei o ofensa.

— Nu vreau să i se ceară să mă păstreze dacă nu îi convine.

Veni rândul lui Harney să roșească.

— Vă dau cuvântul meu că nu o să-i solicit aceasta. Așteptați numai până mâine-dimineață, de acord? Pe măsură ce vorbea o fixa cu ochi timizi: Aveți încredere în mine, vă rog, adăugă blând, privind-o mereu.

Toată ura tinerei se topi, dintr-odată, sub privirea lui și șopti cu voce surdă, lăsând ochii în jos:

— Bine, voi aștepta.

Capitolul 5

Niciodată nu cunoscuse Eagle County o vară atât de strălucitoare. În această zonă muntoasă, iunie era, de obicei, perioada când vremea se schimba brusc. De la un frig septentrional te trezeai dintr-odată toropit de arșiță; dar, în acest an, temperatura era deosebit de blândă și de temperată. În fiecare dimineață, o briză puternică sufla dinspre dealuri – până la amiază – făcând să se adune norii, ca niște baldachine imense scăldate în lumina argintie, acoperind cu umbra lor răcoroasă câmpia și pădurile din jur. Cu puțin înainte de căderea serii, norii se risipeau și lumina aurie a apusului inunda, cu razele sale oblice, cerul curat și valea de sub el.

Într-una din aceste după-mese, Charity Royall stătea întinsă undeva pe o înălțime, deasupra unei pajiști înșorite. Își ascunsese fața în iarbă, amețită de răsuflarea caldă a pământului, ce părea să îi alerge prin vene. Chiar în fața ei se profila o tufă de mure, atât de aproape de cer încât frunzele verzi-albăstrui și florile albe păreau să răsară direct din văzduhul limpede ca lacrima. Puțin mai departe, câteva ferigi se

ridicau printre buruieni, iar deasupra lor plutea în aer, ca o pată de soare, un fluture galben. Era tot ce putea să vadă; dar simțea, în jurul ei, viața viguroasă și imperturbabilă a naturii, fagii înălțându-se puternici în vârful dealului, conurile de un verde palid umflându-se pe crengile brazilor, miriadele de ferigi tășnind din crăpăturile stâncilor ce coborau în vale, crețușca și stânjeneii hrănindu-se cu umezeala pășunilor fertile. Toată această sevă în clocot, acești muguri desfăcându-se, aceste calicii deschizându-se, răspândeau mii de miresme ce se contopeau în aer. S-ar fi spus că fiecare tulpină, fiecare frunză, fiecare boboc de floare avea partitura sa în acest concert armonios, suav și mișcător, în care aroma pătrunzătoare a brazilor se ridica deasupra mirosului de cimbrișor și a parfumului subtil al ferigilor pentru a se pierde în mireasma caldă a pământului jilav, asemănătoare respirației unui animal uriaș încălzindu-se la soare.

Charity stătea acolo de mult timp, îmbătată de soare, nemișcată și scăldată în lumina crepusculului care inunda povârnișul pe care se întinsese, când, brusc, acoperind imaginea fluturelui dansând în aer, în fața ochilor îi apăru un pantof grosolan, murdar și uzat, acoperit de o crustă de pământ argilos.

— Ai grijă! strigă, ridicând brațul într-un gest de apărare.

— La ce, mă rog? întrebă o voce groasă de deasupra capului ei.

— Nu călca peste flori, țărănoiule, răspunse, ridicându-se în genunchi.

Piciorul se opri, apoi strivi neîndemânatic o cren-guță. Ridică ochii și văzu un bărbat cu umblet greoi. Avea o barbă rară, crescută în dezordine, iar prin că-mașa ruptă i se vedea pielea foarte albă.

— Ești orb, Liff Hyatt? îi spuse cu brutalitate, în timp ce intrusul rămăsese ținut în fața ei, cu aerul unui om care a călcat într-un cuib de viespi.

El rânji:

— În tot cazul, pe tine te-am văzut, de aceea am și coborât.

— De unde? se interesă, aplecându-se să culeagă petalele albe pe care piciorul lui Hyatt le risipise ici și colo.

Arătă cu un gest vag undeva, spre înălțimi.

— Tocmai tai niște copaci pentru... Targatt.

Charity, ghemuită pe vine, îl scruta atentă. Desigur, nu-i era frică de sărmanul Liff Hyatt, deși „venea de la Munte“ și fetele din jur o zbugheau la fugă atunci când îl vedeau. Printre oamenii mai cu scaun la cap, însă, trecea drept o ființă inofensivă. Era un fel de verigă de legătură între sălbaticii de pe Munte și locuitorii ci-vilizați din vale, și cobora, din când în când, pentru a munci ca tăietor de lemne, sau pentru a da o mână de ajutor fermierilor, la nevoie. Charity știa că, în ceea ce o privea, nu avea de ce să se teamă de oamenii de pe Munte. Liff îi spusese asta încă de când era mică, atunci când o întâlnise, într-o zi, la marginea pădurii din apropierea casei avocatului Royall.

— Nimeni nu se va atinge de tine, dacă vei urca vreodată acolo sus... dar nu cred că vei urca

vreodată, adăugase, uitându-se la pantofii noi ai fețiței și la frumoasa fundă roșie cu care domnișoara Royall îi legase părul.

Era adevărat: Charity nu manifestase niciodată nici cea mai mică dorință să vadă locul unde se născuse.

Nu ținea ca lumea să își aducă aminte că vine de pe Munte și prefera, în general, să nu fie surprinsă discutând cu Liff Hyatt. În această zi nu era, totuși, deloc supărată că îl întâlnise. Multe se întâmplaseră din ziua în care tânărul Lucius Harney trecuse pragul bibliotecii *Hatchard Memorial*. Începuse, dintr-odată, să vadă viața cu alți ochi și își dădea seama, pentru prima oară, de avantajul de a fi în relații bune cu Liff Hyatt. Scormonea cu priviri curioase fața arsă de soare și acoperită de pistrui, obrajii scobiți, ochii, de un galben spălăcit, cu o privire vagă de animal inofensiv.

„Mă întreb dacă nu cumva face parte din familia mea“, se gândi, înfiorându-se ușor de dezgust.

Îl întrebă pe un ton indiferent:

— Stă cineva în casa aceea cafenie din apropierea mlaștinii, pe partea dinspre Porcupine?

Liff Hyatt o privi o clipă cu surprindere, apoi se scărpină în cap și îi răspunse, bălăbănindu-se cu un rânjet prostesc:

— Sunt aceiași oameni care au locuit întotdeauna în casa cafenie.

— Nu sunt, puțin, rudele tale?

— Poartă același nume ca și mine, răspunse, evaziv.

Dar Charity insistă, privindu-l în ochi:

— Vreau să îl duc acolo, într-una din zilele astea, pe tânărul care locuiește la noi. A venit să deseneze casele vechi, de pe aici.

Ezita să intre în amănunte, dându-și seama că orice explicație mai amplă ar fi fost de neînțeles pentru el.

— Ar dori să viziteze casa cafenie și să facă schițe, continuă.

Liff, perplex, își trecea în continuare degetele prin părul de culoarea fânului spălat de ploaie. Uitase gestul lui mașinal, care consta în a se scotoci prin buzunare, în căutarea tutunului de mestecat.

— Este un tip din oraș? Întrebă, în cele din urmă.

— Da. Desenează. Acum face o schiță a casei Bonner.

Arată în depărtare, cu brațul întins, un coș care se zărea dincolo de pajiștea ce se întindea la picioarele lor.

— Casa Bonner? repetă prosteste Liff.

— Da. Nu înțelegi... dar nu-i nimic. Tot ce vreau să-ți spun este că el trebuie să meargă la familia Hyatt. Într-o zi, două.

Liff arăta din ce în ce mai năucit.

— Bash Hyatt nu este prea bine dispus după-amiaza, concluzionează.

— Știu. Dar nu cred că va îndrăzni să refuze să mă lase să intru.

Ridicase capul privindu-l pe Hyatt în albul ochilor.

— Eu îl voi însoți pe domnul Harney, iar tu îl vei anunța pe Bash, da? continuă.

— Familia Hyatt nu-ți va face necazuri. Dar de ce vrei să aduci acolo un străin?

— Ți-am spus de ce. Nu-ți rămâne decât să îl previi pe Bash.

Liff contemplă îndelung munții albicioși din zare, apoi privirea sa nesigură se opri asupra coșului de dincolo de pășune.

— Acum e acolo jos?

— Da.

Începu să se bălăngăne iar cu brațele încrucișate, continuând să privească în jur.

— Ei bine, vom vedea! Bună ziua, sfârși, într-un târziu.

Urcă din nou dealul, cu pași șovăitori, dar, ajungând deasupra locului unde se afla Charity, se opri și se întoarse pentru a-i arunca:

— În locul tău, eu nu m-aș duce la casa cafenie într-o duminică.

Apoi o porni încet mai departe, înfundându-se în inima pădurii. Charity auzi în curând, undeva foarte sus, deasupra ei, zgomotul securii sale.

Rămase întinsă pe pământul cald, gândindu-se la amintirile îndepărtate pe care le deșteptase în ea venirea tăietorului de lemne. Nu știa nimic despre primii ei ani de viață și, până în acest moment, nici nu fusese curioasă să știe: simțea mai degrabă o aversiune ascunsă la ideea de a explora acele zone ale memoriei sale unde mai persistau încă anumite imagini pe jumătate șterse. Totuși, tot ceea ce i se întâmplase în ultimele zile o tulburase și o mișcase adânc. Se

simțea absorbită deodată de un interes deosebit față de ea însăși, nemaiîncercat până atunci, captivant, și această curiozitate neașteptată își proiecta lumina asupra a tot ceea ce se raporta la trecutul ei.

Chiar faptul că venea de la Munte, nu îi mai era indiferent. Tot ceea ce se referea la ea într-o oarecare măsură devenise în ochii ei viu, căpătase un suflet propriu, până și acele lucruri cu care nu prea avea de ce să se mândrească se dovedeau acum demne de interes, pentru că reprezentau o parte din viața ei.

— Mă întreb dacă Liff Hyatt și-a cunoscut mama, își spuse cu glas tare. Se înfioră la gândul că o femeie, care fusese odinioară tânără și suplă, cu sângele la fel de năvalnic ca acela care curgea acum prin venele ei, o ținuse la sân și veghease primele ei clipe de somn. Pentru ea, mama sa fusese întotdeauna o moartă anonimă transformată de mult timp într-un pumn de pulbere; iar acum se întreba dacă nu cumva această mamă tânără odată, nu mai trăia încă, fiind acoperită de riduri și soioasă, ca sărăntoaca pe care o zărise de câteva ori în pragul casei cafenii pe care Lucius Harney intenționa să o deseneze.

Acest gând o reîntoarce la preocuparea sa principală și nu mai zăbovi asupra ipotezelor pe care le născuse apariția lui Liff Hyatt. Speculațiile asupra trecutului nu puteau să o rețină prea mult timp, atunci când prezentul era atât de plin, viitorul atât de luminos, și când Lucius Harney era aici, aproape, aplecat asupra albumului său de desen, încruntând din sprânce-ne, calculând, măsurând și dându-și din când în când

capul pe spate, cu acel răs care o cufunda în extaz și făcea universul să strălucească în jurul ei.

Se ridică în picioare, dar, chiar în clipa aceea, îl zări pe Harney urcând dealul și se lăsă în iarbă pentru a-l aștepta. Atunci când desena, schițând planul uneia dintre „casele sale”, cum le numea ea, Charity se îndeărta de obicei și cutreiera de una singură prin pădure sau pe dealuri. Și asta atât din cauza unei ușoare timidități cât și dintr-un sentiment de inferioritate. Suferea, mai ales atunci când însoțitorul ei, absorbit de lucru și uitând de ignoranța tinerei și de incapacitatea ei de a înțelege cele mai simple aluzii ale sale, se trezea monologând despre artă sau viață. Pentru a evita să îl asculte încurcată, cu o figură care îi trăda lipsa de înțelegere și, mai ales, pentru a scăpa de privirile curioase ale locatarilor caselor în fața cărora tânărul se oprea brusc, deschizându-și albumul, Charity se refugia în câte un loc mai retras, de unde putea să îl supravegheze, fără să fie văzută, sau, măcar, să zărească de departe casa pe care o desena.

La început nu îi displicuse să se știe în North Dormer și în împrejurimi că ea era aceea care îl conducea pe vărul domnișoarei Hatchard, străbătând ținutul în trăsura pe care o închiriasse domnul Royall. Întotdeauna se ținuse departe de flirturile din sat, fără să își dea seama exact dacă orgoliul său sălbatic se datora unui complex de inferioritate, determinat de originea sa suspectă, sau provenea din dorința aproape inconștientă de a se păstra în așteptarea unui Făt-Frumos. Adesea, le invidia pe celelalte fete, pentru

preocupările lor sentimentale, pentru plimbările lungi și tăcute și pentru mângâierile stângace cu care le colegeau rarii tineri care mai rămâneau încă în sat; dar, dacă se imagina ondulându-și părul sau punându-și o panglică nouă la pălărie pentru Ben Fry sau unul dintre frații Sollas, atunci febra sa juvenilă scădea brusc și se închidea din nou în indiferența ei obișnuită.

Acum, cunoștea motivele disprețului și aversiunii sale. Își dăduse seama de adevărata ei valoare în ziua în care Lucius Harney, văzând-o pentru prima oară, își pierduse șirul și se sprijinise, roșind tot, de marginea biroului. Dar un alt soi de timiditate începuse să o cuprindă de atunci; spaima de a expune în fața unor priviri încărcate de vulgaritate comoara sacrală a fericirii sale. Nu o supăra că vecinii o bănuiau că flirtează cu un tânăr de la oraș: dar, nu dorea să știe tot satul câte ore petrece în compania lui, în timpul acestor zile lungi de iunie. Iar lucrul de care se temea cel mai mult era că aceste comentarii inevitabile ar putea ajunge la urechile domnului Royall. Intuia că nimic din ceea ce o privea nu scăpa privirilor bărbatului taciturn, sub acoperișul căruia trăia: și, în ciuda libertății depline pe care o acordau cei din North Dormer perechilor de îndrăgostiți, își dădea seama că, în ziua în care își va manifesta deschis o preferință, domnul Royall ar putea, conform expresiei sale, *să o facă să plătească*. În ce fel? Habar n-avea; și teama sa era cu atât mai mare cu cât nu știa la ce să se aștepte. Ar fi fost mai puțin îngrijorată dacă ar fi acceptat să-i facă curte un tânăr din sat: domnul Royall nu putea să

o împiedice să se mărite când i-ar trăsni ei prin cap. Dar toată lumea știa că „a flirta cu un tip de la oraș” era cu totul altă afacere, mult mai dificil de mărturisit. Nu exista un singur sat care să nu își aibă victima sa, în urma acestei aventuri periculoase. Așa că frica de o posibilă intervenție a domnului Royall făcea și mai puternică fericirea pe care o resimțea în orele pe care le petrecea împreună cu Lucius, adăugându-se îngrijorării provocate de faptul de a fi văzută prea des în compania acestuia.

Cum tânărul Harney se apropia, se ridică în genunchi, cu brațele îndoite în jurul capului, în acea poză indolentă care reprezenta felul ei de a-și exprima buna dispoziție.

— Știți, o să mergem împreună la casa aceea de sub Porcupine, îl anunță, triumfătoare.

— Care casă? Ah! Da, acea magherniță veche, din apropierea mlaștinii, locuită de niște tipi care par să fie țigani. Este, totuși, curios că o casă care mai păstrează încă urme de arhitectură autentică a putut fi construită într-un asemenea loc. Oamenii aceștia mi se par niște adevărați sălbatici. Credeți că or să ne lase să intrăm?

— Vor face tot ce am să le spun eu, zise, sigură pe ea.

Răspunsul ei îl făcu să surâdă și se întinse în iarbă, lângă ea.

— Cu atât mai bine, spuse, vesel. Sunt curios să văd dacă a mai rămas ceva din lemnăria veche în interior și mi-ar plăcea să stau de vorbă puțin cu locatarii. Cine oare îmi spunea, ieri, că acești oameni vin de pe Munte?

Charity îi aruncă o privire piezișă. Era pentru prima oară când vorbea despre Munte altfel decât despre o parte din peisaj. Cât aflase oare în legătură cu acest subiect și, mai ales, ce știa referitor la raporturile dintre ea însăși și această regiune misterioasă? Inima începu să îi bată mai repede, sub impulsul rezistenței instinctive pe care o manifesta ori de câte ori se credea atacată.

— Muntele? Nu îmi este mie frică de Munte. Harney nu păru să își dea seama de cauza atitudinii ei sfidătoare. Stătea culcat pe burtă în iarbă, smulgând câte un fir de cimbrișor și mestecându-l. Sus, deasupra dealurilor învălurite din apropiere, masa violacee a Muntelui se profila pe cerul sărutat de soarele la apus.

— Ar trebui neapărat să urc într-una din aceste zile pe acest faimos Munte. Da, aş vrea să îl văd, continuă, visător.

Bătăile de inimă i se domoliră și Charity se întoarce pentru a-l examina cu atenție. Evident, Harney nu avea nici cea mai mică intenție să îi facă rău.

— Ce veți face pe Munte? îl întrebă.

— Dar trebuie să fie un loc ciudat. S-ar părea că acolo sus există o colonie bizară, alcătuită din oameni în afara legii, care au fondat o mică republică independentă. Ați auzit, desigur, vorbindu-se despre asta: am fost asigurat că s-au aranjat în așa fel încât să nu aibă niciun fel de relații cu cei din vale. Îi disprețuiesc. Mi s-a spus că sunt niște veritabili sălbatici, cărora nu pare să le lipsească, însă, tăria de caracter.

Charity nu sesiza prea bine sensul acestor cuvinte, „nu pare să le lipsească, însă, tăria de caracter“, dar felul în care Harney le pronunțase trăda o anumită admirație și acest lucru o făcu și mai curioasă. Pentru prima oară se mira cât de puțin știe despre Munte. Nu pusese niciodată întrebări în legătură cu acest subiect și nimeni nu se oferise să o lămurească. North Dormer suspecta Muntele și își manifesta disprețul, mai degrabă prin aluzii decât prin comentarii explicite.

— Ce curios este, continuă el, să te gândești că acolo sus, atât de aproape de noi, pe creasta aceluși munte pe care îl putem vedea de aici, există un grup mic de indivizi cărora puțin le pasă de restul lumii...

Aceste cuvinte o făcură pe Charity să tresară. Oamenii de acolo păreau să îi ofere explicația propriilor ei revolte și a propriei ei atitudini sfidătoare, a căror natură îi rămăsese până acum obscură, și se simți nerăbdătoare să afle cât mai multe.

— Nu prea știu mare lucru despre Munte și despre cei care locuiesc acolo. Sunt de mult timp acolo? îl întrebă.

— Nimeni nu știe exact. Mi s-a spus, la Creston, că primii coloniști au fost slujbași la calea ferată, folosiți, acum patruzeci sau cincizeci de ani, la construirea drumului de fier dintre Springfield și Nettleton. Unii dintre ei au început să bea, s-au luat la harță cu poliția și au fost nevoiți să se ascundă. S-au refugiat în pădure. Un an sau doi mai târziu, s-a răspândit zvonul că locuiau pe Munte. Fără îndoială că și alți vagabonzi li s-au alăturat... și au început să apară copiii. Se spune că acum

sunt ceva mai mult de o sută. Se pare că trăiesc cu totul în afara civilizației. Nu lege, nu școală, nu biserică; niciun om al legii nu urcă vreodată să se intereseze de ce fac ei acolo. Se pare că teama de o eventuală lovitură pe la spate contribuie mult la această indiferență. În North Dormer ce se povestește despre ei?

— Nu știu. Se spune că sunt oameni răi.

— Într-adevăr?! exclamă tânărul râzând. Ei bine, vom merge să îi vedem împreună, vrei?

Charity roși, întorcându-se brusc spre el:

— Nu ai auzit desigur spunându-se că eu provin de pe Munte. Am fost adusă de acolo când eram mică.

— Dumneata?

Se ridicase dintr-odată pe jumătate, privind-o cu un interes sporit.

— Dumneata ești de pe Munte? Ce curios! Probabil că din această cauză ești atât de diferită...

Se simți inundată de bucurie până în străfundurile ființei sale. O elogia... și asta pentru că venea de pe Munte!

— Sunt... atât de diferită? bolborosi, prefăcându-se uimită.

— Oh! Și încă cum.

Îi cuprinse mâna micuță și bronzată și o sărută.

— Să mergem, spuse, la drum!

Se ridică, se scutură de firele de iarbă care i se lipiseră de haine și strigă:

— Ce zi bună!... Măine unde mergem?

Capitolul 6

In aceeași zi, după ce mâncaseră de seară, așezată la fereastra bucătăriei, Charity asculta conversația dintre domnul Royall și tânărul Harney, care discutau pe terasă.

Rămăsese înăuntru după ce masa fusese strânsă, așteptând ca Verena să urce cu greutate la mansardă. Își așezase scaunul în apropierea ferestrei deschise și stătea nemișcată, cu mâinile pe genunchi. Seara era răcoroasă și liniștită. Dincolo de colinele întunecate, linia orizontului, galben-roșiatică în lumina de chihlimbar a apusului, devenea pe nesimțite de un verde palid, apoi de un albastru intens, un albastru de cobalt. O stea mare se înălța pe cer. Strigătul tânghitor al unei cucuvele se ridica încet în întuneric și puncta cuvintele celor doi bărbați.

Domnul Royall vorbea cu o voce sonoră și mulțumită. De mult timp nu mai avusese un interlocutor de talia lui Lucius Harney. Charity ghicise că tânărul îi amintea avocatului de un întreg trecut, distrus, dar nu și uitat. Domnișoara Hatchard fusese chemată de urgență la Springfield pentru a o îngriji pe văduva fratelui

său, care se îmbolnăvisese, și tânărul Harney, aflat în toiul muncii sale, constând în desenarea exterioarelor și schițarea planurilor interioare ale tuturor caselor vechi situate între Nettleton și New Hampshire, îi propusese domnului Royall ca acesta să îl ia în pensiu. Charity tremurase de teamă că avocatul îl va refuza. Nu se pusese problema să îl găzduiască, pentru că nu aveau nicio cameră disponibilă. Dar Harney putea să aranjeze să rămână în casa domnișoarei Hatchard, dacă domnul Royall consimțea să mănânce la el, și, după o zi de reflecție, domnul Royall consimțise.

Charity bănuia că era fericit să profite de această ocazie pentru a câștiga ceva bani. Desigur, avea reputația că era avar, dar ea începea să descopere că, de fapt era, probabil, mai sărac decât se credea. Preocupările sale profesionale ajunseseră o vagă legendă, pe care o făceau să renască, la intervale din ce în ce mai mari, doar rarele convocări la Hepburn sau Nettleton. Se părea că mijloacele sale de subzistență se reduceau acum doar la venitul neînsemnat pe care îl aducea ferma și la cele câteva comisioane pe care i le trimiteau companiile de asigurare pe care le reprezenta în vecinătate. În orice caz, se grăbise să accepte oferta pe care i-o făcuse Harney, de a închiria șareta la prețul de un dolar și jumătate pe zi, iar satisfacția încheierii acestui târg se manifestase într-un mod destul de surprinzător, la sfârșitul primei săptămâni. Întorcându-se, într-o seară, o găsisese pe Charity cârpindu-și pălăria veche și îi aruncase pe genunchi o hârtie de zece dolari.

— Ține, îi spusese, du-te să îți cumperi o pălărie drăguță pentru duminică, o pălărie care le va face să moară de gelozie pe toate fetele din ținut.

În timp ce vorbea, o privea clipind imperceptibil din ochii înfiți adânc în orbite. Charity ghici imediat că acest cadou neașteptat, singurul cadou important pe care i-l oferise vreodată, provenea din prima sumă achitată de Harney.

Dar venirea tânărului nu îi adusese domnului Royall doar un simplu avantaj pecuniar: îi oferise, în plus, plăcerea de a se afla în compania unui om instruit. Charity nu putea decât să bănuiască vag necesitățile intelectuale ale tutorelui său, dar nu ignora faptul că acesta se simțea, pe bună dreptate, superior celor în mijlocul cărora trăia și își dădu seama repede că Lucius Harney era de aceeași părere. O surprinseseră dezinvoltura și maniera autoritară în care se exprima domnul Royall, acum, când avea un interlocutor capabil să îl înțeleagă, ca și deferența amicală pe care tânărul Harney i-o arăta avocatului.

Discuțiile lor se învârtteau, în general, în jurul problemelor politice, din care ea nu prea înțelegea mare lucru. În această seară, totuși, dialogul lor avea o importanță deosebită pentru ea, pentru că începuseră să vorbească despre Munte. Își dădu scaunul puțin mai înapoi, pentru că nu voia ca ei să își dea seama că îi poate auzi.

— Muntele? Muntele? spunea domnul Royall, dar este o rușine pentru acest ținut, domnule, o adevărată rușine. De mult timp ar fi trebuit Poliția să împrăștie

toată această pleavă dăunătoare. Dar ne este frică, iată, ne este frică. Muntele ține de comuna noastră și este vina celor din North Dormer dacă există acolo sus o adunătură de pungași și de recidiviști care își bat joc de lege. Nu, niciun jandarm, niciun perceptor, niciun judecător nu a îndrăznit să se aventureze acolo sus... Când se aude că se întâmplă ceva pe Munte, consilierii noștri municipali întorc capul... și votează credite suplimentare pentru înfrumusețarea adăpătoarei din comună! Singurul om care urcă uneori pe Munte este pastorul; și asta pentru că îi cer să vină de câte ori moare cineva. Da... se pare că țin mult să fie înmormântați creștinește... În schimb, nu am auzit niciodată spunându-se că l-ar fi chemat pe același pastor pentru a binecuvânta o căsătorie, în legătură cu care, de altfel, nu îl deranjează nici pe judecătorul de pace. Toți acești oameni duc o viață gregară, ca păgânii.

Continuă, furnizând explicații tehnice asupra manierei în care această colonie mică de „squatters” reușise să eludeze întotdeauna legea. Charity aștepta, arzând de nerăbdare, să audă comentariile lui Harney, dar acesta părea preocupat, mai degrabă, să cunoască ideile domnului Royall, decât să și le exprime pe ale sale.

— Presupun că dumneavoastră înșivă nu ați fost niciodată acolo? Întrebă în cele din urmă.

— Ba da, am fost acolo, răspunse domnul Royall râzând disprețuitor.

— Profeții satului prorociseră, chiar, că nu mă voi mai întoarce viu; dar nimeni nu s-a atins de mine, nici

măcar cu un deget. Și, totuși, tocmai îl băgasem la zdup pe unul dintre ai lor.

— Și ați mai urcat după asta?

— Chiar așa; imediat după aceea. Caraghiosul corborâse la Nettleton, și după câteva ore, încingându-se la băutură, cum fac toți, începuse să cutreiere toate bombele din oraș. Trebuie să vă spun că, de fiecare dată când taie copacii, coboară și își cheltuiesc banii prin cârciumi. După cum era de așteptat, tipul a sfârșit prin a da de belea; a omorât un om. Am reușit să obțin condamnarea lui la șapte ani de închisoare, deși aceeași spaimă de cei de pe Munte domnește și la Nettleton: dar un lucru ciudat s-a întâmplat atunci. Omul acesta m-a chemat să îl văd în celulă. M-am dus și iată ce mi-a spus: „Imbecilul care m-a apărut nu este bun de nimic. Am nevoie de cineva care să îmi facă un comision, pe Munte și, dintre toți cei pe care i-am văzut, dumneata ești singurul care arată ca un om căruia pot să îi cer acest serviciu“. Mi-a povestit atunci că era acolo sus un copil al cărui tată era – sau cel puțin, așa credea – și că voia ca această micuță să fie luată de acolo și crescută creștinește. Nenorocitul îmi făcea într-adevăr milă... l-am făcut acel serviciu și am luat copilul.

Se întrerupse: Charity îl asculta, cu inima palpitând.

— Este singura vizită pe care am făcut-o vreodată pe Munte, adăugă domnul Royall drept concluzie.

Se făcu tăcere: după aceea Harney întrebă:

— Și copilul nu... nu avea mamă?

— Ba da; exista o mamă, dar era fericită să scape de micuță. Ar fi dat-o oricui. Așa cum vă spuneam, oamenii aceștia sunt pe jumătate sălbatici. Maică-sa probabil că a murit de mult, judecând după viața pe care o ducea. Oricum, ceea ce pot să vă spun este că nu am mai auzit niciodată vorbindu-se despre ea.

— Ce oroare! murmură Harney.

Sufocată de umilință, Charity se ridică și alergă să se ascundă în camera ei.

În sfârșit, aflate adevărul: deci așa, era fiica unui bețiv, a unui ocnaș, iar mama ei era pe jumătate sălbatică și fusese încântată să scape de ea... și această poveste a originii ei o aflate ascultând cum este împărtășită singurei ființe în ochii căreia ținea atât de mult să pară superioară mediului ei!

Remarcase că domnul Royall nu o numise, că, mai mult, evitase orice aluzie care ar fi putut să contribuie la identificarea copilului de pe Munte: și înțelese că păstrase tăcerea din considerație pentru ea. Dar la ce mai servea această discreție când, chiar în această după-amiază, lăsându-se înșelată de interesul arătat de Harney față de locuitorii străni ai Muntelui, se lăudase prosteste în fața lui cu originea ei? Acum, tot ceea ce tocmai aflate îi arăta că o astfel de origine nu putea decât să sporească distanța care îi separa deja.

În cele zece zile de când se afla la North Dormer, Lucius Harney nu îi adresase niciun cuvânt de dragoste. Este adevărat că intervenise în favoarea ei pe lângă verișoara sa și o convinsese pe domnișoara Hatchard

de calitățile ei de bibliotecară; dar era doar un act de justiție, pentru că aceste calități fuseseră puse la îndoială din vina lui. O rugase pe Charity să îl conducă, atunci când închiriasse trăsura domnului Royall pentru a explora împrejurimile. Dar nici acest lucru nu avea nimic extraordinar, pentru că el nu cunoștea ținutul și avea nevoie de un ghid. În sfârșit, îl rugase pe domnul Royall să îl ia în pensiune, atunci când verișoara lui fusese chemată la Springfield. Dar cui altcuiva ar fi putut să se adreseze, în North Dormer? Cu siguranță nu lui Carrick Fry, cu o familie atât de numeroasă încât Harney nici nu ar fi încăput la masă și a cărei soție era paralizată, nici familiei Targatt, care locuia la trei kilometri depărtare de sat, nici sărmanei bătrâne doamne Hawes care, de când fata cea mare o părăsise, abia dacă avea putere să-și gătească ei. În timp ce Ally își câștiga existența făcând pe croitoreasa.

Într-adevăr, casa domnului Royall era singura care îi putea oferi tânărului o ospitalitate convenabilă. Nu exista, așadar, niciun eveniment exterior care ar fi putut să trezească în inima tinerei o speranță cât de vagă. Dar, în spatele incidentelor vizibile care însoțiseră sosirea lui Lucius Harney, Charity simțea cum acționează o forță la fel de misterioasă și implacabilă ca aceea care face să înflorească primii muguri și să țâșnească frunzele, înainte ca gheața să se fi topit de pe suprafața iazurilor.

Harney venise, într-adevăr, să lucreze. Charity citise scrisoarea editorului din New York care îl desemna să întreprindă un studiu asupra arhitecturii din

secolul al XVIII-lea, în regiunile mai puțin cunoscute ale Noii Anglii. O astfel de muncă rămânea un mister pentru Charity și nu avea să înțeleagă niciodată de ce Harney se oprea, încântat, înaintea anumitor case mizerabile ca aspect și fără niciun ornament, în timp ce altele, restaurate și îmbunătățite minuțios de un antreprenor local, nu îi smulgeau nici măcar o privire. Bănuia, totuși, că Eagle County nu poseda chiar atâtea comori arhitecturale câte lăsa Harney să se înțeleagă și trăgea concluzia că durata șederii sale, pe care tânărul o fixase la o lună, avea o oarecare legătură cu acea privire a lui din ziua în care se oprise în fața ei, la bibliotecă. Tot ceea ce urmase părea să se fi născut din acea privire: felul afectuos în care îi vorbea, promptitudinea cu care o înțelegea, dorința evidentă de a prelungi excursiile pe care le făceau și de a nu pierde nicio ocazie de a se afla singur cu ea.

Semnele sale de simpatie erau evidente: dar, era dificil să le aprecieze importanța, pentru că manierele lui Harney difereau complet de acelea ale tinerilor din North Dormer. Era, în același timp, mai apropiat și mai respectuos decât toți cei pe care îi cunoscuse până acum; și, adesea, tocmai atunci când era mai apropiat, Charity simțea și mai puternic distanța care îi separa. Educația și circumstanțele creaseră între ei o prăpastie pe care tânăra, cu toate eforturile ei, nu reușea să o acopere, pentru că, în momentul în care tinerețea lui Harney și admirația pe care o citea în ochii lui îl apropiau de ea, un cuvânt spus la întâmplare, sau

o simplă aluzie involuntară erau suficiente pentru a-i îndepărta din nou.

Niciodată nu i se păruse atât de adâncă această prăpastie ca în momentul în care se refugiase în fugă în camera ei, purtând în adâncul sufletului ecoul dureros al povestirii domnului Royall. Prima idee care îi trecu prin minte, străbătând valul imens de disperare care se abătuse asupra ei, a fost să nu îl mai revadă în vecii vecilor pe Harney.

I se părea prea chinuitor să și-l imagineze ascultând cu un aer detașat o asemenea poveste...

„Să plece! Să plece de mâine și să nu se mai întoarcă niciodată!” gemea, cu obrazul ascuns sub pernă... și rămase astfel până târziu în noapte, prostită, uitând să se dezbrace, suferind până în adâncul sufletului, pierdută într-un ocean de tristețe pe care pluteau, ca niște epave, toate speranțele și toate visele ei.

A doua zi dimineața, când deschise din nou ochii, din tot acest tumult rămăsese doar o vagă strângere de inimă. Primul său gând a fost să vadă cum este vremea. Harney îi ceruse să îl conducă până la casa cafenie, aproape de Porcupine și, după aceea, până în îndepărtatul sat Hamblin. Întrucât excursia urma să fie mai lungă, hotărâseră să plece cât mai de dimineață. Soarele strălucea pe cerul limpede, fără nori. Sculându-se mai devreme ca de obicei, Charity coborî în bucătărie pentru a prepara sendvișuri cu brânză, pentru a turna un pic de lapte într-o sticlă și pentru a împacheta plăcintele cu mere. Tot trebăluind, puțin cam nervoasă, se legă de bătrâna Verena, acuzând-o

că ar fi rătăcit un coș de care acum avea nevoie, și care de obicei stătea agățat pe coridor. Când ieși pe terasă, îmbrăcată în rochia de bumbac de un roz cam decolorat, dar încă destul de proaspăt pentru a pune în valoare tenul ei închis, încercă, triumfătoare, mulțumirea de a se simți la unison cu dimineața însorită și răcoroasă, și spaima îi dispăru cu totul. Ce conta, la urma urmei, de unde venea și cine o născuse, când dragostea îi pulsa în vene și când tocmai îl zărea pe tânărul Harney deschizând poarta grădinii.

Domnul Royall se afla și el pe verandă. Nu spusese nimic la dejun, dar atunci când Charity apăru în rochia ei roz, cu coșul în mână, o privi surprins:

— Unde te duci? o întrebă, încruntând din sprâncene.

— Dar... Domnul Harney pornește devreme la drum astăzi...

— Domnul Harney? Domnul Harney? Oare domnul Harney nu a învățat încă să mâne un cal?

Nu îi răspunse. Avocatul se lăsă pe spate în scaunul său din lemn de palmier și începu să bată toba cu degetele în balustrada verandei. Era pentru prima oară când vorbea pe acest ton despre tânărul Harney și Charity începu să simtă o ușoară îngrijorare. O clipă mai târziu, avocatul se ridică tăcut și trecu în spatele casei, îndreptându-se spre bucata de teren unde un rândaș întorcea pământul cu cazmaua.

Aerul era răcoros și albăstrui, iar dealurile sclipeau în depărtare, acoperite de acea strălucire autumnală pe care vântul din nord o aduce în primele zile de vară.

Noaptea fusese atât de calmă încât roua rămăsese atârnată peste tot, nu ca o pâclă ușoară, dar în picături translucide care împodobeau cu franjuri ferigile și presărau diamante în iarbă. Era mult de mers pentru a ajunge mai jos de Procupine. Trebuia să traversezi valea, unde dealurile albastrii se ridicau dincolo de pășunile în pantă: apoi să cobori de-a lungul pădurilor de fagi, pe malul Crestonului – un râșor cu apă maronie care țâșnea printre stâncile căptușite cu mușchi –, să străbați după aceea pământurile cultivate care înconjoară lacul în care se varsă Creston, pentru a te cățăra, în cele din urmă, pe coasta dinspre Eagle Range. Ajunseră, în sfârșit, în vârf. O altă vale, verde și sălbatică, se deschidea în fața lor și, dincolo de ea, alte dealuri albastrii se rostogoleau spre cerul de un albastru mai deschis, ca valurile mării spărgându-se de coasta acoperită de ceață.

Harney legă calul de trunchiul unui arbore și despachetă coșul cu merinde sub un castan bătrân, din scorburile căruia năvăleau întruna stoluri de bondari. Soarele ardea... Din spatele lor urca murmurul puternic al pădurii la mijlocul zilei. Insectele verii dansau în aer și un roi de fluturi albi răscolea ciorchinii de iarbă-roșie. Nicio așezare nu se zărea jos, în vale: s-ar fi spus că Harney și Charity erau singurele ființe vii. suspendate, undeva, între cer și pământ.

Veselia tinerei se risipi brusc și acea neliniște vagă îi strânse din nou inima. Harney tăcea, culcat lângă ea, cu brațele îndoite sub cap, cu ochii ațintiți pe perdeaua de frunze care îi acoperea cu umbra ei, și Charity

se întrebă dacă se gândea la ceea ce domnul Royall îi povestise în ajun, și dacă, în prezent, o disprețuia, într-adevăr, din cauza tristei sale origini. Acum regreta că îi ceruse să îl conducă până la casa cafenie: ar fi preferat ca el să nu dea ochii cu cei în mijlocul cărora se născuse, tocmai în acest moment când povestea nașterii ei îi era încă proaspătă în memorie. De mai multe ori se află pe punctul de a-i propune să meargă direct la Hamblin, unde se găsea o altă casă pe care el dorea să o vadă: dar timiditatea și orgoliul o împiedicară.

„La urma urmei este mai bine să afle de unde vin“, își spuse cu o atitudine de sfidare puțin forțată; dar, în realitate, rușinea era aceea care o reținea să vorbească.

Charity ridică deodată brațul și îi arătă cerul:

— Iată că vine furtuna!

El îi urmări privirea și surâse:

— Norișorul acela, dintre pini, v-a speriat?

— E deasupra Muntelui și un nor deasupra Muntelui este un semn că se strică timpul.

— Oh! știți, spuse surâzând, nu cred nici pe jumătate poveștile urâte pe care le răspândiți cu toții în legătură cu Muntele. Dar, în orice caz, vom avea timp să ajungem la casa cafenie înainte să înceapă ploaia.

Într-adevăr, doar câteva picături răzlețe cădeau când o luară pe drumul care se întindea de-a lungul coastelor abrupte din Procupine, și care ducea spre casa cafenie. Aceasta se înălța singuratică în fața unui smârc mărginit de hățișuri de arini și de stuf. Nu

se zărea nicio altă locuință. Ai fi fost greu de explicat ce îl făcuse pe primul colonist să își înalțe așezarea într-un loc atât de ostil.

Charity strânsese destule firimituri de erudiție din lungile monologuri ale însoțitorului ei pentru a putea înțelege acum motivele care îl făcuseră să fie atras de această casă. Observă mulurile în formă de evantai ale impostei cu geamuri, canelurile de pilaștri cu colțuri ale fațadei și ochiul de bou de pe fronton, căci știa că, din motive care îi scăpau deocamdată, acestea reprezentau particularități remarcabile și demne de admirație. Văzuseră totuși alte case mult mai „tipice” (cuvântul îi aparținea lui Harney). Aruncând frâiele după gâtul calului, tânărul spuse, cu un ușor gest de aversiune:

— Nu stăm mult.

Ascunsă în spatele arinilor bătuți de vânt, casa părea părăsită.

Vopseaua de pe obloane și uși se scorojise, iar în unele locuri căzuse cu totul, ferestrele, sparte, erau astupate cu ghemotoace de cârpă, iar în grădina tristă acum creșteau la întâmplare urzici și buruieni, printre care zumzăiau muște mari și albăstrii.

La zgomotul roților, un băiețel cu părul cânepiu și ochii goi, ca aceia ai lui Liff Hyatt, ieși să se uite pe deasupra barierei și apoi se ascunse în spatele unei șure de lângă casă.

Harney puse primul piciorul pe pământ și o ajută pe Charity să coboare din trăsură. Chiar în acel moment începu ploaia, o ploaie năprasnică, și în același timp

vântul începu să bată dintr-odată, măturând cu furie rafalele de ploaie, făcând tufişurile să se aplece până la pământ, răsucind copacii tineri, gata-gata să îi rupă, preschimbând drumul într-un râu înspumat, transformând într-o băltoacă fiecare scobitură de pământ. Bubuitul tunetelor însoţea continuu zgomotul vântului şi al ploii, şi o licărire stranie gonea razant cu solul, brăzdând întunericul din ce în ce mai compact.

— Avem noroc că suntem aici, la urma urmei, spuse Harney râzând.

Priponi calul sub şura şubrezită şi, scoţându-şi haina pentru a o înfăşură pe tânără, alergară împreună spre casă. Copilul dispăruse şi, cum nu răspunse nimeni când bătură la uşă, Harney apăsă pe clanţă şi intrară.

Pătrunseră într-o bucătărie în care se aflau trei persoane. Aproape de geam şedea o femeie bătrână, cu o basma înnodată în jurul capului; ţinea pe genunchi un pisoiaş sfrijit, cu blana jumulită. O altă femeie – sărăntoaca ciufulită pe care Charity o remarcase într-o zi în pragul casei – era în picioare, sprijinită de fereastră, şi le aruncă nou-veniţilor o privire buimacă. Lângă plită dormea, pe un butoi, un bărbat neras, într-o cămaşă murdară.

Încăperea era goală şi mizeră. Atmosfera era aproape irespirabilă: plutea un aer lănced, încărcat de mirosuri grele, amestecându-se cu parfumul greţos al fumului de pipă. Inima tinerei se strânse. Îi reveniră în memorie poveştile de necrezut care circulau pe sea-ma celor de pe Munte şi pe care ea însăşi le auzise de

atâtea ori. Privirea femeii era atât de tulburătoare, iar figura bărbatului adormit atât de josnică și de brută-lă, încât dezgustul său se accentuă amestecându-se cu o teamă nelămurită. Nu se temea deloc pentru ea însăși, știind prea bine că familia Hyatt nu-i va face niciun rău: dar nu se simțea prea sigură în legătură cu modul în care aceștia ar putea primi un domn de la oraș.

Lucius Harney ar fi râs cu siguranță de aceste temeri. Își plimbă privirea prin bucătărie, aruncă un „bună ziua!” general, la care nu îi răspunse nimeni, și o întrebă pe femeia cea tânără dacă putea să se adăpostească sub acoperișul lor până când va trece furtuna.

Aceasta întoarse capul și se uită la Charity.

— Sunteți domnișoara de la avocatul Royall, nu-i așa ?

Charity roși.

— Sunt Charity Royall, spuse, ca și cum ar fi vrut să își afirme dreptul de a purta acest nume chiar în locul în care putea fi pus la îndoială cel mai mult.

Femeia nu păru să remarce nimic.

— Puteți rămâne, rosti simplu. După aceea, le întoarse spatele, indiferentă, și se aplecă deasupra unei cratițe în care amesteca ceva.

Harney și Charity se așezară pe o bancă făcută dintr-o scândură pusă pe două scaune. În fața lor se afla o ușă, atârând de balamalele sparte; prin crăpătură zăriră ochii puștiului cu părul cânepiu și capul unei fetițe gălbejite, cu o cicatrice pe obraz. Charity surâse și făcu semn copiilor să intre, dar aceștia se

făcură nevăzuți fără niciun zgomot, furișându-se în picioarele goale. Fără nicio îndoială că le era frică să nu îl trezească pe bărbatul adormit și femeia tânără le împărtășea teama, pentru că mergea în vârful picioarelor, evitând să se apropie de sobă.

Ploaia continua să lovească în zidurile casei, pătrunzând prin ferestrele sparte și astupate de mântuială, formând băltoace pe dușumea. Din când în când, pisoiașul începea să miaune și să se zbată, scăpa și sărea jos; atunci femeia bătrână se apleca, îl prindea și îl strângea în brațele osoase, fără ca niciun mușchi să se clinească pe fața ei ridată și imobilă. De două ori, bărbatul se trezi pe jumătate, pentru a-și schimba poziția. Ațipi, în sfârșit, cu capul căzut, propinindu-și bărbia în pieptul păros. Pe măsură ce minunile se scurgeau, iar rafalele de ploaie continuau să biciuiască ferestrele, Charity simțea cum crește în ea o adevărată oroare față de această casă și de cei care locuiau în ea. La vederea acestei bătrâne senile, a acestor copii sperioși și a acestui bărbat în zdrențe, răpus de beție, viața ei îi apăru ca o întruchipare a tihnei și bunăstării. Revăzu bucătăria din casa roșie, cu dușumeaua bine spălată, bufetul cu garnitură de faianță, simți în nări acel miros specific de drojdie, cafea și săpun de rufe pe care îl detestase întotdeauna și care acum i se părea simbolul însuși al ordinii și al curățeniei dintr-o gospodărie. Revăzu cabinetul de lucru al domnului Royall, scaunul din nuc cu spătarul înalt, carpeta din fâșii de postav decolorat, șirurile de cărți așezate pe rafturi, gravura *Capitularea generalului Burgoyne*

și, în fața sobei, covorul pe care era desenat, cu alb și maro, un prepelicar cu o bordură de lână verde, care imita mușchiul din pădure. Apoi gândul îi zbură la casa domnișoarei Hatchard, unde totul respira atâta prospețime, curățenie și eleganță, spre acel interior în comparație cu care casa roșie i se păruse întotdeauna atât de sărăcăcioasă și de oarecare!

„Sunt din neamul acestor oameni... Fac parte din aceeași familie“, își repetă în sinea ei; dar aceste cuvinte i se păreau lipsite de sens. Toate instinctele, toate deprinderile ei o făceau să fie o străină ruptă de la matcă în mijlocul acestor sărmani nenorociți, viermuind în vizuina lor. Cât de mult își reproșa că cedase curiozității lui Harney și îl condusesese la familia Hyatt. Ploaia o pătrunsese și începu să tremure pe sub rochia subțire. Femeia tânără își dădu fără îndoială seama, pentru că se întoarse cu o cană ciobită, pe jumătate plină cu whisky, pe care i-o întinse. Charity schiță un gest de refuz, dar Harney luă cana și i-o duse la buze. Când o puse pe masă, Charity îl văzu scotocindu-se în buzunar și scoțând un dolar. Ezită un moment, apoi se răzgândi. Tânăra ghici că nu voia ca ea să îl vadă oferind bani unor oameni despre care îi spusese că s-ar putea să facă parte din familia ei.

Brusc, bărbatul începu să se agite, ridică capul și deschise ochii, privindu-i ca prin ceață pe Charity și pe Harney; apoi pleoapele i se închiseră și capul îi alunecă din nou pe piept. Dar o anume neliniște apărură imediat pe fața femeii tinere. Privi pe fereastră și apoi se apropie de Harney spunând:

— Cred că acum ați face mai bine să plecați.

Tânărul înțelese și se ridică.

— Mulțumesc, spuse, întinzându-i mâna; dar femeia nu păru să îi remarce gestul și, în timp ce se îndreptau spre ușă, le întoarse spatele. Ploaia continua să cadă, dar nici unul, nici altul nu se neliniștiră, atât de îmbălsămat li se părea aerul de afară. Norii se ridicau, apoi se risipeau, descoperind nemărginirea albastră din care se revărsa lumina. Harney dezlegă calul, o înfășură pe Charity în pătură, și amândoi porniră prin ploaia care începea să se liniștească, brăzdată deja de razele soarelui.

Păstrară un moment de tăcere. Charity îl pândea pe Harney. Arăta mai palid ca de obicei, ca și cum și el ar fi fost frământat de ceea ce văzuseră; în sfârșit, Charity spuse deodată:

— Oamenii aceștia sunt din același neam cu mine. S-ar putea chiar să facem parte din aceeași familie.

Nu voia ca el să aibă impresia că regretă că îi spusese povestea ei.

— Nenorociții, spuse Harney, ce i-a făcut oare să se stabilească în acest cuib al frigurilor?

Charity râse ironic.

— Pentru a fi mai în largul lor; pe Munte este mult mai rău. Bash Hyatt s-a căsătorit cu fata fermierului care locuia odinioară în casa cafenie. Fără nicio îndoială că el dormea lângă sobă.

Întrucât Harney nu-i răspunse, continuă:

— V-am văzut când ați vrut să îi dați un dolar sărmanei femei. De ce l-ați băgat înapoi în buzunar?

Tânărul roși și se aplecă pentru a alunga un tăune care se așezase pe gâtul calului.

— Nu eram sigur...

— Fiindcă știați că ei sunt poate înrudiți pe departe cu mine și ați crezut că îmi va fi rușine să vă văd oferindu-le bani? insistă Charity cu nervozitate.

Se întoarse spre ea cu o privire încărcată de reproș.

— Oh! Charity... murmură.

Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic. Necazul ei izbucni la suprafață.

— Nu îmi este rușine. Sunt ai mei, nu mi-e rușine cu ei, suspină.

— Draga mea... murmură Harney, cuprinzând-o de mijloc. Charity se rezemă de el și începu să plângă încetișor. Se făcuse prea târziu pentru a mai ajunge la Hamblin. Cerul limpede era dădora de stele când ajunseră în valea care adăpostea North Dormer și se opriră în fața casei roșii.

Capitolul 7

De când reintrase în grațiile domnișoarei Hatchard, Charity nu mai îndrăznea să scurteze nici măcar cu un minut orele de prezență la bibliotecă. Își făcea chiar un punct de onoare din preocuparea de a veni mai devreme și de a se arăta cuprinsă de o indignare demnă de toată lauda atunci când Mamie Targatt, care fusese angajată ca ajutor, pentru a scutura cărțile de praf și a le aranja din nou în rafturi, sosea cu întârziere, sau își neglija atribuțiile pentru a-l pândi la fereastră pe tânărul Bill Sollas. Cu toate acestea, „zilele de bibliotecă” i se păreau mai plicticoase ca niciodată, comparate cu voluptatea din orele de libertate, și i-ar fi fost foarte greu să dea un bun exemplu subordonatei sale, dacă Lucius Harney n-ar fi primit, înaintea plecării domnișoarei Hatchard, misiunea de a găsi, împreună cu antreprenorul din sat, cel mai bun mijloc de a aerisi *Memorialul*.

Tânărul avea grijă să se consacre acestei îndeletniciri doar în zilele în care biblioteca era deschisă pentru public, în așa fel încât Charity putea fi sigură că va petrece o parte a amiezii în compania sa. Prezența lui Mamie Targatt ca și riscul de a fi întrerupți de câte

un trecător cuprins de o subită sete de lectură, le reducea conversația la un schimb de banalități: dar contrastul dintre aceste raporturi în societate și intimitatea lor secretă constituia o atracție în plus în ochii tinerei.

Ziua imediat următoare plimbării la casa cafenie era „o zi de bibliotecă”. Charity, așezată la biroul său, lucra la refacerea catalogului, iar Mamie Targatt, întorcându-și ochii de la fereastră, recita cu voce cântătoare titlurile unui teanc de cărți. Gândurile tinerei vagabondau departe, la casa sinistră de pe malul smârcului, și retrăia în minte drumul lung de la întoarcere, în lumina apusului de soare, în timpul căruia Lucius Harney o consolase cu atâta tandrețe. În ziua aceea, pentru prima oară de când lua masa la casa roșie, nu apăruse la prânz și nu trimisese niciun mesaj pentru a-și explica absența. Domnul Royall, mai taciturn ca niciodată, nu arătase în niciun fel că ar fi fost surprins și nu făcuse nicio remarcă. Această indiferență nu avea nimic particular, pentru că domnul Royall, ca majoritatea concetățenilor săi, accepta pasiv evenimentele, adânc convins de multă vreme că în North Dormer nu stătea în puterea nimănui să le modifice cursul. Dar pentru Charity, aflată încă sub impresia exaltării pasionate din ajun, această tăcere avea ceva neliniștitor. S-ar fi spus că Lucius Harney nu făcuse niciodată parte din existența lor; indiferența imperturbabilă a domnului Royall părea să îl expulzeze în domeniul irealului.

Încercă să se cufunde în lucru, pentru a-și înăbuși dezamăgirea pe care i-o provoca absența lui Harney. Cu siguranță că un incident fără importanță

Îl împiedicase să ajungă la prânz, dar era sigură că acum era și mai nerăbdător să dea ochii cu ea, și că nu va aștepta până la masa de seară, când nu o va re-vedea decât în prezența domnului Royall și a Verenei. Se întreba care vor fi primele lui cuvinte, și căuta în același timp un mijloc de a se debarasa de tânăra Targatt, când auzi un zgomot de pași și îl văzu intrând, împreună cu domnul Miles.

Pastorul din Hepburn venea rar la North Dormer, în afara zilelor când trebuia să officieze în vechea biserică albă care, printr-o întâmplare destul de rară în acest ținut în care predominau sectele mărunte, aparținea vechii comuniuni episcopaliene. Era un om vioi și afa-bil, extrem de dornic să profite de faptul că un nucleu mic de credincioși supraviețuise în această adevărată lume a sectelor și extrem de hotărât să anuleze defini-tiv influența capelei baptiste, care își înălța în celălalt capăt al satului fațada de culoarea turtei dulci; dar era prins de serviciul parohial din Hepburn, un important burg industrial cu numeroase depozite de alcool, și nu găsea decât rareori timp pentru a veni în North Dormer.

Charity, enoriașă a bisericii albe (ca toți cei „la lo-cul lor“ din North Dormer), îl admira mult pe Mister Miles. Visase chiar, în timpul memorabilei excursii la Nettleton, să se mărite cu un domn cu o figură la fel de armonioasă, cu un mod de a se exprima la fel de dis-tins și care să locuiască, la fel ca domnul Miles, într-un prezbiteriu construit din blocuri de piatră și acoperit cu viță sălbatică. Când descoperi că acest privilegiu

aparținea deja unei doamne cu bucle blonde și înzes-trată cu un bebeluș rotofei se simți profund afectată. Dar sosirea lui Lucius Harney îl alungase de mult timp pe domnul Miles din visele ei, și acum, când îl vedea venind alături de Harney, își dădu seama dintr-odată cum era în realitate: un bărbat copt, corpulent, cu un început de chelie ascunsă doar pe jumătate de pălăria sa de pastor, cu un nas grecesc încălecat de o pere-che de ochelari cu sticla groasă. Se întrebă ce căuta la North Dormer într-o zi de lucru și se simți decepțio-nată că Harney îl adusese cu el la bibliotecă.

Se dovedi în curând că domnul Miles venise la North Dormer la rugămintea domnișoarei Hatchard. Petrecuse câteva zile la Springfield, unde predicase înlocuindu-l pe unul dintre pastorii cu care era prie-ten, iar domnișoara Hatchard profitase de ocazie pentru a-l consulta în legătură cu planurile de aeri-sire a *Memorialului*. A atenta la arca sacră a familiei Hatchard era un lucru dintre cele mai grave și buna domnișoară, veșnic plină de scrupule, ca și (cum spu-neă vărul ei) de scrupule în legătură cu scrupulele ei, era extrem de mulțumită să aibă și opinia domnului Miles înainte de a lua o decizie.

— Din cele ce mi-a spus verișoara dumneavoastră, explică pastorul, nu am înțeles foarte clar care ar fi mo-dificările pe care intenționați să le faceți și, cum ceilalți directori nu au înțeles nici ei mai mult, am considerat că ar fi mai bine să îmi fac o părere la fața locului... deși sunt sigur, adăugă, aruncând o privire amicală tânărului prin sticla groasă a ochelarilor, că nimeni nu

poate fi mai competent decât dumneavoastră... Dar știți că aici este un loc sacru.

— Sper, răspunse râzând Harney, că nu va fi profanat de o gură de aer proaspăt.

Se îndreptară amândoi spre celălalt capăt al sălii, în timp ce tânărul arhitect îi expunea pastorului planul său.

Domnul Miles le salutase pe cele două fete cu afabilitatea sa obișnuită, dar cu o expresie distantă, și după frânturile de conversație care ajungeau până la ea, Charity înțelese că se afla încă sub impresia vizitei sale la Springfield, care se părea că fusese presărată de o mulțime de incidente agreabile.

— Ah! familia Cooperson... da, o cunoașteți bine-înțeles, îi spunea lui Harney. O locuință veche atât de încântătoare! Iar Ned Cooperson a reunit câteva tablouri aparținând școlii impresioniste care sunt într-adevăr remarcabile...

Numele pe care le cita nu îi erau cunoscute tinerei.

— Da, da, așa este... cvartetul Schaefer a cântat sâmbătă seara la Lyric Hall, continuă domnul Miles, iar luni am avut din nou plăcerea să îl ascult la familia Towers. O interpretare admirabilă... Bach și Beethoven... audiția a fost precedată de o *garden-party*. Apropo, am văzut-o pe domnișoara Balch de mai multe ori... arăta superb...

Charity scăpă creionul din mână și nu mai reuși să fie atentă la titlurile recitate de Mamie Targatt. De ce domnul Miles o pomenea astfel, dintr-odată, pe Annabel Balch?

— Ah! într-adevăr, îl auzi pe Harney răspunzând...

Și, indicând cu vârful bastonului, urmă:

— Planul meu constă în a da la o parte acest stelaj pentru a deschide un alt ochi de bou, pe axa celui de pe fronton.

— Cred că domnișoara Balch intenționează să vină aici pentru a petrece câteva zile împreună cu domnișoara Hatchard, continuă domnul Miles, furat de gândurile sale: apoi, amintindu-și brusc motivul pentru care venise la bibliotecă, reluă:

— Da, da, văd... înțeleg. Așa va fi aer, fără să se modifice aspectul sălii. Nu văd, într-adevăr, nimic de obiectat.

Conversația continuă, și, puțin câte puțin, cei doi bărbați se apropiară de biroul la care se afla Charity. Domnul Miles se opri în fața tinerei și o examinează cu atenție...

— Nu ești cam palidă, copila mea? Prea multă muncă, poate? Domnul Harney îmi spune că dumneata și Mamie Targatt sunteți pe cale să aranjați biblioteca, de sus până jos.

Domnul Miles nu uita niciodată numele de botez ale enoriașelor sale și atunci când o numi pe Mamie Targatt, îi aruncă o privire binevoitoare pe sub ochelari.

Apoi, întorcându-se spre Charity:

— Nu lua lucrurile prea în serios. Charity, nu te obosești prea tare și vino într-una din zile la Hepburn să ne vezi, pe doamna Miles și pe mine.

Îi strânse mâna, schiță un gest de despărțire spre Mamie Targatt și ieși din bibliotecă, însoțit de Harney.

Charity crezu că observă la Harney o oarecare jenă. Își imaginează, imediat, că acesta nu voia să rămână singur cu ea; și, cuprinsă de o neliniște subită, se întrebă dacă nu cumva regretă cuvintele afectuoase pe care i le spusese în ajun. Cuvintele sale fuseseră mai mult expresia unui sentiment fratern decât a unei pasiuni de altă natură, dar semnificația lor exactă se pierduse, pentru Charity, în căldura mângâietoare a vocii sale. O făcuse să simtă că faptul de a fi un copil găsit, de pe Munte, nu reprezenta pentru el decât un motiv în plus pentru a o strânge în brațe și a-i potoli hohotele de plâns cu șoapte consolatoare... și Charity își aminti că, la capătul călătoriei, atunci când coborâse din trăsură, frântă de oboseală, înghețată de răcoarea nopții și tremurând de emoție, mergea de parcă pământul ar fi fost o mare luminoasă, legănându-se sub pașii ei.

De ce, deci, Harney se schimbase dintr-odată? De ce părăsise biblioteca în același timp cu domnul Miles? Imaginația neliniștită a tinerei se fixă asupra numelui de Annabel Balch. În momentul în care pronunțase acest nume, i se păruse că Harney se schimbase la față. Annabel Balch era la *garden-party*, în Springfield, și arăta superb!...

Poate că domnul Miles stătea de vorbă cu Annabel chiar în momentul în care ea și Harney, adăpostindu-se de ploaie, erau așezați în vizuina familiei Hyatt, între un bețiv și o bătrână sărăntocă dementă! Charity nu știa prea bine ce putea fi o *garden-party*, dar imaginea fugară de odinioară a peluzelor încărcate de flori din Nettleton o ajuta să își reprezinte scena, iar

amintirea toaletelor pe care domnișoara Balch le purta la North Dormer, și despre care vorbea ca despre niște „zdrențe vechi“, îi permitea să își imagineze cât de elegantă era atunci când se arăta în lume. Charity înțelegea tot ce putea trezi acest nume în mintea tânărului și simțea că este pe deplin inutil să încerce să lupte împotriva influențelor invizibile care se întretaie în viața lui Harney.

Când coborî din camera ei la masa de seară, rămase surprinsă să nu îl vadă sosind. Își aminti, în timp ce îl aștepta pe verandă, de tonul domnului Royall și de comentariile sale, cu ocazia plecării lor matinale din ajun. Domnul Royall era așezat lângă ea, cu scaunul răsturnat pe spate și cu picioarele, încălțate în pantofi negri cu elastic, sprijinite pe balustrada verandei. Părul cenușiu și nepieptănat se ridica deasupra frunții precum creasta unei păsări iritate, iar pielea tăbăcită de soare și de vânt de pe obraji era acoperită de pete roșii. Charity știa că aceste pete roșii erau semnele prevestitoare ale unei explozii.

Avocatul strigă, într-adevăr, deodată:

— Când mâncăm? Verena a ars din nou „bis-cuiții“?

Charity îi aruncă o privire mirată.

— Presupun că așteaptă sosirea tânărului Harney.

— Domnul Harney? Ar face atunci mai bine să servească. Se pare că nu are de gând să vină.

Și, odată cu aceste cuvinte, domnul Royall se ridică, se îndreptă spre ușă și aruncă, ridicând vocea pentru ca surda să îl poată auzi:

— Haide, haide, Verena, masa!

Charity tremura de îngrijorare. Era evident că se întâmplase ceva și acum era sigură că domnul Royall știa ce. Dar nu i-ar fi dat pentru nimic în lume satisfacția să descopere cât este de neliniștită. Se așeză, deci, la locul ei obișnuit, în timp ce tutorele ei, luând loc în fața ei, își turna o cană mare de ceai înainte de a-i întinde ceainicul. Verena aduse ouăle jumări; el își umplu farfuria.

— Nu iei? o întrebă pe tânără.

Charity își reveni și începu să mănânce.

Tonul cu care domnul Royall îi spusese: „Se pare că nu are de gând să vină” i se părea încărcat de o satisfacție amenințătoare. Intui că avocatul începuse dintr-odată să îl urască pe Lucius Harney și înțelese că era din cauza ei. Dar nu avea nici o posibilitate să descopere dacă plecarea tânărului fusese provocată de un act de ostilitate din partea avocatului, sau, pur și simplu, acesta voia să evite să o vadă după excursia din ajun. Încercă să pară indiferentă în timpul mesei; dar se simțea observată de domnul Royall și își dădea seama că agitația sa nu putea să îi scape.

După-masă, se întoarse în camera ei. Îl auzi, în curând, pe domnul Royall străbătând coridorul, pentru a se instala din nou pe terasă. Se așeză pe pat, luptând cu disperare împotriva dorinței de a coborî, pentru a-l întreba ce se întâmplase.

„Mai bine mor decât să îl întreb”, își șopti foarte încet. Cu un singur cuvânt ar fi putut să scape de

neliniște; dar pentru nimic în lume nu ar fi consimțit să i-l solicite.

Se ridică și se sprijini de fereastră. Forma ușor arcuită a lunii noi se înălța la marginea pădurii. Zări în întuneric unul sau doi trecători urcând pe drum; dar, cum seara era prea răcoroasă pentru a te îmbia să hoinărești, marii plimbăreți se retrăseseră repede pe la casele lor. Ici și colo, ferestrele începeau acum să se lumineze. Un fir subțire de lumină făcea să strălucească albeața crinilor din curtea doamnei Howes; mai departe, lampa cu petrol a lui Carrick Fry proiecta un cerc transparent pe grădina rustică din mijlocul peluzei. Tânăra rămase mult timp aplecată peste fereastră, cu tâmplele arzând de neliniște. Se strecură în sfârșit pe culoar, își luă pălăria și ieși din casă ca purtată de vânt. Domnul Royall ședea în continuare pe terasă. Verena, cu brațele ei bătrâne încrucișate peste fusta peticită, era lângă el. Când Charity coborî treptele, domnul Royall strigă:

— Unde te duci?

Ar fi putut să îi răspundă: „La Orma Fry” sau „la familia Targatt” și oricare dintre aceste răspunsuri ar fi putut fi adevărat, pentru că nu se hotărâse încă. Dar se închise în tăcere decisă să nu îi recunoască domnului Royall dreptul de a o lua la întrebări.

Se opri în spatele gardului grădinii, privind în dreapta și în stânga. Obscuritatea o atrăgea și o clipă se simți îndemnată să urce pe deal și să se afunde în pădurea de zadă de deasupra pajiștii. Apoi, examinează din nou, indecisă, strada. Cum scruta drumul, din

apropierea porții domnișoarei Hatchard se zări licărirea unei lămpi. Lucius Harney era deci acolo?... Nu se întorsese la Hepburn, împreună cu domnul Miles, cum își închipuise mai devreme? Dar unde mâncase și ce îl împiedicase să vină la masă ca de obicei la domnul Royall? Lumina care se vedea la una dintre ferestrele casei Hatchard era o dovadă sigură a prezenței tânărului, căci slugilor li se dăduse liber, iar femeia care făcea menajul venea doar dimineața, pentru a deretica prin camera lui Harney și a-i prepara cafeaua. Fără îndoială că stătea în acel moment așezat în fața lămpii. Pentru a afla în sfârșit adevărul, Charity nu avea decât să străbată jumătate din sat și să bată la fereastra deschisă. Ezită câteva secunde, apoi se îndreptă, hotărâtă, spre casa domnișoarei Hatchard.

Mergea foarte repede, aruncând priviri neliniștite în dreapta și în stânga, pentru a evita să se întâlnească pe neașteptate cu cineva. La jumătatea drumului, traversă pieziș strada pentru a ocoli lumina lămpii lui Carrick Fry. De fiecare dată când era nefericită se simțea singură împotrivindu-se unei lumi nemiloase; era ca o sălbăticiune prinsă în capcană. Strada era pustie; se strecură nevăzută în grădină, și o luă pe aleea ce ducea la locuința domnișoarei Hatchard. Fațada albă se zărea nedeslușit printre arbori, doar un mic dreptunghi de lumină apărea în dreptul primului etaj. La început, Charity crezuse că lampa se afla în salonul domnișoarei Hatchard: dar își dădu seama, apropiindu-se, că fereastra luminată era într-un ungher al casei. Nu cunoștea încăperea din spatele acelei ferestre și se opri sub arbori, cuprinsă deodată

de frică. Își reluă totuși mersul, înaintând încetișor pe gazon, lipită de zidul casei, în așa fel încât să nu poată fi văzută din încăperea luminată, chiar dacă și-ar fi trădat prezența printr-un zgomot.

Fereastră dădea într-o verandă îngustă, lângă care se înălța un spalier pe care se cățărau clematite. Se sprijini de spalier, dădu la o parte ramurile de clematite și privi. Văzu un colț al camerei, piciorul unui pat de mahon, o gravură pe perete, un lavaoar peste care era aruncat un prosop, și marginea mesei acoperite cu o față de masă verde, pe care se afla lampa. O parte din abajur era vizibilă și chiar sub acest abajur două mâini fine și bronzate se mișcau cu gesturi lente și precise, una ținând un creion, iar cealaltă o riglă, pe o planșetă.

Charity simți cum îi tâșnește inima din piept, apoi cum se oprește. Harney era acolo... și, în timp ce sufletul ei se clătina pe un ocean de durere, el stătea liniștit în fața unei planșete! Vederea acelor mâini făcându-și treaba cu abilitatea și precizia obișnuită o smulse din vis. Înțelese deodată disproporția dintre neliniștea pe care o resimțise și cauza agitației sale... Era pe punctul să se îndepărteze de fereastră, rușinată și umilită, când una dintre mâini împinse planșeta în timp ce cealaltă, cu un gest enervat, azvârli creionul.

Tânăra remarcase adesea câtă grijă avea Harney de desenele sale și cât de metodic și de precis execută și încheia toate lucrările sale. Această mișcare de nerăbdare, cu care împinsese departe de el planșeta, părea să mărturisească o stare de spirit neobișnuită.

Acest gest trăda o descurajare subită, sau faptul că i se făcuse, deodată, silă de munca lui, și Charity se întrebă dacă nu cumva și el era ros de neliniști secrete. Impulsul de a se face nevăzută dispăru; urcă cele două trepte ale verandei și privi cu nesaț în cameră. Harney își pusese coatele pe masă, sprijinindu-și bărbia în mâini. Își scosese haina, vesta și își desfăcuse gulerul de la cămașa de flanelă; Charity remarcă liniile viguroase ale gâtului său tânăr, mușchii supli care îl legau de piept. Privea drept înaintea, cu ochii ficși, cu un aer de dezgust și de oboseală întipărit pe obraz; s-ar fi spus că privește într-o oglindă invizibilă reflexul deformat al propriilor sale nelegiuiri. Un moment, Charity îl pândi cu un soi de teroare; i se părea o altă ființă, un străin care se ascundea sub trăsăturile atât de familiare.

Dezlipindu-și, în sfârșit, ochii de pe el, văzu pe parchet o valiză verde, pe jumătate plină cu haine. Înțelese atunci că se pregătea de plecare și că se hotărâse, fără îndoială, să plece fără să își ia rămas-bun de la ea. Ghici că această decizie îl tulburase profund, oricare ar fi fost motivul, și trase concluzia că faptul că își schimbase planurile se datora unei intervenții secrete a domnului Royall. Toate vechile ei resentimente, toate revoltele interioare se treziră din nou, amestecându-se confuz cu emoția pe care o deștepta în ea faptul că se afla atât de aproape de Harney. Cu câteva ore mai înainte se simțise susținută și consolată de prietenia compătimitoare a tânărului; acum se

vedea din nou singură, după această clipă de simpatie împărtășită.

Harney continua să îi ignore prezența. Imobil, cu bărbia sprijinită în mâini, fixa mereu, cu o privire absentă, același punct de pe tapet. Nu avusese nici măcar energia să termine de împachetat; în jurul valizei zăceau încă haine și hârtii, risipite în dezordine. Dintr-odată își coborî coatele de pe masă și se ridică; Charity se dădu repede înapoi și se ghemui pe treptele verandei. Noaptea era atât de întunecoasă încât era puțin probabil să o descopere, doar dacă ar fi deschis fereastra, și chiar și atunci ar fi avut timp să se pitească în umbra deasă a copacilor. Rămase câteva clipe în picioare, privind în jurul lui cu aceeași expresie de oboseală și de dezgust, ca și cum ar fi disprețuit, deopotrivă, atât propria persoană cât și tot ceea ce îl înconjura; se așeză din nou la masă, mai trase câteva linii cu creionul, apoi îl aruncă din nou. În cele din urmă, se ridică, traversă camera, îndepărtă valiza din drum cu o lovitură de picior și se aruncă pe pat, cu brațele îndoite sub cap, fixând morocănos plafonul. De câte ori nu îl văzuse Charity culcat astfel lângă ea, pe iarba din poieni sau pe covorul des de ace de pin, cu privirea întoarsă spre cer și chipul iluminat de plăcere și de petele de soare pe care cren-gile le făceau să se legene pe fruntea lui. Acum era atât de schimbat la față încât de-abia îl recunoștea și durerea pe care o resimțea, văzând durerea lui, o sugruma. Ochii i se umeziră și lacrimile începură să îi curgă pe obraji.

Rămase mult timp ghemuită astfel pe trepte, ținându-și respirația, amorțită de statul pe loc. O mișcare a mâinii sale, o ușoară bătaie în geam și își imagina schimbarea care s-ar produce pe fața lui Harney. Simțea cum urcă deja, în toți mușchii trupului ei amorțit, căldura primirii pe care i-ar face-o ochii și buzele lui Harney; dar ceva o oprea să se miște. Nu frica unei sancțiuni umane sau divine; nu-i fusese niciodată frică. Pur și simplu, pentru că își imagina ceea ce urma să se întâmple, dacă intra! Se va întâmpla ceea ce este fatal să se întâmple între un tânăr și o tânără, ceea ce North Dormer se prefăcea că ignoră în public, dar îl face să rânjească pe ascuns. Se va întâmpla ceea ce domnișoara Hatchard nu aflase încă, fără nicio îndoială, dar ceea ce toate prietenele lui Charity știau, chiar dinainte de a termina școala. Se va întâmpla ceea ce pățise Julia, sora lui Ally Howes, ceea ce sfârșise prin a determina plecarea ei, la Nettleton, ceea ce făcea ca nimeni să nu-i mai pomenească numele...

Bineînțeles, aceste povești nu se terminau întotdeauna într-un mod atât de senzațional ca în cazul Juliei Howes. Alte deznodăminte, chiar dacă mai puțin zgomotoase, erau poate și mai tragice. Charity bănuise întotdeauna că soarta Juliei nu era lipsită de compensațiile ei secrete. Existau alte finaluri mai rele decât acesta, deznodăminte meschine, mizerabile, nemărturisite sau de nemărturisit și alte existențe, care se târau lamentabil fără o schimbare vizibilă, în același decor mărginit de ipocrizie. Nu acestea erau

Însă motivele care o rețineau. Încă din ajun își imagina cu precizie tulburarea profundă care o va cuprinde atunci când Harney o va lua în brațe: mâinile, buzele contopindu-se și flacăra care o va devora din creștet până în tălpi. Dar un alt sentiment se amesteca cu acesta: mirarea plină de orgoliu de a se simți iubită de el, dulcea surpriză pe care această tandrețe o făcuse să se depună în inima ei. Uneori, când tinerețea i se urca la cap, se vedea cedând, ca alte fete, unor mângâieri furișe, în amurg, dar nu putea să se înjosească astfel în ochii lui Harney. Nu știa de ce voia să plece, dar dacă așa hotărâse el, simțea că nu trebuie să facă nimic din ceea ce ar fi putut să denatureze acea imagine a ei pe care dorea ca el să o păstreze și să o ia cu sine. Dacă voia, trebuia să o caute: nu să se supună unei beții a simțurilor, nu voia să fie posedată ca atâtea altele, cum o Julia Howes fusese posedată.

Niciun sunet nu răzbătea dinspre satul adormit. Percepea, din când în când, în întunericul adânc al grădinii, un freamăt tainic al crengilor, de parcă o pasăre nocturnă le-ar fi atins ușor. La un moment dat, se auziră pași aproape de gard. Charity se retrase în umbră și zgomotul se pierdu în depărtare, lăsând în urma lui o tăcere și mai profundă. Ochii tinerei rămăseseră fixați pe chipul răvășit al lui Harney; simțea că ea însăși nu va mai putea să se miște până când acesta nu se va clinti într-un fel. Începea să amorțească, totuși, și uneori gândurile i se învârtteau într-atât în cap încât i se părea că doar greutatea propriei oboseli o mai reținea acolo.

Această veghe stranie se prelungi încă mult timp. Harney continua să zacă pe pat, imobil, cu ochii ficși, de parcă și-ar fi urmărit halucinația până la sfârșitul ei amar. În sfârșit, se mișcă și își schimbă puțin poziția. Inima lui Charity începu să bată puternic. Dar tânărul nu făcu decât să-și întindă brațele, pentru a reveni imediat în aceeași poziție. Suspinând profund, își aruncă pe spate părul care îi căzuse pe frunte; apoi trupul i se destinse și capul îi căzu pe pernă. Surâsul său obișnuit îi reveni pe buze, chipul își pierdu expresia rătăcită și deveni proaspăt ca al unui copil, iar Charity își dădu seama că dormea.

Se ridică atunci și se îndepărtă.

Capitolul 8

Charity pierduse într-atât noțiunea timpului pe-trecut sub fereastra lui Harney, încât nu își-dădu seama cât de târziu se făcuse decât-când ajunse în stradă. Toate ferestrele situate între locuința domnișoarei Hatchard și casa Royall erau cufundate în beznă, atunci când ieși din umbra dea-să a brazilor.

Crezu totuși că deslușește două umbre în noapte, înspre iazul cu rațe. Se retrase repede și așteptă. Dar nu se vedea nimic mișcându-se și ținuse atât de mult ochii fixați asupra luminii din odaie, încât întunericul o zăpăcea; crezu că s-a înșelat.

Își continuă drumul, întrebându-se dacă domnul Royall mai era încă pe terasă. În starea de exaltare în care se afla, îi era aproape indiferent dacă o aștepta sau nu. Se simțea plutind deasupra vieții, pe un nor gros de neliniște, de la înălțimea căruia realitățile de zi cu zi apăreau doar ca niște puncte mici, rătăcite în spațiu. Veranda era pustie, pălăria domnului Royall atârna în cuierul din vestibul, iar lampa ardea așteptând-o pe Charity. O luă și urcă să se culce.

A doua zi, orele se scurseră posomorâte și fără nici un incident. Charity își imaginase că, într-un fel sau altul, va afla dacă Harney a plecat deja; dar Verena, pe care surzenia o izola, nu avea cum să o informeze; și nu apărură nimeni care ar fi putut să o lămurească în legătură cu acest subiect.

Domnul Royall ieși devreme și reveni doar la ora dejunului. La întoarcere, intră direct în bucătărie și îi strigă bătrânei: „Haide, la masă!” Charity era deja în sufragerie, așezată la locul ei de totdeauna și un tacâm fusese pus, ca de obicei, pentru Harney. Întrucât domnul Royall nu făcu nicio aluzie la absența tânărului, Charity nu ceru nici o explicație. Exaltarea febrilă din noaptea precedentă îi trecuse; tânăra își spunea că Harney plecase nepăsător, într-un mod aproape brutal și că, de acum înainte, viața ei avea să reîntre pe făgașul îngust de pe care pentru o oră el reușise să o scoată. Își spunea, mai ales și asta cu o ironie amară, că o alta în locul ei nu ar fi ezitat să își folosească talentul pentru a-l păstra.

Rămase la masă până la sfârșit, pentru a nu-i oferi domnului Royall ocazia să îi facă observație; dar, când acesta se ridică, se ridică la rândul ei, lăsând-o pe Verena să strângă singură. Se îndreptă deja spre scară, când domnul Royall o interpelă.

— Am o migrenă, spuse. Urc să mă culc.

— Un moment, te rog. Am să îți spun ceva.

Își dădu seama, după tonul lui, că avea în sfârșit să se lămurească. Își simțea toți nervii încordați, dar intrând în birou făcu un ultim efort pentru a părea indiferentă.

Domnul Royall stătea în picioare, în mijlocul camerei, cu sprâncenele groase zbârlite și maxilarul inferior agitat de un ușor tremur. Crezu la început că băuse, dar văzu că era stăpân pe sine și cuprins de o emoție profundă și aprigă, care nu semăna deloc cu accesele lui obișnuite de furie. Își dădu seama, dintr-odată, că până atunci nu îl privise niciodată cu adevărat; că niciodată nu îi acordase un gând și că, exceptând ziua în care el încercase să-i forțeze ușa camerei, reprezentase pentru ea doar *persoana care este întotdeauna aici*, fapt central și incontestabil în viață, inevitabil de asemenea, dar la fel de neinteresant ca și satul în care trăia. Chiar și atunci nu îl luase în considerație pe tutorele ei decât în funcție de ea însăși, fără să se arate preocupată să afle care sunt cu adevărat sentimentele lui. Se mărginise să conchidă, instinctiv, că de acum încolo o va lăsa în pace. Pentru prima oară se întreba cine era domnul Royall în realitate.

Cu mâinile sprijinite de spătarul scaunului, avocatul o privea insistent. În cele din urmă, spuse:

— Haide, Charity, dacă am discuta, măcar o dată, ca doi prieteni?

Avu deodată impresia că se întâmplase ceva și că se afla în mâinile lui. Strigă brusc, fără să știe prea bine ce spune:

— Unde este domnul Harney? De ce nu mai vine? L-ai dat afară?

Chipul răvășit al domnului Royall o înspăimântă. Sângele îi fugi dintr-odată din obraji și ridurile care

crestau fața sa tăbăcită se adânciră și deveniră aproape negre.

— Nu a avut timp noaptea trecută să îți răspundă la unele dintre aceste întrebări? Ați stat destulă vreme împreună, răspunse.

Charity rămase fără glas. Gândurile ei erau atât de departe, încât trebui să facă un efort pentru a putea înțelege sensul acuzației. Dar instinctul de apărare i se trezise deja.

— Cine a spus că eram împreună ieri-seară?

— La ora asta, toată lumea o spune.

— Atunci, tu ești acela care ai făcut ca această minciună să fie pe buzele...

Și, cu o bruscă izbucnire de furie, îi aruncă:

— Oh! Te-am urât întotdeauna!

Se aștepta la o ripostă la fel de vie, dar exclamația sa rămase fără ecou.

— Știu, răspunse încet domnul Royall. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— În orice caz, asta îmi îngăduie să nu dau nicio importanță minciunilor pe care îți place să le scornești pe socoteala mea.

— Dacă sunt minciuni, nu îmi aparțin. Jur pe Biblie, Charity. Nici măcar nu știam unde ești; nu am părăsit acest loc ieri-seară.

Văzând că ea nu răspunde nimic, reluă:

— Este o minciună că ai fost văzută ieșind de la domnișoara Hatchard la miezul nopții?

Îl înfruntă râzând, recăpătându-și îndrăzneala insolentă:

— Nu m-am gândit să mă uit la ceas.

— Nefericito... nefericito... tu... tu... Dumnezeu, de ce mi-ai spus? izbucni, prăbușindu-se pe scaun, cu capul aplecat pe piept ca un bătrân.

Dar, simțind pericolul, Charity își redobândise sângele rece.

— Crezi că m-aș obosi să te mint? Cine ești tu, la urma urmei, să îmi ceri socoteală când ies?

Domnul Royall înălță capul. Chipul său își relua-se expresia calmă, aproape blândă, expresia pe care Charity își amintea că o văzuse uneori când era mică, pe când trăia domnișoara Royall.

— Te rog, Charity, spuse încetișor, să nu continuăm pe acest ton. Nu ne va servi la nimic — nici mie, nici ție. Ai fost văzută intrând în casa acestui bărbat... ai fost văzută ieșind de acolo... Simțeam că vei ajunge aici, speram să intervin la timp. Dumnezeu mi-e martor că...

Ea îl întrerupse, șfichiindu-l cu disprețul ei:

— Ah! deci tu erai? Știam eu că tu l-ai dat afară.

El o privi surprins.

— Nu ți-a spus? Credeam că a înțeles.

Continuă să vorbească încet, cu pauze penibile:

— Nu te-am numit, mai degrabă mi-aș fi tăiat mâna. I-am spus, pur și simplu, că nu puteam să mă lipsesc de cal mult timp și că Verena avea prea multă treabă la bucătărie. Fără îndoială că nu este pentru prima oară când trece printr-o asemenea aventură. În orice caz, a părut să ia lucrurile cu calm. Mi-a spus că aproape a terminat ceea ce avea de făcut; atât am discutat și

niciun cuvânt mai mult. Dacă ți-a spus altceva, te-a mințit.

Charity îl asculta cuprinsă de o furie rece. Puțin îi păsa de bârfele din sat, dar să asiste la nimicirea tuturor viselor sale, strivite de o mână brutală!

— Ți-am spus că nu am vorbit cu el. Nu am fost împreună astă-noapte.

Domnul Royall o privi surprins.

— Nu ați fost împreună în noaptea trecută?

— Nu... Și asta nu pentru că m-aș sinchisi de ce ai putea spune, dar, de fapt, de ce nu ai ști adevărul? Relațiile noastre nu sunt ceea ce crezi tu... tu și mitocanii de aici. Era bun cu mine, era prietenul meu, asta-i tot. Dintr-odată a încetat să mai vină, și am ghicit bine că tu erai la mijloc, tu! strigă, cu toată ura ascunsă care se acumulase în ea.

Și continuă:

— Așa că ieri-seară m-am dus la el pentru a-l întreba ce i-ai spus...

Domnul Royall scoase un suspin de ușurare.

— Dar atunci... dacă nu l-ai găsit acasă, de ce ai lipsit atât de mult timp? Charity, te implor, răspunde-mi! Înțelege că trebuie să știu adevărul pentru a-i face să tacă.

Charity nu simți nicio emoție. Această abdicare subită de la orice autoritate asupra ei o lăsa indiferentă. Simți, doar, jignirea din intervenția lui.

— Nu vezi că puțin îmi pasă de ce spune lumea despre mine? Da, este adevărat... am ieșit pentru a-l vedea. Și l-am văzut de departe... era în camera lui.

Dar nu am îndrăznit să intru. Am rămas afară tot timpul să îl pândesc. Nu voiam să creadă că alerg după el...

Simți că își pierde vocea, și îl sfidă din nou, cu ultimele ei puteri:

— N-o să te iert cât voi trăi! N-o să te iert niciodată!

Domnul Royall nu îi răspunse. Rămase așezat, cu capul în jos, absorbit de gânduri. Mâinile cu vene proeminente strângeau brațele fotoliului. Vârsta părea să se fi abătut asupra lui așa cum coboară iarna peste dealuri, după primele ploi de toamnă. Ridică, într-un târziu, capul.

— Spui că nu-ți pasă de ce se vorbește pe seama ta. Dar, tu ești fata cea mai plină de mândrie pe care o cunosc, și nu vei admite niciodată să fii criticată. Știi, însă, că vor exista întotdeauna invidioși care te vor spiona. Ești cea mai drăguță și cea mai fină fată de aici, și asta ajunge pentru ca toate gurile rele să se dezlănțuie împotriva ta. Până în ultimul timp, nu le-ai dat niciodată ocazia să te bârfească, nici măcar să trăncănească pe seama ta. Această ocazie o au acum și vor profita de ea. Eu te cred, dar ceilalți, știi bine că nu te vor crede... Tom Fry este acela care te-a văzut intrând la Harney... două sau trei alte guri rele erau acolo, pândindu-te să ieși... Gândește-te, deci, că ai petrecut zile întregi cu acest băiat, de când este aici... Sunt un om al legii, și știu, din păcate, ce repede prinde o calomnie.

Se întrerupse, dar Charity rămase nemișcată, fără să dea niciun semn de încuviințare, nici măcar de atenție.

— Era un băiat deosebit de simpatic, continuă domnul Royall. Mie însumi îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu el. Tinerii de aici nu au avut șansa lui. Dar, există un adevăr vechi de când lumea, atunci când un tânăr vrea să se căsătorească cu o tânără, găsește întotdeauna mijlocul să i-o spună.

Charity nu răspunse. Nimic nu putea fi mai dureros și mai umilitor pentru ea, decât să audă asemenea cuvinte ieșind din această gură.

Domnul Royall se ridică.

— Ascultă-mă, Charity! Am avut odinioară gânduri necurate și m-ai făcut să plătesc scump. Nu m-ai pedepsit destul? Există în mine ceva pe care nu sunt totdeauna stăpân; dar, în afară de data aceea, m-am purtat totdeauna loial cu tine și tu știi asta... Știi că nu ai de ce să te temi de mine. În ciuda disprețului tău și a ironiilor tale ai știut întotdeauna că te iubesc așa cum un bărbat iubește o femeie cumsecade. Este adevărat că sunt mult mai în vârstă decât tine, dar sunt cu un cap peste satul acesta și peste toți locuitorii lui și asta, de asemenea, o știi. Mi-am irosit viața de mult; dar poate că nu este prea târziu să o iau de la capăt. Dacă accepți să ne căsătorim, vom pleca într-un oraș mare, unde te poți descurca. Nu este prea târziu să găsec un debușeu. Îmi dau seama de asta după felul în care sunt primit când merg la Hepburn, sau la Nettleton, pentru a pleda sau pentru a mă ocupa de afaceri.

Charity nu se mișcă. Nimic din acest apel nu ajunsese până la inima ei; se gândea doar cum să găsească

replici și mai jignitoare, și mai defăimătoare. Dar o lehamite din ce în ce mai accentuată o cuprinse. Ce ar putea avea cât de cât importanță, din ceea ce făcea el? Vedea viața ei de până acum închizând-o ca într-o cușcă și de-abia dacă mai percepea acea viziune himerică a viitorului, pe care i-o evoca el.

— Charity... Charity... spune că accepți... spune...

Simți în vocea domnului Royall toată febra anilor pierduți și-a pasiunii sale cheltuite în van.

— La ce servesc toate astea? Când voi pleca de aici, nu o voi face cu tine, spuse cu brutalitate.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre ușă, dar îl văzu brusc în fața ei, barându-i calea. Părea că crescuse dintr-odată, de parcă umilința împinsă la extrem i-ar fi dat o nouă vigoare.

— Așadar, asta este tot ceea ce ai să-mi spui? Este puțin.

Se rezemase de pervazul ușii, atât de impozant și de puternic încât părea să umple, el singur, întreaga încăpere.

— Ei bine, da... ai dreptate: nu am nici un drept asupra ta... De ce te-ai gândi la un om terminat ca mine? Îl vrei pe celălalt, și nu te condamni. Ai pus ochii pe ce era mai bun, de îndată ce s-a ivit ocazia. Eu însumi am procedat întotdeauna la fel.

O fixa cu ochi sfredelitori și Charity avu senzația că lupta care se dădea în sufletul lui atinsese intensitatea maximă.

— Vrei să te ia în căsătorie? o întrebă, brusc.

Se înfruntară îndelung din priviri, cu aceeași îndrăzneală tragică și dintr-o parte și din cealaltă, ceea ce o

facea uneori pe Charity să aibă sentimentul că erau de același sânge.

— Răspunde! Vrei să te ia în căsătorie?... Pot să îl aduc aici într-o oră, dacă dorești asta. Nu degeaba sunt om al legii de treizeci de ani. A închiriat trăsura lui Carrik Fry pentru a fi condus la Hepburn; dar nu poate pleca mai devreme de o oră. Iar eu pot să îi prezint lucrurile în așa fel încât să nu îi trebuiască prea mult timp ca să se decidă. În fond, este un om slab și pot să fac ce vreau din el. Nu spun că nu o să regreti mai târziu... dar, slavă Domnului, te vei căsători cu el, dacă asta vrei, și eu te voi ajuta să o faci.

Charity îl asculta tăcută. Tot ceea ce simțea el și tot ceea ce îi spunea era atât de îndepărtat încât nici măcar încă o răbufnire disprețuitoare nu ar mai fi putut să o liniștească.

În timp ce îl asculta, îi veni în minte imaginea bocancilor plini de noroi ai lui Liff Hyatt, călcând peste florile albe de mure. I se întâmplase un lucru asemănător: ceva înflorise în ea, ceva efemer, dar delicat, ceva pe care avea să îl vadă călcat în picioare sub ochii ei... Și, în timp ce era pătrunsă de acest gând, îl zări pe domnul Royall în fața ei, sprijinindu-se în continuare de pervazul ușii, dar abătut, micșorat, ca și cum tăcerea tinerei fete ar fi fost răspunsul de care se temea cel mai mult.

— Nu vreau nimic din ceea ce ai putea să îmi oferi, răspunse cu răceală. Sunt mulțumită să plece.

Domnul Royall rămase încă un moment nemișcat, cu mâna pe clanță.

— Charity! o imploră.

Ea nu-i răspunse, și atunci apăsă pe clanță și ieși. Îl auzi ridicând zăvorul de la ușa de la intrare și îl văzu coborând treptele verandei. Traversă grădina, gârbovit, cu pași greoi, îndepărtându-se încet spre capătul străzii.

Rămase câțva timp în același loc, încă tremurând toată de umilință. Ultimele cuvinte ale domnului Royall îi răsunau atât de tare în urechi încât i se părea că ecoul lor se propagase în tot satul, proclamând-o drept o creatură capabilă să se preteze la cele mai josnice sugestii. Rușinea o strivea ca o greutate fizică: i se părea că plafonul și pereții o apasă și se simți cuprinsă brusc de dorința de a fi afară, undeva foarte departe, acolo unde ar putea să respire în voie. Când tocmai întindea mâna spre ușa de la intrare, Lucius Harney o deschise.

Era mai grav și mai puțin sigur de sine decât de obicei. Se privi un moment, fără să scoată un cuvânt. Mașinal, el îi întinse mâna.

— Ieșei? o întrebă. Pot să intru?

Inima tinerei fete bătea atât de violent încât îi era frică să vorbească. Îl privea, cu ochii măriți, gata să plângă; își dădu seama că tăcerea ar putea-o trăda și spuse foarte repede:

— Da, intră.

Îl conduse în sufragerie și se așezară, unul în fața celuilalt. Erau despărțiți de masă, pe care mai trona încă serviciul de untdelemn și oțet și coșul de pâine din tablă lăcuită. Harney își pusese alături pălăria de pai și, cum stătea așezat în fața ei, în sacoul ușor de

vară, cu o cravată maro înnodată la gâtul cămășii de flanelă, cu părul negru netezit și dat pe spate, și-l imaginea așa cum îl văzuse în noaptea precedentă, întins pe pat, cu părul ciufulit căzându-i pe ochi, gâtul gol ieșindu-i din cămașa cu nasturii descheiați.

Niciodată nu i se păruse atât de departe de ea ca în momentul în care îi trecu prin minte această imagine.

Brusc, el începu să vorbească:

— Sunt atât de mâhnit că trebuie să îmi iau adio, știi desigur că plec, spuse încurcat.

Charity ghici că Harney se întreba până la ce punct fusese informată asupra motivelor plecării lui.

— Presupun că lucrarea pe care o aveai de făcut s-a terminat mai repede decât ai prevăzut, spuse.

— Da... într-adevăr... sau, mai degrabă, nu mai sunt multe case pe care mi-ar fi plăcut să le desenez. Dar concediul meu este limitat și, întrucât domnul Royall are nevoie de cal, mi-ar fi greu dacă aş mai rămâne aici, să găsesc un alt mijloc de locomoție.

— Într-adevăr, nu sunt multe atelaje de închiriat pe aici, spuse Charity. Și din nou se făcu liniște.

— Am petrecut aici zile deosebit de agreabile. Ție ți-o datorez și voiam să îți mulțumesc pentru primirea pe care mi-ai făcut-o, continuă, înroșindu-se ușor pe frunte.

Charity nu găsi ce să îi răspundă. Tânărul continuă:

— Ai fost atât de bună cu mine. Mi-ar plăcea să te știi mai fericită, mai puțin izolată... fără îndoială că într-o zi se va produce o schimbare în viața ta.

Ea răspunse:

— Nimic nu se schimbă la North Dormer: oamenii se adaptează, asta-i tot.

Răspunsul său reteză scurt consolările banale pe care Harney se pregătea să i le ofere. Tăcu, privind-o indecis. Apoi spuse, surâzând cu blândețe:

— Asta nu va fi valabil și pentru tine. Nu, nu se poate.

Surâsul lui Harney era ca o lovitură de cuțit în inima ei. Simți cum o îneacă lacrimile și se ridică.

— La revedere, spuse... își dădu seama, ca prin vis, că îi cuprinde mâna și că mâinile lui sunt parcă fără viață.

— La revedere, răspunse Harney.

Se opri, o clipă, în pragul ușii.

— Spune-i Verenei la revedere din partea mea.

Îl auzi cum traversează vestibulul și închide ușa de la intrare. Percepu cum scârțâie pietrișul din grădină sub pașii grăbiți și clinchetul porții care se închidea în urma lui.

Când se ridică din pat a doua zi dimineată, după o noapte de insomnie, lumina rece a zorilor bătea în fereastră. Se aplecă în afară și zări un băiețel cu fața acoperită de pistrui care stătea pe cealaltă parte a străzii și care ridică ochii spre ea. Era fiul unui fermier care locuia la câțiva kilometri depărtare, pe drumul spre Creston, și se întrebă ce căuta acolo, la o oră atât de matinală, și de ce o privea atât de stăruior. Când o văzu, copilul traversă și veni să se sprijine cu un aer indiferent de gardul grădinii. După ce ezită o

clipă, neauzind nicio mișcare în casă, își puse un șal pe umeri, coborî în cămașă de noapte și ieși. Băiatul se îndepărta deja fluierând, atunci când ajunsese lângă gard, dar văzu că între șipci fusese strecurată o scrisoare. O luă și urcă repede în cameră.

Pe plic era scris numele ei. Charity îl desfăcu și găsi câteva cuvinte aruncate în grabă pe o foaie smulșă dintr-un carnet.

Dragă Charity, nu pot pleca astfel. Mai stau câteva zile la Creston River. Vrei să vii să mă întâlnești lângă iazul din Creston? Te voi aștepta acolo până diseară.

Capitolul 9

Stând în fața oglinzii, Charity încerca pălăria pe care Ally Howes i-o confecționase în mare taină. Era o pălărie de pai albă cu boruri mari, căptușite cu mătase de culoarea cireșii, care dădea tenului său strălucirea roz din interiorul scoicii așezate pe șemineul din sufragerie.

Charity sprijinise oglinda de Biblia în piele neagră a domnului Royall, proptind-o cu o piatră albă, care servea de prespapier, și pe care era pictată o imagine a podului Brooklyn. Stătea în fața oglinzii și potriveau borurile când într-un fel, când în altul, în timp ce pe deasupra umărului ei, chipul palid al lui Ally apărea ca spectrul norocului pierdut.

— Sunt atât de urâtă! spuse Charity, cu un suspin de satisfacție prost disimulată.

Ally surâse și îi luă pălăria.

— O să cos repede trandafirii, ca s-o poți ascunde imediat.

Râzând fericită, își răsfirea printre degete pletele grele, șaten-închis; știa că lui Harney îi plăcea să vadă reflexele lor acaju jucându-se pe frunte și pe ceafă.

Se așeză pe pat și aruncă o privire cercetătoare spre Ally, care se aplecase asupra pălăriei, cu sprâncenele încruntate de atâta atenție.

— Spune-mi, Ally, n-ai avut niciodată chef să stai măcar o zi la Nettleton? o întrebă.

Ally scutură din cap, fără să ridice ochii.

— Nu, îmi amintesc mereu de oribila vizită pe care am făcut-o cu Julia... la doctorița aceea.

— Oh! Ally...

— Nu mă pot opri. Casa este la întretăierea lui Wing Street cu Lake Avenue. Tramvaiul care merge la gară trece prin apropiere; în ziua în care pastorul ne-a dus să vedem proiecțiile, am recunoscut locul imediat și nu am putut să mă mai gândesc la altceva. Este o firmă mare, neagră, cu litere aurii, care ocupă toată fațada: „Consultații particulare“... Julia a fost la un pas de moarte...

— Sărmana Julia, oftă Charity, de la înălțimea purității și a siguranței sale.

Ea, Charity, avea un prieten care o respecta și în care avea încredere. Urma să petreacă cu el ziua de mâine, 4 Iulie. Ziua Declarației de Independență, la Nettleton. Cine avea dreptul să facă vreo obiecție? Și ce era rău în asta? Nenorocirea venea doar atunci când fete ca Julia nu știau să aleagă și nici să țină la distanță indivizii dubioși...! Charity se lăsă să alunece din pat și întinse mâinile. I-ai cusut? Dă-mi-o, să o mai încerc o dată. Și-o puse și surâse imaginii sale din oglindă. Nu se mai gândea la Julia...

A doua zi dimineată era în picioare încă din zori și, aplecată peste fereastră, asista la răsăritul soarelui

din spatele dealurilor și privea lumina argintie, care precede o zi călduroasă, tremurând și peste câmpia adormită.

Plănuise totul cu multă grijă. Anunțase că merge la o serbare câmpenească organizată de „Fraternitatea Speranței” la Hepburn, și cum nimeni din North Dormer nu avea intenția să se aventureze atât de departe, era puțin probabil să se constate absența sa de la această sărbătoare. Puțin îi păsa, de altfel. Era hotărâtă să își afirme independența și, dacă se înjosea să mintă în legătură cu sărbătoarea de la Hepburn, această nesinceritate se datora doar instinctului tainic care o făcea să se teamă mereu de o eventuală profanare a fericirii sale. De câte ori se afla cu Lucius Harney ar fi vrut ca un nor de nepătruns să îi învăluie.

Rămăsese stabilit că va pleca pe jos, că se vor regăsi la un punct dinainte fixat pe drumul spre Creston și că, de acolo, o trăsură îi va transporta până la Hepburn, la timp pentru a prinde trenul de nouă și jumătate pentru Nettleton. La început, Harney nu se arătase prea entuziasmat de această excursie. Era și dorința lui să o ducă pe Charity la Nettleton, dar o sfătuisese stăruitor să nu aleagă 4 Iulie din cauza mulțimii, a probabilei întârzieri a trenurilor și a dificultății de a se întoarce acasă înainte de căderea nopții. Văzând însă că ține la ideea ei și dorind să nu o dezamăgească, cedă și se prefăcu încântat de această escapadă.

Charity înțelegea foarte bine că, pentru un tânăr „de la oraș”, sărbătoarea de 4 Iulie din Nettleton nu era mare lucru; dar ea nu văzuse niciodată nimic și

se simțise năpădită de o dorință arzătoare – dorința de a se plimba pe străzile unui oraș mare, la brațul prietenului ei, îmbrâncită de tot felul de gură-cască, îmbrăcați de duminică. Faptul că magazinele erau închise constituia singura pată de umbră din acest tablou feeric, dar spera că Harney o va duce acolo și altă dată, într-o zi când vor fi deschise.

Ieși devreme din casă, fără să o zărească nimeni, furișându-se ca o umbră prin bucătărie, în timp ce Verena era aplecată peste cuptor. Pentru a nu atrage atenția, își ținea pălăria în mână, ascunsă într-o batistă mare, iar peste rochia nouă de muselină albă, confecționată de degetele îndemânaticale ale lui Ally, își aruncase o eșarfă gri lungă, aparținând domnului Royall. Cei zece dolari, pe care îi dăduse domnul Royall, fuseseră cheltuiți pe îmbrăcăminte și, când Harney sări din trăsura pentru a-i veni în întâmpinare, se simți mai mult decât despăgubită de licărul de admirație pe care îl citi în ochii lui.

Ștregarul din Creston, același care îi adusese biletul de la Harney, trebuia să aștepte cu trăsura la Hepburn până la întoarcerea lor. Se cățără în trăsura și se întinse la picioarele lui Charity, cu țurloaiele spânzurând în afară. Din cauza prezenței lui, Charity și Harney nu puteau să își spună mare lucru, dar aceasta nu avea prea multă importanță, pentru că acum trecutul lor era suficient de bogat pentru a putea comunica fără să își vorbească. O zi lungă de vară se deschidea înaintea lor asemănătoare cu depărtările albastre care se întindeau în spatele dealurilor,

și tânăra află o plăcere delicată în amânarea clipelor când vor fi singuri.

Atunci când, cu două săptămâni în urmă, se dușese la iazul din Creston, răspunzând apelului lui Harney, sufletul îi era atât de plin de umilință și de furie încât primul cuvânt rostit de el ar fi putut să o rănească iremediabil; dar tânărul găsisse tonul potrivit, tonul unei prietenii firești și sincere. Nu făcuse, în niciun fel, aluzie la ceea ce se petrecuse între el și domnul Royall: prezentase plecarea sa ca o consecință naturală a penuriei de mijloace de transport din North Dormer și insistase asupra faptului că Creston River era un loc mult mai comod din acest punct de vedere. Închiriasse cu săptămâna o șaretă ce aparținea tatălui ștregarului, proprietarul unui centru de transport care deservea câteva pensiuni ieftine, împrăștiate pe malurile Lacului Creston, și îi spuse fetei că nu putea, atâta timp cât se afla în vecinătate, să renunțe la plăcerea de a o vedea cât mai des posibil.

Așa că, la sfârșitul primei lor întrevederi, Charity îi promisese să îi servească în continuare drept ghid și în următoarele cincisprezece zile. Străbătură ținutul în lung și în lat, ca niște simpli camarazi fericiți să se afle împreună. În cea mai mare parte a flirturilor din sat, sărutările încercau să suplinească absența conversației; dar Harney nu încercase niciodată să o mângâie prin surprindere, cu excepția momentului în care o luase de mijloc încercând să o consoleze, în timp ce se întorceau de la casa cafenie.

Părea că îi este suficient să respire prezenta ei ca pe o floare; dar cum plăcerea de a fi cu ea și aprecierea

tinereții și grației ei i se citeau tot timpul în ochi și îi îndulceau inflexiunile vocii, purtarea sa rezervată nu sugera deloc indiferența, ci doar deferența cuvenită unei tinere bine-crescute.

luțeala trăpașului înhămat la șaretă crea în jurul lor un curent de aer rece; dar, când ajunseră la Hepburn, se simțiră dintr-odată sufocați de căldură. Peronul gării era negru de lume. Charity și Harney se refugiară în sala de așteptare, înțesată și ea de mulțimea care făcea și mai moleșitoare atmosfera încinsă în care trebuia să aștepți, cine știe cât, trenurile în întârziere. Mame cu tenul palid se luptau cu sugarii agitați sau încercau să-i sustragă pe cei mai răsăriți fascinației șinelor; tinere fete glumeau și se înghionteau cu prietenii, trecându-și din mână în mână pungi de hârtie năclăită cu bomboane, în timp ce capii de familie, cu gulerul desfăcut, lucind de sudoare, își purtau odraslele grele când într-o mână când în alta, supraveghind cu un ochi neliniștit membrii dispersați ai familiei.

Trenul sosi, în sfârșit, și mulțimea năvăli în el. Harney o cocoță pe Charity în primul vagon și, reușind să ocupe, după lupte crâncene, o banchetă de două locuri, se instalară acolo într-o fericită izolare, în timp ce trenul îi purta de-a lungul câmpiilor mănoase presărate de grupuri de arbori. Bruma dimineții se transformase într-o vibrație de cristal răspândită peste tot, asemănătoare reflexelor roșiatice ale flăcărilor unui incendiu; și peisajul opulent părea doborât de toropeală.

Dar pentru Charity, căldura era un stimulent, învăluind întreaga lume în flăcărilor care îi dogoreau în

inimă. Din când în când, o zguduitură a trenului o lipea de Harney, al cărui braț o atingea prin rochia subțire de muselină. Se îndepărta, ochii lor se întâlneau și respirația fierbinte a zilei părea să îi contopească într-o singură ființă.

Cu un zgomot asurzitor trenul intră în gara din Nettleton; fură luați de șuvoiul pasagerilor și debarcară într-o piață prăfuită, în care se învâlmășeau trăsurile rufoase și landouri cu perdele, trase de mârțoage acoperite de învelitori franjurate, pentru a le apăra de muște, clătinând trist din capetele lungi și resemnate.

O hoardă de birjari zbiera: „La hotel Vulturul“, „La hotel Washington“, „Pentru lac, aici“. „În trăsură pentru Greytop“ și apelurile lor zgomotoase se amestecau cu detunăturile petardelor și mortierelor ca și cu bubuiturile stridente ale unei fanfare de pompieri, încercând să cânte *Văduva veselă* în timp ce era înghesuită într-un imens omnibuz pavoazat.

Hanurile din jurul pieței erau, de asemenea, pavoazate și acoperite cu ghirlande de lampioane și de hârtie. Harney și Charity o luară pe strada principală. Nenumăratele fire de sârmă întinse deasupra capetelor lor, între stâlpi mari de ciment, păreau să vibreze și să zumzăie de căldură și de-a lungul fațadelor înalte de cărămidă și de granit, șirul dublu de steaguri și felinare se întindea până la copacii din parc, la limita priveliștii.

Această risipă de culoare, această aglomerație specifică unei serbări populare păreau să transforme Nettleton într-un mare oraș. Charity nu putea să creadă

că Springfield, sau chiar Boston, ar fi avut ceva mai frumos de arătat, și se întreba dacă, în același moment, Annabel Balch se plimba la brațul unui tânăr la fel de elegant ca Harney, într-un decor la fel de fermecător ca acela care se oferea privirilor ei fermecate.

— Unde ai vrea să mergem mai întâi? o întrebă Harney; dar, cum ea se întoarse spre el cu o privire extaziată, ghici răspunsul și spuse: O să facem un tur prin oraș, nu-i așa?

Trotuarele gemeau de lume. Îi recunoscără pe vecinii lor de compartiment, amestecați cu alți călători, veniți din toate direcțiile, cu locuitorii Nettletonului și cu muncitorii din filaturile care se aflau de-a lungul Crestonului. Prăvăliile erau închise, dar de-abia dacă îți dădeai seama, într-atât de numeroase erau ușile de sticlă care se dădeau larg în lături, îmbiindu-te să intri în baruri, în restaurante, în cofetăriile „cu fântâni” de sifon rece țâșnind continuu, cu rafturile gemând de bunătați: tarte cu fragi, bomboane umplute cu cremă de nucă de cocos, platouri acoperite de cutii de caramelle sau de gumă de mestecat. În magazinele de fructe în care se ofereau privirii panere pline cu fragi, ciorchini mari de banane. În fața unora dintre ele erau așezate tarabe pe care erau stivuite portocale și mere, pere cu coaja pătată și căpșuni prăfuite. În aerul greu și îmbâcsit, mireasma de fructe, deja prea coapte, se amesteca cu aroma de cafea veche, cu izul înțepător de bere, cu mirosul cartofilor prăjiți.

Prin geamurile mari, prăvăliile închise lăsau să se ghicească câte ceva din comorile lor ascunse. Valuri

de panglică de mătase se revărsau, izbindu-se de malurile de stofă grea, din a căror masă întunecată tășneau pălării încântătoare, ca niște orhidee exotice. Șiruri de gramofone își deschideau boturile uriașe și rivale, de parcă ai fi intonat în cor un imn neauzit; biciclete strălucitoare și perfect aliniate păreau să aștepte semnalul unui starter invizibil; articole de fantezie de tot felul, fleacuri din piele, din carton presat, din celuloid, își expuneau, insidioase, nuri; și, într-o vitrină vastă, care părea gata să se deschidă pentru a oferi mulțimii ocazia de a le pipăi, înfiorându-se, elegante doamne de ceară, îmbrăcate în rochii provocatoare, despre care ai fi spus că sunt absorbite într-o conversație de salon, arătau cu degetul, cu un gest îndrăzneț și pudic în același timp, spre corsetele lor roz ca și spre combinezoanele diafane.

Harney își dădu seama, brusc, că i se oprise ceasul și intră în buticul unui mic bijutier. Charity se aplecă peste o vitrină în care străluceau, ca tot atâtea stele, pe un fond de catifea bleu-închis, nenumărate broșe, inele, ace de păr. Nu văzuse niciodată o bijuterie atât de aproape și ardea de dorința de a-și cufunda mâinile în aceste comori scânteietoare. Dar ceasul lui Harney fusese deja reparat și mâna tânărului se așeză pe brațul ei, trezind-o din vis.

— Ce îți place mai mult? o întrebă, aplecându-se alături de ea peste vitrină.

— Nu știu...

Arată spre o lăcrămioară de aur, cu petale emailate.

— Nu găsești că broșa cea bleu este mai drăguță? îi sugeră.

Și, dintr-odată, lăcrămioara i se păru un obiect însemnificant, în comparație cu mica piatră rotundă, albastră ca un lac de munte, cu brâuri de punctulețe strălucitoare. Lipsa ei de gust o făcu să roșească.

— Broșa este atât de frumoasă încât nu îndrăznesc nici măcar să mă uit la ea.

Harney râse și ieșiră amândoi din prăvălioară, dar după câțiva pași, tânărul exclamă:

— Scuză-mă! am uitat ceva.

Și o părăsi brusc. Oprindu-se în fața magazinului de gramofone, Charity contemplă imensele boturi roz, până în momentul în care se întoarse și o luă de braț.

— De-acum încolo nu vei mai avea de ce să îți fie frică să te uiți la broșa bleu, pentru că este a ta, spuse.

Simți cum îi strecoară o cutiuță în palmă. Îi săltă inima de bucurie, dar nu reuși decât să bolborosească o mulțumire vagă. Își aminti, deodată, de tinerele pe care le auzise discutând despre cel mai eficace mod de a-și face „prietenii” să le ofere cadouri, și se temu ca nu cumva Harney să își imagineze că se aplecase peste vitrina bijutierului în speranța de a primi un cadou...

Puțin mai departe, trecură pragul unei uși de sticlă, care dădea într-un hol mare și luminos, în centrul căruia se afla o scară monumentală cu balustrada din acaju. În fiecare colț al holului era câte un ghișeu cu

zăbrele de alamă, unde erau expuse țigări, bomboane, jurnale și reviste.

— Este timpul să ne gândim la dejun, spuse Harney.

O conduse pe Charity într-un cabinet de toaletă îmbrăcat în ceramică strălucitoare, în care tinere în toalete tipătoare se pudrau, aranjându-și în același timp imensele pălării cu panaș. De-abia când plecară Charity cuteză, în fine, să își cufunde obrajii arzând într-una din chiuvetele de marmură și să-și potrivească pălăria, al cărui bor fusese ușor deformat de umbrelele trecătorilor.

Toaletele etalate în vitrinele magazinelor în pas cu moda o impresionaseră atât de mult încât de-abia îndrăzni să se privească în oglindă; dar, când ridică în cele din urmă ochii, strălucirea chipului său sub pălăria căptușită cu mătase de culoarea cireșii și linia umerilor tineri întrezărindu-se prin muselina subțire o făcură să își recapete curajul. Scoase broșa bleu din sipețel, o fixă pe decolteul rochiei și se îndreptă spre restaurant cu capul sus, ca și cum ar fi pășit de când lumea pe dalele de marmură ale marilor hoteluri, în compania unor tineri eleganți, cu nimic mai prejos decât Harney.

Se simți ușor intimidată la vederea fetelor care serveau, cu talii subțiri, privindu-te de sus de sub seducătoarelor lor bonete mici, circulând disprețuitoare printre mesele apropiate una de alta.

— Nu veți putea fi serviți în mai puțin de un ceas, le aruncă în trecere una dintre ele.

Harney se opri, ezitând, în timp ce examina din priviri salonul înțesat.

— Oh, nu putem rămâne să așteptăm aici, în căldura asta, declară, să încercăm în altă parte...

Și Charity îl urmă, părăsind cu un sentiment de ușurare acest loc de o splendoare neospitalieră.

Descoperiră, în cele din urmă, după un drum obositor și mai multe tentative infructuoase, o cârciumioară numită „Restaurant Francez“.

Câteva mese erau așezate în aer liber, sub o prelată de pânză, între răsaduri de cârciumărese și petunii, un ulm uriaș le acoperea cu umbra lui deasă, aplecându-se peste gardul grădinii învecinate. Dejunară acolo, consumând feluri cu un gust ciudat. În timp ce Harney, răsturnat într-un balansoar, fuma turnându-i în pahar un vin de culoarea paielor, același, o asigură, care se bea în Franța în case de țară pline de veselie, identice cu cea în care se aflau.

Charity găsi vinul mai puțin bun decât siropul de „sarsapiralla“, dar bău o înghițitură, din plăcerea de a-l imita pe Harney și de a-și imagina că voiajau împreună într-o țară îndepărtată. Iluzia era sporită de faptul că erau serviți de o femeie negricioasă, cu părul negru pieptănat cu îngrijire, cu un surâs agreabil, care schimba cu Harney cuvinte de neînțeles, și părea surprinsă și încântată, văzând că îi poate răspunde în limba ei. La celelalte mese, oameni simpli, muncitori într-o uzină probabil, conversau în același jargon cu note ascuțite și aruncau asupra lor priviri binevoitoare. Un caniş amărât, cu ochii mici și roz, cotrobăia pe

sub mese și cerșea bucăți de zahăr, ridicându-se pe labele din spate într-un mod caraghios.

Harney nu părea deloc grăbit să părăsească acest restaurant. Deși și aici era cald, cel puțin era umbră și liniște, răzbătea până la ei doar ecoul îndepărtat al zgomotului de tramvaie, al claxoanelor automobilelor, al vacarmului pianelor mecanice și rumoarea mulțimii, care sporea din ce în ce. Tânărul instalat comod, fuma și mângâia câinele, lăsând zahărul să i se topească în cafeaua fierbinte, pe care le-o turnase patroana restaurantului în două cești desperecheate.

— Este cafea adevărată, știi, spuse, corectând cu un singur cuvânt imaginea pe care o avea până acum Charity asupra calităților pe care trebuie să le îndeplinească această licoare.

Încă nu stabiliseră ce urmau să facă în restul zilei, și, când Harney o întrebă pe Charity unde ar dori să meargă, aceasta nu știu ce să aleagă între atâtea alternative ispititoare.

Mărturisi, în cele din urmă, că își dorea mult să vadă lacul, pe care nu reușise să îl viziteze în cursul primului său voiaj la Nettleton; și când Harney răspunse: „Oh! avem timp, ar fi mai agreabil puțin mai târziu“, îi propuse să meargă la cinema, ca în ziua excursiei organizate de domnul Miles. Crezu că descoperă că ideea nu îi surâdea deloc lui Harney, din cauza căldurii, fără îndoială, dar el își șterse fruntea cu batista sa fină și spuse vesel:

— Ei bine! fie, hai la cinema.

Mângâindu-l pentru ultima oară pe proaspătul lor prieten lăptos, părăsiră micul restaurant.

Matineul organizat de domnul Miles avusese loc în sala „Asociația Tinerilor Creștini“, un local auster cu pereții albi și goi, cu o orgă mare deasupra scenei; dar Harney o conduse pe Charity într-o sală strălucitoare: tot ceea ce vedea în acea zi i se părea că strălucește. Printre două șiruri de afișe imense, reprezentând ticăloși în haine de seară înjunghiați de frumuseți blonde, pătrunseră într-un teatru cu o amplă cortină de catifea și înțesat până la limita capacității umane de a se comprima. Apoi, totul se învâртеji în creierul tinerei, în cercuri vertiginoase de căldură, în orbitoare succesiuni de lumină și întuneric. I se părea că tot ceea ce există în lume mai ciudat și mai miraculos îi defilează prin fața ochilor, într-o învălmășeală de palmieri și minarete, de șarje de cavalerie, de polițiști comici, de asasini cu măști teribile. Mulțimea care o înconjură, sutele de chipuri palide de căldură, tinere, bătrâne, sau de o vârstă incertă, dar toate cuprinse de aceeași emoție contagioasă, făcea parte din spectacol și tremura pe ecran, printre imaginile mișcătoare.

Gândul de a se mai răcori puțin, mergând cu tramvaiul spre lac, deveni în curând irezistibil. Charity și Harney ieșiră din teatru, făcându-și loc cu coatele, și cum stăteau pe trotuarul fierbinte, Harney alb la față de căldură, iar Charity chiar și ea, puțin deprimată, văzura trecând un tânăr la volanul unui mic automobil electric, înfășurat într-o fâșie de pânză: „Zece dolari turul lacului“; înainte ca ea să își dea seama ce se întâmplă, Harney opri mașinuța.

— Vreți să vă duc la meciul de baseball și apoi la lac? Costă doar cincisprezece dolari, propuse șoferul, cu un surâs îmbietor.

Dar Charity ripostă ferm:

— Prefer să mergem direct la lac.

Strada era atât de înțesată încât avansau cu mare greutate; însă mândria de a se afla în automobilul care își făcea cu dificultate loc printre camioanele cu mărfuri și tramvaiele ticsite, făcu să i se pară că timpul trece prea repede.

— Ne apropiem de bulevardul Lacului, le strigă tânărul peste umăr.

Și cum tocmai se opriseră pentru a lăsa să treacă un camion în care erau înghesuiți cam vreo treizeci de „cavaleri ai Pityhie“, cu pălării cu pană și săbii, Charity ridică ochii și văzu la colțul străzii o casă de cărămidă cu o firmă mare cu negru și auriu „Doctor Merkle. Consultații particulare la orice oră.“ Își aminti, deodată, cuvintele lui Ally Howes: „Casa este la intersecția dintre Wing Street și Lake Avenue... Este o firmă mare pe fațadă“, și, în ciuda căldurii și a veseliei, se simți străbătută de un fior rece.

Capitolul 10

In sfârșit, lacul! O întindere imensă de metal topit, peste care se aplecau crengile moleșite ale copacilor. Charity și Harney închiriară o barcă și se lăsară purtați alene de curent, evitând debarcaderele și bufetele, în căutarea unei oaze de răcoare.

Acolo unde soarele își arunca razele, apa părea cuprinsă de flăcări, sub cerul care o învăluia în pâclă, și umbra cea mai ușoară devenea, prin contrast, întunecată. Lacul era atât de neted și de calm încât imaginea copacilor de pe țărm se reflecta ca smălțuită pe suprafața parcă solidă; dar, pe măsură ce soarele cobora, apa devenea transparentă și Charity, aplecându-se peste marginea ambarcațiunii, își scufunda privirile fascinate în adâncurile atât de limpezi încât vedea coroanele răsturnate ale arborilor amestecându-se cu ierburile verzi de la fund.

Depășind o limbă de pământ situată la extremitatea cea mai îndepărtată a lacului, acostară într-un golfuleț, lângă un trunchi care înainta în apă. Ramuri de salcie, lungi și suple, se lăsau peste ei ca un vâl. Întrezărindu-se prin penumbra verde, câmpiile cu grâu scânteiau în soare; iar colinele îndepărtate păreau că

palpită la orizont, sub cerul strălucitor. Charity se răsturnase pe pernele banchetei din spate; Harney ridică vâslele și se întinse pe fundul bărcii, fără un cuvânt.

De la întâlnirea lor de pe malul iazului din Creston cădea, adesea, pradă acestor accese de mutism vișător, care nu aveau nimic comun cu momentele în care amândoi încetau să-și vorbească, pentru că vorbele deveneau inutile. Chipul lui căpăta atunci acea expresie pe care Charity i-o văzuse în noaptea în care îl pândise ascunsă în grădina domnișoarei Hatchard; și se simțea din nou invadată de sentimentul distanței misterioase care îi separa. Dar aceste crize de concentrare interioară erau urmate, cel mai adesea, de o explozie de bucurie, care alunga aceste umbre înainte ca ele să facă să îi înghețe inima.

Charity se mai gândea încă la cei zece dolari pe care tânărul îi dăduse șoferului pentru cursă. Acești zece dolari nu reprezentau decât douăzeci de minute de agrement, și i se părea inimaginabil ca cineva să-și poată permite să plătească un simplu amuzament cu un asemenea preț. Cu zece dolari, Harney i-ar fi putut cumpăra un inel de logodnă: știa că acela al doamnei Tom Fry, cumpărat la Springfield și împodobit cu un briliant, costase doar un dolar și șaptezeci și cinci de cenți. Dar nu înțelegea de ce îi venise gândul ăsta. Harney nu îi va cumpăra niciodată un inel de logodnă; erau prieteni, camarazi, și nimic mai mult. Fusesse perfect loial cu ea; în niciun moment nu îi spusese niciun cuvânt care ar fi putut să îi dea speranțe. Charity se întreba cum va fi tânăra necunoscută în degetul căreia va pune Harney, într-o zi, inelul...

Vapoarele începeau să se înmulțească și zgomotul tramvaielor, circulând unul după altul, anunța întoarcerea spectatorilor de la meciul de baseball. Umbrele se alungeau peste apele gri-deschis: doi nori albi din vecinătatea soarelui căpătau, încetul cu încetul, reflexe aurii. Pe țărmul opus, muncitorii lucrau grăbiți să termine un schelet de lemn pe o pajiște. Charity întreabă ce făceau.

— Sunt pregătirile pentru focul de artificii și, judecând după preparative, presupun că spectacolul va fi destul de măreț.

Harney o privi și un surâs îi luminează ochii melancolici.

— Ai văzut vreodată un adevărat joc de artificii? o întreabă.

— Domnișoara Hatchard comandă întotdeauna rachete de 4 Iulie, îi răspunse.

— Oh!... făcu, cu o figură disprețuitoare. Vreau să spun un mare spectacol, așa cum se dau în zilele de sărbătoare. Vapoare iluminate, buchete și tot restul.

Ea roși de plăcere.

— Se trage cu rachete pe lac?

— Mai ales. N-ai remarcat acea plută mare, pe lângă care am trecut? Este minunat să vezi rachetele scufundându-se în lac, la picioarele tale.

Charity nu spuse nimic și Harney potrivi vâslele la loc.

— Dacă rămânem diseară, am face bine să încercăm să găsim ceva de mâncare.

— Dar, cum am putea să ne întoarcem atât de târziu la North Dormer? riscă, simțind că ar fi cuprins-o

o tristețe infinită dacă ar fi trebuit să se lipsească de toate aceste minunății.

Harney consultă un mic orar, găsi un tren la zece seara și o liniști:

— Luna se ridică atât de târziu, încât la opt va fi întuneric și vom avea mai mult de o oră la dispoziție pentru a ne desfăta cu jocurile de artificii.

Amurgul se lăsa deja și luminile începeau să se aprindă pe malul lacului. Tramvaiele care veneau dinspre Nettleton păreau niște mari șerpi luminoși târându-se printre copacii de pe țărm. Cabanele-restaurante se acopereau de lanterne și aerul se umplea de ecoul râsetelor și al strigătelor de bucurie, amestecându-se cu clipocitul vâslelor.

Harney și Charity găsiseră o masă într-un colț retras, pe o terasă mare de pe mal și așteptau cu răbdare să fie serviți. Apa lovea stâlpii terasei, sub ei, foarte aproape, agitată de evoluția unui vaporeș alb, împodobit cu ghirlande de globuri colorate, care făcea turul lacului. Puntea vasului era deja neagră de lume, chiar de la prima cursă.

Charity auzi, deodată, un râs de femeie în spatele ei; i se păru cunoscut și întoarse capul. O bandă de tinere cu toalete țiptoare și de tineri cu pălării noi de pai împinse pe ceafă, descoperindu-le capetele rase și cu insigne masonice la butonieră, invadase terasa. Și toți acești tineri cereau să li se găsească loc, strigând cât îi ținea gura. Tânăra care era în capul bandei era aceea care râsese. Purta o pălărie mare, împodobită cu o pană albă, lungă și pe sub borurile

largi, ochii ei făcuți o scrutau pe Charity, parcă amuzați de întâlnire.

— Spune-mi, seamănă aceasta, oare, cu serbarea de *Old Home Week*? o întrebă pe tânăra de lângă ea și amândouă schimbară zâmbete și priviri complice.

Charity își dădu imediat seama că femeia cu pană albă era Julia Howes. Își pierduse prospețimea, dunga neagră de sub ochi accentua obrazul supt și tras, dar buzele sale păstrau aceeași curbă încântătoare și același surâs rece și batjocoritor, ca și cum tocmai ar fi descoperit la cel pe care îl privea un defect ascuns, care îl făcea ridicol.

Charity roși până peste urechi și întoarse capul. Se simțea umilită de râsul Juliei și vexată că batjocura unei astfel de creaturi reușea să o afecteze. Tremura la gândul că Harney va remarca faptul că banda zgomoasă o cunoștea; dar nu găsiră nicio masă liberă și părăsiră, la fel de gălăgioși, restaurantul.

Un fluierat ușor se auzi curând în aer și o ploaie de argint căzu din înălțimile albastre ale cerului nocturn. Galbene lumânări romane se aprinseră brusc, una câte una, din cealaltă direcție, printre arbori; apoi o rachetă cu o coadă ca o cometă mătură orizontul, ca un semn prevestitor. Cortina de catifea a întunericului se lăsa din ce în ce mai groasă peste acele licăriri intermitente și în intervalele de eclipsă strigătele mulțimii se linișteau, transformându-se într-un murmur înăbușit.

Charity și Harney, deposeați de alți noi veniți, fură în cele din urmă obligați să își părăsească masa și

să își facă loc prin mulțimea care se îmbulzea pe debarcader. Crezură o clipă că nu vor răzbate prin valul nou-veniților; dar, în final, Harney reuși să obțină ultimele două locuri de pe estrada de unde cei privilegiați de soartă urmau să asiste la focul de artificii. Fiecare dintre cele două locuri era la extremitatea unui rând, unul în spatele celuilalt. Charity își scoase pălăria, pentru a vedea mai bine și, de fiecare dată când se lăsa pe spate pentru a urmări traiectoria unei rachete, capul i se sprijinea de genunchii lui Harney.

La un moment dat, focurile împrăștiate încetară. Urmă un interval de întuneric și mai lung, apoi, dintr-odată, noaptea se deschise în întregime ca o floare. În fiecare punct al orizontului, arcuri de aur și de argint se înălțară și se încrucișară, grădini celeste înfloriră, împrăștiind petale de flăcări, etalându-și crengile încărcate de roade de aur și cerul se umplu de un foșnet blând supranatural, de parcă mari păsări își clădeau cuiburile în vârfurile nevăzute ale acestor copaci uriași.

Din când în când, focurile de artificii se opreau și fascicolul unui proiector răspândea un val de lumină lunară pe suprafața lacului. Apăreau atunci, într-o străfulgerare, sute de vapoare de un negru de oțel în mijlocul strălucirii roșiatice a apei, apoi lumina se retrăgea de parcă o pasăre uriașă ar fi încetat să bată din imensele ei aripi translucide. Charity era copleșită de încântare. I se părea că toată frumusețea latentă a lumii îi este dezvăluită. Nu își putea închipui că ar exista ceva mai minunat, dar auzi pe cineva de lângă

ea zicând: „Așteptați să vedeți buchetul, așteptați să vedeți piesa principală”; și speranța ei se aprinse din nou. În sfârșit, chiar în momentul în care i se părea că bolta uriașă a cerului este doar o pleoapă imensă coborâtă peste ochii ei uluiți, de unde țâșneau fără încetare scânteii de lumină diamantină, umbra de catifea se lăsă din nou peste toate și un murmur de așteptare se ridică din mulțime.

— Acum... veți vedea, exclamă vocea de lângă ea.

Și Charity, strângându-și pălăria pe genunchi, o strivi în efortul de a-și reprima extazul.

Timp de o clipă noaptea păru și mai neagră, impenetrabilă; apoi, un tablou mare se desenă în întuneric, asemănător unei constelații pe cale de a se naște. Pe o banderolă aurie se detașau cuvintele:

„Washington traversează Delaware”; și Eroul Național trecu pe valurile nemișcate ale unui râu de aur, țeapăn, solemn, gigantic, cu brațele încrucișate, în picioare, la pupa unui vapor, tot de aur, care înainta încet. Se auzi un lung: „Oh! oh! oh ! ...” Estrada scârțâia și tremura sub trepidațiile de bucurie ale mulțimii. „Oh ! oh ! oh !” suspină Charity; uitase unde se află, uitase chiar și de apropierea lui Harney. I se părea că se înălțase la cer.

Tabloul dispăru și întunericul căzu din nou. Subit, Charity simți două mâini care i se așezară pe obraji, încadrându-i capul răsturnat, și buzele lui Harney le apăsară pe ale sale. Cu o vehemență neașteptată, o cuprinse cu brațele, ținând-o strâns la piept, în timp ce ea îi înapoia sărutările. Descoperea un Harney

necunoscut, un Harney care o domina, și asupra căruia simțea că are, totuși, o nouă, o misterioasă putere ...

Dar mulțimea se puse în mișcare și Harney trebui să îi dea drumul.

— Vino, îi spuse cu o voce nesigură.

Sări de pe estradă și o prinse în brațe când sări, la rândul ei. Apoi o cuprinse de talie, protejând-o de îmbrâncelile mulțimii. Ea se lipi de el, fără glas, exultând, ca și cum vârtoarea mulțimii care-i acoperea nici nu ar fi existat.

— Vino, repetă, să încercăm să prindem tramvaiul.

O trăgea după el, și ea îl urma, încă pierdută în visele ei. Mergeau de parcă ar fi fost o singură ființă, izolați în extazul lor în așa măsură încât oamenii care îi îmbrânceau li se păreau impalpabili. Dar, când ajunseră la stația terminus, tramvaiul iluminat, deja gata de plecare, gemea de lume. Vagoanele care așteptau la rând erau la fel de înțesate, iar mulțimea era atât de densă încât părea inutil să lupți pentru a-ți face loc.

„Ultima cursă pentru lac“, urlă un megafon de pe debarcader; și luminile vaporeșului începură să danseze în întuneric.

— Inutil să mai așteptăm; dacă am face turul lacului? propuse Harney.

Își făcură drum prin mulțime, până pe malul apei, chiar în momentul în care era coborâtă pasarela. Lumina electrică de la capătul debarcaderului bătea în plin pe pasagerii care coborau și Charity o zări printre ei pe Julia Howes, pana sa albă strâmbă, obraji

împurpurați, un surâs deșuchiat pe buze. Cum tocmai punea piciorul pe pământ, se opri brusc, ochii încercuți cu negru strălucind de malițiozitate.

— Ia te uită! Charity Royall, exclamă; și, întorcând capul: Nu v-am spus eu că este o sărbătoare în familie ? Iat-o pe micuța puicuță a lui tata mare venită să îl caute ca să îl ia acasă!

Un râs înăbușit parcurse grupul și, deodată, dominându-și anturajul și sprijinindu-se vajnic de balustradă, într-un efort disperat de a se ține drept, domnul Royall coborî pasarela cu pas țeapăn. La butoniera redingotei purta, ca toți tinerii din bandă, o insignă masonică. Pe cap avea o panama nouă și o cravată neagră și subțire flutura, pe jumătate desfăcută, pe plastronul cămășii boțite. În lumina orbitoare care scălda mulțimea, arăta ca o lamentabilă ruină: furia îi umpluse de pete roșii obrajii închiși la culoare — acum livizi —, iar buzele îi spânzurau în jos, ca unui bătrân.

Venea în urma Juliei Howes, cu o mână pe brațul ei; dar, când ieși de pe pasarelă, se desprinse și se îndepărtă câțiva pași. O recunoscă imediat pe Charity și privirea i se plimba încet de la ea la Harney, care încă o înlănțuia. Se opri fixându-i, încercând să-și stăpânească tremuratul senil al buzelor, se îndreptă, cu maiestatea împleticită a bețivilor, și întinse brațul.

— Haimana afurisită! Te-a cam ciufulit!

O explozie de veselie se auzi în grupul bețivilor și Charity își duse involuntar mâna la cap. Își aminti atunci că pălăria i se rostogolise de pe genunchi, atunci când sărise de pe estradă și se văzu brusc, cu

capul descoperit, ținută de mijloc de un bărbat, față în față cu această bandă de bețivi care preceda figura demnă de milă a tutorelui său. Cunoștea încă din copilărie năravul domnului Royall; îl văzuse adesea, când urca seara să se culce, așezat singur și morocănos la birou, cu o sticlă de whisky dinaintea lui sau întorcându-se greoi și gata de harță din călătoriile lui de afaceri de la Springfield sau Hepburn; dar, ideea că s-ar putea afișa public cu o șleahță de fete ușoare și de stâlpi de cafenea, nu îi trecuse niciodată prin cap și spectacolul o îngrozea.

— Oh ! strigă, cu un suspin.

Și, smulgându-se din brațele lui Harney, se îndreptă direct spre domnul Royall.

— Trebuie să te întorci cu mine... Vino imediat, spune cu o voce joasă și autoritară, ca și cum nu ar fi auzit apostrofarea lui grosolană.

Una dintre fete strigă:

— Spune, cât cere asta?

Se auziră din nou râsete, urmate de un moment de liniște, în timpul căruia domnul Royall continua să o biciuiască cu privirea. În cele din urmă buzele sale contractate se descleștară.

— Am spus: haimana afurisită! articulă cu putere, sprijinindu-se de umărul Juliei.

Râsete și glume începură să se ridice din mulțime și o voce strigă de pe pasarelă:

— Haide, haide, avansați, toată lumea la bord!

Înghesuiala pasagerilor care urcau și coborau îmbrâncindu-se, îi despărți pe actorii acestei scene rapide și îi făcu să se piardă în îmbulzeală. Charity se

trezi din nou la brațul lui Harney; suspina disperată. Domnul Royall dispăruse și se auzi ecoul râsului Juliei pierzându-se în depărtare.

Vaporul, plin de lume, tocmai părăsea cheiul, plecând în ultima sa cursă.

Capitolul 11

Către ora două din noapte ștregarul, care îi așteptase cu șareta la Creston, opri calul, care moțăia, la poarta casei roșii și Charity coborî. Harney se despărțise de ea la Creston River, însărcinându-l pe puști să o conducă până la North Dormer. Capul i se învârtea încă, înecat într-o ceață dureroasă, și își amintea doar confuz ceea ce i se întâmplase, ceea ce își spusese, Harney și ea, în timpul intervalului interminabil care se scursese de la plecarea lor din Nettleton. Instinctul animalic, care o făcea să caute singurătatea de câte ori suferea, era atât de puternic încât încercă un sentiment de ușurare, atunci când Harney o părăsi și rămase singură în trăsură.

Deasupra North Dormerului, luna plină făcea să se albească negura care plutea pe crestele dealurilor, aruncându-și voalul subțire peste câmpie. Charity se opri un moment în poarta grădinii, privind, în întunericul care începea să pălească, șareta care se îndepărta în trapul lent al calului obosit; se duse în spatele casei și căută sub ștergător cheia de la ușa bucătăriei. Bucătăria era cufundată în beznă dar găsi, în cele din

urmă, o cutie de chibrituri, aprinse o lumânare și urcă scara. Ușa camerei domnului Royal era deschisă larg; evident, nu se întorsese. Charity intră în camera ei, trase zăvorul, își desfăcu cordonul și își scoase rochia. Sub pat zări cutia veche de carton în care ascunsese frumoasa sa pălărie, garnisită cu mătase de culoarea cireșii.

Rămase mult timp culcată fără să doarmă, fixând cu privirea lumina lunii care cădea pe plafonul jos al camerei sale. Zorile înălbeau cerul atunci când ațipi, iar în clipa în care se trezi, soarele îi ardea pleoapele.

Se îmbracă și coborî în bucătărie. Acolo o găsi doar pe Verena, care ridică spre Charity ochii ei calmi de surdă. Domnul Royall nu se întorsese și orele trecură fără ca să reapară. Charity se urcă din nou la ea în cameră. Stătu așezată pe scaun, nemișcată, cu mâinile pe genunchi, căzută într-un soi de stupoare. Rafale de aer greu agitau perdelele de la fereastră, iar muștele bâzâiau lipindu-se de sticla verzuie.

La ora unu, Verena se cățăără cu dificultate până în camera tinerei, să vadă dacă nu coboară la masă, dar Charity făcu semn că nu, și bătrâna plecă spunând:

— O să păstrez mâncarea la cald.

Soarele se îndepărtase, părăsind camera lui Charity. Se așeză la fereastră, privind pe stradă prin obloanele întredeschise. Nu avea niciun gând limpede în minte, doar un vârtej întunecat de imagini confuze. Privea cu un ochi distrat lumea care trecea, atelajul lui Dan Targatt târând o încărcătură de trunchiuri de brad spre Hepburn, bătrâna iapă albă a paracliserului

păscând iarba de pe taluz, de-a lungul drumului. I se părea că privește aceste scene familiare de dincolo de mormânt.

Se trezi din apatie văzând-o pe Ally Howes ieșind de la familia Fry și îndreptându-se încet, cu mersul ei sincopat, spre casa roșie. Apariția tinerei o aduse la realitate. Bănuia că Ally venea să afle cum a fost în excursie; nimeni altcineva nu știa că fusese la Nettleton, și Ally fusese profund flatată aflând că este singura persoană inițiată în acest mister.

Toată oroarea aventurii din ajun o copleși din nou pe Charity la gândul de a-și vedea prietena, de a-i suporta privirile, de a răspunde la întrebările ei sau de a le eluda. Ceea ce fusese un coșmar febril deveni o realitate implacabilă, de la care nu avea cum să se sustragă. În acel moment, sărmana Ally personifica mentalitatea colectivă din North Dormer, curiozitatea sa meschină, răutatea latentă, necunoașterea simulată a răului. Charity știa că, deși toate relațiile sale cu Julia fuseseră, vorba vine, rupte, buna Ally rămăsese în secret, în legătură cu ea. Nu exista nicio îndoială că Julia se va grăbi să profite de cea mai mică ocazie pentru a relata scandalul; era chiar probabil că istoria, umflată și denaturată, se afla deja în drum spre North Dormer.

Mersul târșit al lui Ally nu o dusesese prea departe de poarta familiei Fry, când o opri bătrâna doamnă Sollas „vorbă-lungă” bine cunoscută, și care mai și vorbea foarte greu, pentru că încă nu se obișnuise cu noua proteză dentară pe care și-o comandase la Hepburn.

Totuși, chiar și acest răgaz nu va dura prea mult: în zece minute, cel mult, Ally va fi la ușa ei și Charity o va auzi spunându-i bună ziua Verenei și urcând pe scară, șchiopătând.

Charity își dădu seama brusc că fuga imediată era pentru ea singura hotărâre posibilă. Să scape, să fugă departe de fețele familiare, de locurile unde era cunoscută – totdeauna fusese frământată de această idee, în ceasurile de restriște. Avusese mereu o încredere copilărească în puterea miraculoasă a altui anturaj, a unor chipuri necunoscute, de a-i transforma viața și de a-i șterge amintirile amare. Dar, asemenea impulsuri fuseseră doar veleități efemere în comparație cu hotărârea neînduplecată care o stăpânea acum. Simți că nu mai putea rămâne nici măcar un ceas sub același acoperiș cu bărbatul care o insultase în public, că nu mai putea sta față în față cu niște oameni care, în curând, își vor transmite din gură în gură toate detaliile umilinței pe care o suportase.

Compasiunea sa pasageră pentru domnul Royall se preschimbase în dezgust; toată ființa ei respingea revoltată spectacolul ignobil al bețivanului bătrân apostrofând-o în prezența unei bande de lichele și femei ușoare. Brusc, retrăi cu o intensitate dureroasă momentul în care încercase să se introducă cu forța în camera ei; și, ceea ce presupusese a fi atunci numai o clipă de rătăcire, îi apăru acum doar ca un simplu episod dintr-o viață de desfrâu și de degradare.

În timp ce aceste gânduri îi năvăleau valuri în minți, își scoase vechiul său sac de școală și începu să

îndese grăbită în el lenjerie, câteva haine și pachetul de scrisori pe care le primise de la Harney. Scoase de sub saltea cheia bibliotecii și o puse la vedere. Apoi, extrase din adâncurile unui sertar broșa bleu pe care i-o dăruise Harney și și-o prinse de cămașă, sub rochie. Aceste pregătiri nu îi luară mai mult de câteva minute și, când le termină, Ally Howes era încă în pragul casei Fry, trăncănind cu bătrâna doamnă Sollas.

Charity își spuse, ca de fiecare dată în momentele ei de revoltă: „Voi pleca pe Munte... mă voi întoarce la ai mei“. Până atunci, totuși, intențiile sale nu fuseseră niciodată serioase; dar acum i se părea că nu îi mai rămânea nimic altceva de făcut. Nu învățase niciodată o meserie de natură să îi asigure independența și nu cunoștea pe nimeni în târgurile mai din vale, unde ar fi putut trage speranță să găsească ceva de lucru. Domnișoara Hatchard lipsea încă; dar, chiar dacă s-ar fi aflat în North Dormer, ar fi fost ultima persoană căreia Charity i s-ar fi adresat, pentru că unul dintre motivele care o îndemneau să plece era dorința de a nu îl mai revedea în vecii vecilor pe Lucius Harney. La întoarcerea din Nettleton, în trenul ticsit de pasageri și strălucind de lumină, orice schimb de confidențe între cei doi tineri fusese imposibil; dar, în timpul călătoriei cu trăsura de la Hepburn la Creston River, Charity reținuse din câteva frânturi de frază, pe care Harney, jenat de prezența băiatului, reușise să i le strecoare, intenția lui de a veni să o vadă în ziua următoare. Pe moment crezuse că această promisiune i-ar aduce

o vagă consolare; dar în orele cenușii de luciditate care urmaseră, ajunsese la concluzia că o astfel de întâlnire ar fi imposibilă. Visul său de camaraderie se risipise, iar scena de pe chei, oricât de infamantă și de abjectă ar fi fost, proiectase totuși lumina adevărului asupra clipei sale de nebunie. De parcă cuvintele tutorelui ei ar fi dat-o de gol în fața mulțimii batjocoritoare, dezvăluind lumii întregi avertismentele tănuite ale propriei ei conștiințe.

Toate aceste gânduri nu i se ordonau clar în minte; ceda, pur și simplu, unui acces de disperare oarbă. Să nu mai vadă pe nimeni dintre cei pe care îi cunoștea, mai ales să nu îl mai revadă niciodată pe Harney — aceasta era dorința care prima înainte de toate.

Luând-o pe poteca șerpuitoare, ce începea să urce din spatele casei, se afundă în pădure, pentru a ajunge la o scurtătură care dădea în drumul spre Creston. Un cer jos și plumburiu părea să apese câmpul, iar aerul din pădure era sufocant; dar Charity mergea repede, nerăbdătoare să ajungă la drumul forestier spre munte.

Pentru asta trebuia să urmeze șoseaua principală, până ajungea cam la un kilometru de Creston. Grăbi pasul, de teamă să nu îl întâlnească pe Harney. Dar nu-l zări și, tocmai când aproape ajunsese la drumul forestier, remarcă un cort mare, alb, care se profila printre copacii de pe marginea drumului. Charity presupuse că acest cort adăpostea un circ ambulant venit pentru sărbătoarea de 4 Iulie dar, apropiindu-se, văzu o firmă mare cu următoarea inscripție: „Cortul

Evangelheliei". Interiorul cortului părea gol, însă un tânăr gras, cu un sacou de alpaca neagră, cu figura palidă și rotundă sub părul moale, pieptănat cu cărare, ridică ușa și veni spre ea, surâzând.

— Sora mea. Salvatorul tău divin știe totul. Nu vrei să intri și să depui la picioarele lui povara păcatelor tale? o întrebă cu un ton onctuos, punându-și mâna grasă pe brațul lui Charity.

Ea se dădu înapoi, roșindu-se toată. Își închipui un moment că povestea din Nettleton ajunsese până la acest necunoscut; apoi își dădu seama de absurditatea acestei supoziții.

— Aș vrea eu să am ce să depun! replică ea, cu o ironie amară.

Evangelhelistul murmură, șocat:

— Soră, soră, nu huli...

Dar ea își eliberă brațul și alerga acum spre drumul forestier, tremurând de frică la gândul că ar putea întâlni pe cineva cunoscut. În curând, ieși din raza vizuală a satului și continuă să urce spre centrul pădurii. Nu spera că va reuși să parcurgă în această după-amiază cei douăzeci și cinci de kilometri care o despărțeau de Munte; dar știa, la jumătatea drumului spre Hamblin, un loc unde putea să își petreacă noaptea și unde nimănui nu i-ar da prin cap să o caute. Era o mică locuință abandonată, pe o pantă, ascunsă într-una din culele singuratice ale dealului. Remarcase această casă cu mulți ani înainte, într-o zi în care, împreună cu colegele ei, venise după alune în alunișul din vecinătate. Surprinsă de o furtună, mica trupă se refugiase

În acea casă și își amintea că Ben Sollas, căruia îi plăcea să le sperie pe tinerele fete, le povestise că locul avea reputația de a fi bântuit de fantome.

Charity începea să se simtă slăbită și obosită, căci nu mâncase nimic de dimineață și nu era obișnuită cu distanțele lungi.

Simțea că i se învâртеște capul și se așeză un moment pe marginea drumului. Auzi deodată clinchetul unui clopoțel de bicicletă și se ridică brusc pentru a se arunca sub copaci; dar bicicleta dădea deja colțul și Harney, sărind jos, se apropie de ea cu brațele întinse.

— Charity! Ce faci aici?

Ea îl privi de parcă ar fi văzut o fantomă, atât de surprinsă de această apariție neașteptată încât îi pieri și graiul.

— Unde te duci? Ai uitat că urma să vin să te văd? continuă cu voce blândă, încercând să o tragă spre el; dar ea se desprinsese din strânsoare.

— Mă duceam... foarte departe... Nu vreau să te mai văd. Lasă-mă să plec, repetă, cu o privire sălbatică. El o privi și se întunecă la față, de parcă umbra unui presentiment l-ar fi atins cu aripa.

— De mine fugi, Charity?

— De toată lumea. Te rog, nu rămâne cu mine.

Harney examinează, ezitând, drumul pustiu care se pierdea în depărtările scăldate în soare.

— Unde te duci? repetă.

— Acasă.

— Acasă... dar cum? În direcția asta?

Charity înălță capul, într-o atitudine sfidătoare.

— Da, la ai mei... acolo sus, pe Munte.

Charity își dădu seama că, în timp ce vorbeau, se produsese o schimbare cu Harney. Nu mai era atent la ce-i spunea ea, o privea absorbit, cu aceeași intensitate pasionată pe care o văzuse în ochii lui după ce se sărutaseră pe estradă, la Nettleton. Redevenise din nou Harney, acel Harney care se dezvăluise în acea îmbrățișare neașteptată, care părea atât de pătruns de bucuria prezenței ei, încât era complet indiferent la ceea ce simțea sau gândea ea. Îi cuprinse mâinile, râzând.

— Ghicește cum te-am găsit? spuse vesel. Scoase din buzunar micul pachet cu scrisorile sale și îl flutură în aer dinaintea ochilor buimăciți ai tinerei fete.

— Ți-a căzut pe drum, micuță imprudentă, nu de parte de aici și tânărul căruia i s-a încredințat misiunea de a se ocupa de cortul Evangheliei era pe cale să îl culeagă de pe jos, tocmai în momentul în care treceam pe acolo.

Se dăduse înapoi, ținând-o pe Charity cu brațele întinse; scrutându-i chipul tulburat cu privirea pătrunzătoare a ochilor săi miopi.

— Crezi, într-adevăr, că poți fugi de mine? Vezi bine că soarta a decis altfel!

Și, înainte ca ea să îi poată răspunde, o luă în brațe și o sărută din nou, nu pățimaș de data asta, ci tandru, aproape fratern, de parcă i-ar fi bănuiră teama confuză, și ar fi vrut ca ea să își dea seama că o înțelegea. Își împreună degetele cu ale ei.

— Vino. Să facem câțiva pași. Avem atâtea să ne spunem.

Vorbea cu o veselie de adolescent, pe un ton încrezător și lejer, ca și cum între ei nu s-ar fi întâmplat nimic de natură să îi stingherească; și, în ușurarea subită de a se simți eliberată de necazul ei solitar, Charity se lăsă o clipă cuprinsă de această bună dispoziție molipsitoare. Se încordă și se opri brusc.

— Nu vreau să mă întorc la North Dormer.

Se priviră un moment în tăcere, după care Harney răspunse încet:

— Bine, să o luăm în partea cealaltă, atunci.

Ea rămase nemișcată, mută, cu ochii în jos și tânărlul continuă:

— Nu mi-ai vorbit într-o zi despre o căsuță abandonată, care se află undeva pe aici și pe care voiai să mi-o arăți?

Cum ea tot nu îi răspundea, reluă, pe același ton tandru și consolator:

— Haide, vrei? Putem să ne așezăm acolo și să vorbim în liniște.

Îi luă una din mâinile pe care le lăsase să-i cadă pe lângă corp și își apăsă buzele pe ea.

— Sper că nu îți închipui că poți să mă expediezi? Crezi că nu înțeleg?

Vechea căsuță, ai cărei pereți de lemn deveniseră gri-cenușii în bătaia soarelui, era situată într-o livadă de deasupra drumului. Gardul grădinii se năruise, dar poarta spartă se ținea încă în balamale. Un tunel vegetal ducea spre casă, printre tufe de trandafiri

ale căror flori gălbejite își risipeau petalele peste buruieni. Stâlpi subțiri, sprijinind un cozoroc cochet de sticlă, încadrau intrarea, din care până și poarta se prăbușise: zăcea în iarbă și putrezea acolo sub un măr bătrân căzut de-a curmezișul peste corpul ei spart. Înăuntru, de asemenea, vântul și ploaia acoperiseră lemnăria cu o tentă argintiu-gălbuie. Casa era la fel de uscată și goală ca și cochilia unei scoici. Dar fusese, probabil, extrem de bine clădită, căci camerele micițe păreau încă aproape locuibile; semi-neurile cu ornamente de o simplitate clasică erau și acum la locul lor și, în colțurile unuia dintre plafoane, arabescurile stucaturii se deslușeau încă, proiectându-și rețeaua de linii subțiri.

Harney găsisese o bancă veche în fața ușii de la bucătărie și o târâse în casă. Charity se așeză cu capul sprijinit de perete, într-o stare de oboseală dureroasă. Bănuind că îi era foame și sete, Harney îi aduse câteva tablete de ciocolată din sacul său de biciclist, și umplu pentru ea plosca la un izvor din grădină; apoi veni și i se așeză la picioare, aprinse o țigară și o contemplă fără să scoată o vorbă. Afară, umbrele amiezii se întindeau peste ierburi și Charity văzu, prin fereastră spartă din față, Muntele profilându-se în lumina arămie a apusului de soare.

Se ridică; Harney făcu la fel. O luă de braț cu un aer autoritar.

— Acum, Charity, te vei întoarce la North Dormer împreună cu mine.

Ea îl privi și scutură din cap.

— Nu mă mai întorc niciodată la North Dormer. Nu știi...

— Ce nu știi?

Charity tăcu și Harney urmă:

— Ceea ce s-a întâmplat ieri pe chei a fost oribil.... este normal să te simți răscolită. Dar, în fond, nimic nu s-a schimbat cu adevărat; asemenea lucruri nu ar trebui să te atingă. Trebuie să încerci să uiți. Ar fi bine să încerci să înțelegi că bărbații... uneori...

— Îi știu eu pe bărbați. De aceea...

Harney roși ușor la riposta ei, de parcă Charity ar fi atins, fără să își dea seama, un punct sensibil.

— Ei bine! atunci... ar trebui să știi că trebuie să fii indulgentă... tutorele tău băuse...

— Știi toate astea. Nu este pentru prima oară când l-am văzut în starea asta. Dar niciodată nu ar fi îndrăznit să îmi vorbească așa cum a făcut-o, dacă nu ar fi...

— Dacă nu ar fi ce? Ce vrei să spui?

— Dacă nu ar fi încercat să îmi facă ceea ce face cu aceste fete. Coborî vocea și întoarse ochii. Așa, nu ar mai fi fost nevoit să iasă din casă...

Harney o privea fix. O clipă păru să nu pătrundă sensul cuvintelor ei; apoi se întunecă la față.

— Ah! ce brută! ce brută josnică! Se aprinse de furie și roșeața îi acoperi tâmpilele. Niciodată nu mi-aș fi imaginat... Este prea infam, se bâlbâi, ca și cum gândirea sa se retrăgea din fața ororii acestei descoperiri.

— Nu o să mai calc niciodată în casa lui, repetă Charity cu încăpățănare.

— Nu, o aprobă Harney.

Urmă un lung interval de tăcere, în timpul căruia Charity avu impresia că Harney îi cerceta chipul de parcă ar fi încercat să citească pe el unele explicații suplimentare, și un val de rușine o cuprinse.

— Știu ce gândești despre mine! strigă, acum că ți-am mărturisit aceste lucruri...

Dar, și de această dată, în timp ce vorbea, avu impresia că nu o mai ascultă. Se apropie de ea și o cuprinse de parcă ar fi smuls-o din ghearele unei primejdii iminente; privirea lui impetuoasă se scufundă în ochii ei, și, în timp ce o strângea, îi simți bătaile precipitate ale inimii.

— Sărută-mă... ca ieri-seară, îi spuse.

Și îi dădu părul la o parte, pentru a-i sorbi în întregime chipul într-un sărut.

Capitolul 12

Era într-una din după-amiezile de la sfârșitul lui august, la domnișoara Hatchard. Mai multe tinere stăteau într-o încăpere de la parter, așezate în mijlocul unei vesele harababuri de pânză roșie ieftină, steaguri înstelate, etamină bleu și albă, ghirlande și panglici multicolore.

North Dormer se pregătea pentru serbarea de *Old Home Week*. Această modă a descentralizării sentimentale era de-abia la început și cum precedentele erau rare, iar dorința de a da exemplu, contagioasă, sărbătoarea devenise subiectul unor discuții pasionate și interminabile, care aveau loc sub acoperișul domnișoarei Hatchard. Îndemnul de a celebra această sărbătoare venea, mai degrabă, din partea celor care părăsiseră North Dormer, decât a acelor obligați să rămână aici, și existau oarecare dificultăți pentru a trezi în sat entuziasmul necesar. Salonul, mobilat pretențios, dar puțin cam fără personalitate, al domnișoarei Hatchard devenise, în consecință, centrul unui du-te-vino continuu: soseau oameni din Hepbum, Nettleton, Springfield și chiar din orașele mai îndepărtate, și de

fiecare dată când se prezenta un vizitator, era condus prin anticameră pentru a-i oferi ocazia de a arunca o privire asupra grupului de tinere absorbite de aceste preparative grațioase.

— Toate familiile de viță veche din ținut... toate familiile de viță veche, se auzea vocea domnișoarei Hatchard, ale cărei cârje răsunau pe pardoseala de parchet din anticameră. Targatt... Sollas... Fry... iat-o pe Orma Fry care coase stelele pentru draperia de pe tribuna unde va fi amplasată orga. Nu vă deranjați, micuțele mele... Și iat-o pe domnișoara Ally Hawes, cea mai îndemânică lucrătoare a noastră, și domnișoara Charity Royall, care tocmai împletește ghirlandele de verdeață... Am ținut ca totul să fie făcut chiar aici, în sat... Nu am avut dreptate? Nu am avut nevoie să facem apel la niciun talent din afară; tânărul meu văr Lucius Harney, arhitectul – știți că este aici și pregătește o carte despre casele vechi din ținut? – s-a ocupat de toate, și cu câtă pricepere. Veniți să vedeți macheta pe care a desenat-o pentru decorul care va fi așezat în sala primăriei.

Unul dintre primele rezultate ale acestei agitații provocate de *Old Home Week* fusese reapariția lui Lucius Harney la North Dormer. După plecarea sa subită se spunea prin sat că s-ar afla pe undeva pe aproape, dar nimeni nu îl mai văzuse în ultimele două săptămâni și ultimele zvonuri dădeau ca sigur faptul că părăsise definitiv ținutul, după ce zăbovisse un timp la Creston River. Totuși, după întoarcerea domnișoarei Hatchard, reveni pentru a se instala din nou la ea și

Începu să ocupe un loc preponderent în organizarea festivităților. Își luă atribuțiile foarte în serios, multiplică crochiurile, se arată mereu plin de zel și bine dispus, dovedi atâtea resurse și atâta ingeniozitate încât puse în mișcare tot ținutul, grație entuziasmului său comunicativ.

— Lucius are un asemenea instinct al trecutului încât a trezit în noi toți sentimentul privilegiilor noastre, spunea domnișoara Hatchard, întârziind asupra acestui ultim cuvânt, pe care îl prețuia în mod deosebit.

Înainte de a-l conduce pe vizitator din nou în salon repeta, pentru a suta oară, că, fără îndoială, putea să pară o îndrăzneală, pentru un sat ca North Dormer, să se facă remarcat astfel, organizând sărbătoarea sa de *Home Week*, atunci când multe alte localități mai importante încă nu se gândiseră să o facă.

— Dar, adăuga, la urma urmei, într-un asemenea caz tradițiile contează și nu numărul de locuitori, nu credeți? Ori, North Dormer a avut întotdeauna tradițiile sale, istorice, literare (aici domnișoara Hatchard suspina filial, în amintirea tânărului Honorius) și ecleziastice... Vizitatorul auzise, cu siguranță, vorbindu-se despre cupa străveche de cositor adusă din Anglia în 1769, cea mai prețioasă podoabă a bisericii lor?... Într-o epocă atât de violent materialistă era atât de necesar să dai exemplul reîntoarcerii la idealurile de odinioară, la familie, la cămin... Această tiradă o făcea să parcurgă, de obicei, cam jumătate din distanța dintre salon și anticameră, ceea ce permitea tinerelor să își reia lucrul întrerupt.

Ziua în care Charity era ocupată să îndeplinească ghirlanda pentru estrada hotelului din oraș era chiar ajunul sărbătorii. Atunci când domnișoara Hatchard le mobilizase pe toate tinerele din North Dormer pentru a participa la pregătiri, Charity se ținuse la început deoparte; dar fusese făcută să înțeleagă că reținerea sa ar fi putut să dea naștere la comentarii și deși fără nicio tragere de inimă, se alăturase colegelor ei. Tinerele, timide și încurcate la început, pentru că sensul exact al comemorării proiectate nu le era prea clar, se arătară în curând interesate de detaliile amuzante ale misiunii lor și se simțiră cu toatele flatate de atenția care li se acorda. Nu ar fi ratat pentru nimic în lume după-amiaza lor de la domnișoara Hatchard; și, în timp ce decupau, coseau, drapau sau lipeau miile de accesorii destinate serbării, vocile lor acompaniau cu atâta asiduitate zgomotul mașinii de cusut, încât trăncăneala lor însuflețită făcea ca tăcerea lui Charity să treacă neobservată.

Charity rămânea, însă, aproape insensibilă la forfota veselă care o înconjură. De când se întorsese în casa roșie, în seara zilei când Harney o surprinsese pe drumul spre Munte, trăia în North Dormer ca suspendată în vid. Revenise, pentru că, după ce păruse să admită că această întoarcere este imposibilă, Harney sfârșise prin a o convinge că orice altă hotărâre ar fi o nebunie. Era cert convinsă că nu avea de ce să se mai teamă de domnul Royall. I-o afirmase chiar și lui Harney, deși omisese să adauge, ca circumstanță atenuantă, faptul că tutorele ei îi propusese de

două ori să se căsătorească. Ura o împiedica, pentru moment, să spună ceva care l-ar fi putut scuza pe domnul Royall în fața lui Harney.

Odată convins că nu o pândeau niciun risc, acesta făcuse totul pentru a o determina să se întoarcă. Primul motiv pe care îl evidențiasse, și cel mai hotărâtor, era că nu avea unde să se ducă în altă parte; dar motivul asupra căruia insistase cel mai mult a fost acela că fuga echivala cu o mărturisire. Cum va fi interpretată dispariția ei, dacă zvonurile referitoare la scena scandalooasă din Nettleton vor ajunge până la North Dormer, ceea ce era aproape inevitabil? Comentatorii rău intenționați nu vor pierde ocazia să tragă concluzii supărătoare pentru ea. Dar dacă dimpotrivă, se întorcea imediat, și dacă o vedeau reluându-și existența obișnuită, atunci incidentul va fi redus la adevăratele lui proporții: va fi considerat doar accesul de mânie al unui bătrân bețiv, furios că a fost surprins într-o situație indecentă. Se va spune că domnul Royall o insultase pe pupila sa numai pentru a se justifica pe sine însuși și această poveste murdară va intra în cronică, deja bogată, a faptelor sale desfrânate.

Charity sesiză forța acestor argumente; dar dacă cedă, o făcu mai puțin din convingere, cât datorită faptului că aceasta era dorința lui Harney. Nu mai putea concepe, din seara petrecută în căsuța abandonată, un alt motiv de a face sau a nu face un lucru, decât acceptarea sau respingerea lui de către Harney. Toate impulsurile ei, atât de contradictorii și atât de ezitante, se topiseră în acceptarea fatalistă a voinței celui pe

care îl iubea. Nu pentru că ar fi recunoscut în el un caracter mai puternic – existaseră deja momente în care își dăduse seama că ea era cea mai tare –, ci pentru că restul existenței era în ochii ei doar fâșia de umbră care învăluia miezul de lumină al pasiunii lor. Încerca, de fiecare dată când înceta pentru o clipă să se gândească la dragostea ei, aceeași senzație pe care o avea atunci când, întinsă în iarbă, se uita prea mult la soare; ochii săi erau atât de orbiți de lumină încât nu mai deslușea nimic limpede în jur.

Fiecare aluzie pe care domnișoara Hatchard o făcea, în cursul incursiunilor sale periodice în atelier, asupra tânărului său văr avea întotdeauna același efect asupra lui Charity. Ghirlanda de frunze pe care o împletea îi aluneca de pe genunchi și cădea într-un soi de letargie. Era atât de absurd să o audă pe domnișoara Hatchard vorbind despre Harney pe un ton familiar, ca și cum ar fi avut vreun drept oarecare asupra lui, ca și cum l-ar fi cunoscut câtuși de puțin. Ea, Charity Royall, era singura ființă din lume care îl cunoștea cu adevărat, care îl cunoștea din vârful unghiilor până în creștet, care îi cunoștea luminile schimbătoare din ochi și inflexiunile vocii și lucrurile care îi plăceau și cele care nu îi plăceau și, în sfârșit, tot ceea ce se putea cunoaște la el – în același mod amănunțit și totuși atât de inconștient în care un copil recunoaște pereții camerei în care se trezește în fiecare dimineață. Tocmai această senzație, pe care cei din jurul ei nu o bănuiau, sau nu ar fi înțeles-o, făcea din viața sa ceva aparte și inviolabil, ca și cum nimeni

nu avea puterea să îi facă rău, sau să o tulbure atâta timp cât secretul său era la adăpost.

Încăperea în care stăteau fetele era aceea care servise de dormitor pentru Harney. Pentru a face loc lucrătoarelor pentru *Home Week* i se dăduse o altă odaie, la un etaj superior, dar mobilele nu fuseseră luate și Charity avea mereu în fața ochilor imaginea pe care o contemplase în noaptea în care se pitise în grădină. Masa la care stătuse Harney era aceea în jurul căreia erau strânse fetele; locul lui Charity era foarte aproape de patul pe care îl văzuse stând întins. Uneori, atunci când era sigură că nu o vede nimeni, se apleca de parcă ar fi adunat ceva și își lipea o clipă obrazul de pernă.

Odată cu căderea serii, fetele se despărțiră. Își terminaseră treaba și în dimineața următoare, devreme, draperiile și ghirlandele trebuiau să fie agățate și stegulețele pictate, puse la locul lor, în sala mare a primăriei. Primii invitați urmau să sosească cu trăsura de la Hepburn, pentru banchetul de la prânz, banchet care avea să se desfășoare într-un cort ridicat pe pașiștea aparținând domnișoarei Hatchard. Ceremonia va începe doar după ospăț. Domnișoara Hatchard, lividă de oboseală și zbucium, stătea pe verandă, sprijinită în cârje, mulțumindu-le tinerelor ei ajutoare și făcând afectuoase semne de adio, în timp ce acestea se îndepărtau.

Charity plecase printre primele; dar, trecând pragul grădinii, se auzi strigată de Ally Hawes și se întoarse fără niciun chef.

— Nu vrei să încerci rochia? o întrebă Ally, privind-o cu o admirație vag nostalgică. Vreau să mă asigur că mânecile nu mai fac cute, ca ieri.

Charity lăsă să cadă asupra acesteia privirea vagă a ochilor ei orbiți de lumină.

— Oh! spuse, mânecile vin perfect, și o luă din loc cât putu de repede, fără să țină seama de protestele lui Ally. Bineînțeles că voia ca rochia sa să fie la fel de drăguță ca ale celorlalte, voia chiar să își eclipseze colegele; dar, pentru moment, îi era imposibil să își fixeze atenția asupra unor chestiuni atât de insignifiante...

Urcă în grabă strada până la bibliotecă, a cărei cheie o ținea atârnată la gât. Din culoarul situat în spatele sălii scoase o bicicletă și ieși cu ea în stradă. Se asigură că niciuna dintre colegele sale de muncă nu se afla prin apropiere, dar acestea se îndreptau în grup spre primărie. Charity sări în șa și o luă în direcția șoselei către Creston. Spre Creston, drumul cobora aproape continuu și Charity, ridicând picioarele de pe pedale, se lăsă să alunece în aerul calm al serii, ca unul dintre acei ereți pe care îi văzuse adesea coborând în zbor planat din cer fără să dea din aripi. Douăzeci de minute mai târziu pătrundea pe drumul forestier pe care o surprinsese Harney, în ziua când fugise, și puțin după aceea cobora de pe bicicletă la ușa casei abandonate.

În praful de aur al apusului, casa semăna mai mult ca oricând cu o scoică plăpândă, uscată și șlefuită de vremuri. Charity îi dădu ocol, împingând de bicicletă. În spatele casei se vedeau semnele ocupării sale

recente. O uşă rudimentară din scânduri negeluite se afla la intrarea în bucătărie. O deschise şi intră într-o încăpere mobilată ca o colibă de braconier. În faţa ferestrei se afla o masă din lemn nevopsit pe care era aşezat un vas de lut plin cu ruje de toamnă sălbatică; aproape de masă, două scaune pliante, iar într-un colţ, un pat acoperit cu o pătură mexicană în culori pestriţe.

Camera era goală. Sprijinindu-şi bicicleta de perete, Charity urcă panta care domina casa şi merse să se așeze pe o stâncă, la umbra unui măr bătrân. Nimic nu tulbura liniştea din jur, şi din locul unde se afla, Charity putea auzi de departe clinchetul unei biciclete pe drum.

Se bucura întotdeauna când ajungea aici înaintea lui Harney. Îi plăcea să aibă timp să savureze pe îndelete dulceaţa ascunsă a acestui refugiu – merii noduroşi ale căror umbre se legănau în iarbă, nucii bătrâni arcuindu-şi bolţile verzi deasupra drumului, păşunile în pantă, care se întindeau spre apus – înainte ca primul sărut al lui Harney să desfiinţeze totul. Tot ceea ce nu avea legătură cu orele petrecute în acest loc liniştit rămânea pentru ea la fel de nesigur ca amintirea unui vas. Unica realitate era acest elan miraculos al noului ei „eu“, tâşnind spre lumină ca o plantă căţărătoare care se deschide, desfăcându-şi larg braţele. Trăise veşnic într-o lume a cărei sensibilitate se ofilise, necheltuită; şi, chiar mai miraculoase decât mângâierile lui Harney, i se păreau cuvintele lui, care păreau să le prelungească şi să le completeze. Întotdeauna îşi

imagina dragostea ca fiind un lucru tulbure și clandestin și iată că el o făcea să fie clară și luminoasă, ca o zi de vară.

După ce Charity îi arătase drumul spre casa părăsită, în ziua următoare, Harney părăsise Creston River cu destinația Boston; dar sărise din tren în prima gară, cu un mic sac de mână și se întorsese pe colină. Se instalase provizoriu în căsuță și petrecuse aici două săptămâni de august scăldate în lumina aurie a soarelui, aprovizionându-se cu lapte și ouă pe care le cumpăra de la o fermă izolată din vale, unde nu îl cunoștea nimeni, și gătind pe o spirtieră. Se scula în fiecare dimineață odată cu soarele, se scălda într-un iaz cafeniu și stătea ore întregi întins sub crengile înmiresmate ale brazilor canadieni sau hoinărea de-a lungul crestei Eagle Ridge, pe deasupra văilor acoperite de un fum albăstrui, care se deschideau ici și colo în lanțul nesfârșit de dealuri. Și în fiecare după-amiază, Charity venea la el.

Cu ce îi rămăsese din banii pe care îi dăduse domnul Royall închiriase o bicicletă pentru o lună și în fiecare zi, după masa de prânz, de îndată ce tutorele său pleca la birou, alerga la bibliotecă, își lua bicicleta și o ștergea pe drumul spre Creston. Știa că domnul Royall era la curent cu achiziția sa, ca toată lumea din North Dormer, de altfel. Poate cunoștea, la fel ca toți vecinii, și la ce îi folosea. Dar puțin îi păsa; îl simțea pe tutorele ei atât de lipsit de autoritate încât, dacă ar fi interogat-o, probabil că i-ar fi spus adevărul; dar nu își mai adresaseră niciun cuvânt din seara nefericitei

întâlniri din Nettleton. Atunci, domnul Royall nu revenise la North Dormer decât a doua zi. Sosise tocmai în momentul în care Charity și Verena se așezau la masă pentru cină. Își trăsese scaunul, își luase șervețul din sertarul bufetului și se așezase la locul lui, cătuși de puțin încurcat, de parcă s-ar fi întors de la una dintre reuniunile sale cotidiene de la Carrie Fry; și indiferența cu care îl trata în mod obișnuit Charity făcu să pară cu totul natural faptul că aceasta nici măcar nu își ridică ochii din farfurie la întoarcerea lui. Totuși, pentru a-l face să înțeleagă că tăcerea ei era voluntară, se ridicase de la masă înainte ca el să termine de mâncat, fără să rostească un cuvânt, și urcase să se închidă în camera ei. De atunci, de fiecare dată când Charity se afla în încăpere, avocatul luase obiceiul de a discuta familiar cu Verena; altfel nimic nu părea să se fi schimbat în relațiile dintre ei.

În timp ce pândea sosirea lui Harney, toate aceste lucruri nu se așezau într-un șir ordonat în mintea lui Charity; dar îi stăruiau în spirit, ca un fundal întunecat pe care scurtele ore petrecute cu Harney se detașau ca flăcările unui incendiu strălucind în pădure. Nimic altceva nu conta, nici rău, nici bine, sau ceea ce ar fi putut să i se pară că este astfel înainte de a-l fi cunoscut pe amantul ei. O răpise și o luase cu el într-o altă lume, în afara căreia umbra ei evada la ore fixe pentru a îndeplini anumite obligații cotidiene; dar acestea i se păreau atât de vagi, atât de puțin reale, încât uneori se mira că este vizibilă pentru oamenii printre care mergea sau la care se ducea...

În spatele muntelui posomorât, soarele se scufundase într-o mare calmă de aur. Clopotele unei turme de oi se auzeau sunând într-o stână de pe înălțimi; o șuviță de fum albastru plutea deasupra fermei din vale, se risipea în aerul curat și se pierdea în văzduh. Câteva secunde, câmpia și pădurile din jur se conturară cu o precizie ireală în această umbră transparentă care precede amurgul; apoi noaptea le făcu să dispară și căsuța deveni cenușie și spectrală sub ramurile bătrânilor meri zbârciți.

Lui Charity i se strânse inima. Primele semne ale nopții după o zi luminoasă îi dădeau sentimentul unei primejdii ascunse; era ca o privire aruncată asupra lumii așa cum va fi ea când dragostea va pleca. Se întrebă dacă nu va sosi o zi în care așezată în același loc, îl va aștepta în van pe cel pe care îl iubea...

Clopoțelul bicicletei răsună. O clipă după aceea, ea era la poartă și ochii lor râdeau. Trecând prin iarba uriașă ajunseră la poarta din spatele casei. Camera li se păru la început cufundată în obscuritate și fură nevoiți să înainteze încet, ținându-se de mână. Pe fereastră cerul părea, prin contrast, luminos; și o stea strălucea deasupra siluetelor întunecate ale florilor din vasul de lut, ca un fluture.

— Atâtea lucruri de făcut în ultima clipă, îi explică Harney râzând. A trebuit să mă duc cu trăsura la Creston în întâmpinarea unei persoane care descinde la verișoara mea cu ocazia sărbătorii...

O luase în brațe și îi săruta părul și buzele. Sub mângâierile lui, senzațiile și sentimentele urcau la

lumină din adâncurile ființei ei și izbucneau ca florile în bătaia soarelui. Își împletiră degetele și merseră să se așeze pe patul improvizat. Charity abia auzea scuzele amantului ei; în absența lui, era frământată de mii de îndoieli; dar, de îndată ce era cu ea, înceta să se mai întrebe de unde venea, de ce întârziase, cine îl reținuse departe de ea. I se părea că locurile în care fusese și oamenii printre care se aflate urmau să înceteze să mai existe, de îndată ce îi părăsea, așa cum firul propriei ei vieți se rupea, parcă, în absența lui.

Harney continua acum să vorbească din abundență, vesel, regretându-și întârzierea, mârâind în legătură cu faptul că se abuza de timpul lui, mimând, într-un mod comic, agitația binevoitoare a domnișoarei Hatchard.

— I-a telegrafiat domnului Miles pentru a solicita tutorelui tău să pregătească discursul pentru ceremonia de mâine; am știut doar după ce lucrul se făcuse deja.

Charity rămase tăcută și el adăugă:

— La urma urmei poate că așa este bine. Nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să îl facă.

Charity nu îi răspunse; rolul pe care tutorele ei putea sau nu putea să îl joace în cursul ceremoniei din ziua următoare îi era indiferent. Domnul Royall nu mai exista pentru ea, ca toate figurile care populau micul ei univers. Încetase, chiar, să îl urască.

— Mâine te voi vedea doar de departe, continuă Harney. Ne vom regăsi de-abia seara, când se va dansa la primărie. Vrei să îți promit că nu voi dansa cu nicio altă fată?

O altă fată? Existau alte fete? Charity uitase până și de acest pericol. Într-atât de izolați păreau ea și Harney în lumea lor secretă. Inima i se zbatu de spaimă.

— Da, promite-mi! bolborosi.

Harney râse și spuse, prinzând-o în brațe:

— Micuță nebună... nici dacă sunt urâte? o întrebă.

Îi îndepărtă părul de pe frunte cu gestul lui obișnuit, răsturnându-i capul pe spate, și aplecându-și fața spre ea atât de aproape încât capul lui se contură, întunecat, între ochii lui Charity și strălucirea cerului pe care licărea steluța albă...

Reveniră împreună în sat, pe drumul întunecat de sub pădure. Luna plină strălucea deasupra lor. Cenușiul fluid al munților se preschimba sub razele ei într-un negru intens, iar bolta cerului era atât de limpede încât stelele păreau la fel de albe ca și imaginea lor oglindită în apă. La ieșirea din pădure, la un kilometru de North Dormer, Harney sări de pe bicicletă, o luă pe Charity în brațe pentru un ultim sărut, și așteptă până când intra singură în sat. Întârziaseră mai mult decât de obicei și, în loc să își mai ducă bicicleta până la bibliotecă, o rezemă de șură și intra în bucătărie. Verena era singură. Când Charity intra, bătrâna surdă o fixa cu privirea ei impenetrabilă, se duse și luă de pe bufet o farfurie acoperită și un pahar cu lapte și le puse tăcută pe masă. Charity îi mulțumi dând din cap și, așezându-se, se aruncă înfometată asupra bucății de plăcintă și goli dintr-o înghițitură paharul. Obrajii îi ardeau încă, după ce

gonise prin noapte, călare pe bicicletă, și lumina lămpii din bucătărie o orbea, făcând-o să clipească. Se simțea ca o pasăre de noapte capturată și închisă în colivie.

— *El* nu s-a întors de la prânz, spuse Verena. *El* s-a dus până la primărie.

Charity nici măcar nu o auzi. Sufletul ei hoinărea încă prin pădure. Își spală farfuria, o puse la loc și urcă pe bâjbăite scara întunecoasă. Când deschise ușa, se opri, surprinsă. Înainte de a pleca închisese obloanele pentru a împiedica căldura zilei să pătrundă în odaie, dar ele se deschiseseră pe jumătate și o rază de lună, străbătând camera, se oprise pe pat, luminând o rochie de mătase chinezească care se arăta în toată albeața ei virginală. Charity își cheltuiuse toți banii pe această rochie, care trebuia să pună în umbră toaletele tuturor celorlalte fete. Voia să arate întregului North Dormer că este demnă de admirația lui Harney. Deasupra rochiei, împăturit pe pernă, era voalul alb pe care tinerele care luau parte la ceremonie trebuiau să îl poarte pe sub o ghirlandă de ruje de toamnă sălbatice, iar lângă voal zări o pereche de pantofi micuți de satin alb pe care Ally îi scosese dintr-un cufăr vechi unde păstra în rezervă comori misterioase.

Charity rămase nemișcată, contemplând toate aceste haine întinse pe pat. Îi aminteau de o imagine fugitivă din noaptea de după prima ei întâlnire cu Harney. Nu mai fuseseră astfel de imagini... altele, mai calde și mai vii, le înlocuiseră... dar era stupid

din partea lui Ally să etaleze toate aceste veșminte albe pe pat cum făcuseră cu rochia de mireasă a lui Hattie Targatt care fusese expusă admirației vecinilor ei atunci când se măritase cu Tom Fry.

Charity luă pantofii de satin și îi privi cu curiozitate. Ziua vor arăta fără îndoială puțin uzați dar, la lumina lunii, păreau sculptați în fildeș. Se așeză pe podea pentru a-i încerca. Îi veneau perfect, deși, atunci când se ridică, nu se simți prea sigură pe ea, pe tocurile înalte. Își privi picioarele pe care forma grațioasă și fină a pantofilor le arcuise într-un mod încântător și le subțiasse. Nu mai văzuse niciodată astfel de pantofi, nici măcar în vitrinele din Nettleton... niciodată, doar... da, o dată, remarcase o pereche de aceeași formă în picioarele lui Annabele Balch.

Se înroși brusc. Ally lucra uneori pentru domnișoara Balch, când această persoană strălucitoare venea în vizită la domnișoara Hatchard. Fără îndoială că primea cadouri, epave din garderoba tinerei; toate comorile din cufărul misterios proveneau de la cliente pentru care lucra Ally. Nu încăpea nicio îndoială, pantofii albi aparținuseră lui Annabele Balch.

Cum stătea acolo, privindu-și cu un aer îmbufnat picioarele, auzi sub fereastră clopoțelul unei biciclete, sunând de trei ori. Era semnalul secret al lui Harney, atunci când intra în sat. Alergă la fereastră, clătinându-se pe tocurile înalte, deschise larg obloanele și se aplecă în afară. Harney, ridicând capul, îi făcu în trecere semn cu mâna și își continuă cursa, umbra lui

neagră dansând veselă dinaintea bicicletei pe drumul pustiu, albit de lumina lunii. Charity îl urmări din ochi, sprijinită pe pervaz, până când dispăru sub brazii din grădina domnișoarei Hatchard.

Capitolul 13

O mulțime compactă umplea sala mare a primăriei și căldura se făcuse sufocantă. Când Charity intră – era a treia în procesiunea albă de tinere care o conduceau pe Orma Fry – văzu doar coloanele acoperite de ghirlande, care încadrau scena spre care se îndreptau și numeroasele fețe necunoscute, care se întorceau pentru a privi procesiunea înaintând. Dar privirile și culorile se învălmășiră într-un soi de pată confuză, până în momentul în care se găsi în picioare în fundul scenei, ținând drept buchetul gros de ruje, atentă la semnalul pe care urma să îl dea Lambert Sollas, organistul din biserica unde era pastor domnul Miles, venit special de la Hepburn pentru a cânta la armoniu. Acesta, așezat cu un aer grav în fața instrumentului său, își plimba deja privirea de șef peste roiul agitat de tinere înșirate pe scenă.

În clipa următoare, apăru domnul Miles, roșu de emoție, țâșnind din amplul său stihar alb și dominând frunțile înclinate ale spectatorilor din primul rând. Vioi și energic ca de obicei, recită o rugăciune scurtă, apoi se retrase și, la un semn din cap al lui Lambert Sollas,

corul de fete intonă *Home, Sweet Home*. Pentru Charity era o bucurie să cânte; era de parcă, pentru prima oară, starea de continuă excitație în care trăia pe ascuns, putea, în sfârșit, să se descarce și să se arate, sfidătoare, lumii. Focul care îi mocnea în vene, răsuflarea fierbinte a verii, șoaptele pădurii, cântecul plin de prosepțime al păsărilor la răsăritul soarelui, căldura moleșitoare din miezul zilei, i se părea că toate acestea se revărsau în vocea sa neexperimentată, care susținea și ghida corul colegelor ei.

După ce corul încetă să cânte, urmă o scurtă pauză, în timpul căreia mânușile gri-deschis ale domnișoarei Hatchard schițară un apel discret spre fundul sălii. Domnul Royall se ridică la rândul lui, urcă treptele scenei și apărură în spatele pupitrului acoperit cu ghirlande de flori. Cum trecea foarte aproape de ea, Charity remarcă gravitatea figurii sale impregnate de acel aer maiestuos care îi impunea și o fascina în copilărie. Redingota neagră a avocatului fusese periată și călcată cu grijă, și cravata sa neagră și strâmtă era atât de minuțios potrivită, cele două capete fiind exact la aceeași distanță, încât era evident că nodul îi luase o groază de timp.

Înfățișarea lui o izbi pe Charity, cu atât mai mult cu cât era pentru prima oară din seara aceea de la Nettleton când îl privea în față. Nimic din atitudinea lui serioasă și demnă nu amintea de bătrânul beat și grosolan care o insultase pe chei. Sprijinit de pupitru, aplecat ușor în față, își contemplă atent auditoriul, apoi se îndreptă din spate și începu să vorbească.

Charity nu acordă la început nicio atenție cuvintelor lui: frânturi de frază, citate sonore, aluzii la oameni iluștri (nu lipsea cupletul de rigoare în memoria lui Honorius Hatchard) îi trecură pe la ureche. Distrată, încerca să îl descopere pe Harney printre personajele marcante care ocupau primul rând de fotolii. Domnișoara Hatchard, purtând o pălărie gri-deschis, asortată cu mănușile, ședea între domnul Miles și o doamnă necunoscută cu un aer important; dar Harney nu se afla în preajma ei. Charity se afla la unul dintre capetele scenei: de la locul ei nu putea vedea cealaltă extremitate a șirului de fotolii, din cauza zidului de verdeață care masca armoniul. Efortul de a-l vedea pe Harney, pe deasupra zidului său printre crengile împletite, o făcea să nu fie atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei; dar efortul rămase fără rezultat și atenția sa se îndreptă spre discursul tutorelui ei.

Era pentru prima oară când îl auzea vorbind în public; cunoștea deja sonoritatea amplă a vocii sale, de când îi citea cu voce tare sau se întreținea cu concețtenii săi în fața căminului din prăvălia lui Carrick Fry. Dar i se părea că inflexiunile ei nu fuseseră niciodată mai bogate și mai grave ca acum; vorbea lent, cu pauze care păreau să cheme auditoriul să participe în tăcere la propria lui gândire; și Charity observă că figurile lor se luminau și păreau să răspundă la acest apel.

Ajunsesese la sfârșitul discursului:

— Majoritatea acelor care au venit astăzi aici, pentru a intra în legătură, o oră, cu satul lor natal, nu au

avut altă intenție decât să facă un pelerinaj pios și se vor întoarce în marile orașe reluând o existență plină de îndatoriri mai vaste. Totuși, aceasta nu este singura manieră de a reveni în North Dormer. Domnilor, unii dintre noi, care au plecat ca și voi în tinerețe, în căutarea acestei vieți mai dinamice și a acestor îndatoriri mai vaste, au revenit într-un alt mod în North Dormer... au revenit cu adevărat. Eu însumi sunt unul dintre aceștia, mulți dintre dumneavoastră o știu ...

Se opri o clipă și se produse un fel de așteptare încordată în rândul auditoriului, care îl urmărea cu atenție.

— Povestea mea este banală, dar poate servi ca lecție, nu atât pentru aceia care s-au stabilit deja în altă parte, cât pentru tinerii care poate chiar în acest moment nutresc proiectul de a părăsi aceste înălțimi liniștite, pentru a se arunca în vârtoarea vieții. Evenimente pe care nu le pot prevedea îi vor face, poate, să se întoarcă într-o bună zi la leagănul copilăriei lor; să se întoarcă, la fel ca mine, cu adevărat.

Își plimbă privirile prin sală și repetă cu voce gravă:

— Cu adevărat. Iată unde voiam să ajung. North Dormer este un colț uitat de lume, aproape pierdut în imensitatea spațiului înconjurător; poate că acest colț uitat ar fi putut deveni un centru important, armonizându-se într-o mai mare măsură cu amploarea peisajului, dacă aceia care au fost obligați să se întoarcă ar fi revenit cu sentimentul că vor să rămână aici cu adevărat, adică, mă înțelegeți, să propage binele nu să

semene semințele răului sau, pur și simplu, să treacă nepăsători prin viață.

Domnilor, să privim lucrurile în față. Unii dintre noi au revenit în satul natal pentru că nu au reușit în altă parte. Lucrurile au luat, într-un fel sau altul, o întorsătură proastă... visele noastre nu s-au realizat. Dar faptul de a fi eșuat în altă parte nu ne condamnă fatal să nu izbândim la noi acasă. Experiențele pe care le-am încercat pe un teren mai vast, chiar dacă au fost infructuoase, ar fi trebuit să ne ajute să facem din North Dormer un loc mai important... Și voi, tinerii care vă pregătiți, fără îndoială, chiar în acest moment să ascultați de glasul ambiției, să întoarceți spatele meleagului natal, ei bine, lăsați-mă să vă spun că, dacă veți reveni vreodată, va fi demn de voi să reveniți, de această dată, pentru binele lui. Pentru aceasta trebuie să continuați să îl îndrăgiți, acest meleag natal, chiar și atunci când vă veți afla departe de el și, chiar dacă veți fi obligați să vă întoarceți, chiar dacă o veți face împotriva voinței voastre, chiar dacă veți vedea în această întoarcere doar o eroare a Destinului sau a Providenței, trebuie să încercați să profitați, în favoarea voastră dar și în favoarea bătrânului vostru sat... Doamnelor și domnilor... vă voi da rețeta mea, în măsura în care valorează ceva ... după o vreme cred că veți putea fi în stare să spuneți așa cum pot spune eu astăzi: „Sunt fericit că trăiesc aici“. Credeți-mă, toți cei care mă ascultați, cel mai bun mod de a face bine locului în care exiști, este să trăiești acolo fiind fericit că trăiești acolo.

Se opri. Un murmur de emoție și de surpriză parcurse asistența. Nu era deloc discursul așteptat de auditoriu, dar acest lucru îi făcea să fie și mai emoționați.

— Foarte bine, foarte bine! strigă cineva din mijlocul sălii.

Se auzi atunci o explozie neașteptată de aclamații și Charity îl auzi, atunci când zgomotul se mai potoli, pe domnul Miles spunându-i vecinului său, în timp ce își ștergea ochelarii:

— Iată cum vorbește un bărbat adevărat.

Domnul Royall coborâse de pe scenă și luase loc pe unul din scaune, în fața armoniului. Un domn bătrân dar fercheș — o rudă îndepărtată a familiei Hatchard — îi succedă la pupitru și începu să brodeze variațiuni agreabile pe teme campestre, despre mamele bătrâne care așteptau răbdătoare întoarcerea fiilor lor, despre pădurile în care copiii satului porneau la cules de alune... Și Charity se dedică din nou căutării lui Harney.

Domnul Royall își împinse deodată scaunul, atingând una dintre ramurile de arțar care se afla în fața armoniului, și aceasta se prăbuși cu zgomot. Primul șir de fotolii deveni vizibil prin spărtura produsă în zidul compact de verdeată și Charity îl zări, în sfârșit, pe Harney. Ședea lângă o tânără a cărei figură, întoarsă spre el, era aproape în întregime mascată de borurile largi ale pălăriei. Dar Charity nu avea nevoie să o vadă din față. Recunoscuse dintr-o privire talia zveltă, părul blond strâns într-un mod savant sub pălărie, mânușile lungi, traversate de numeroase brățări, ale domnișoarei Balch. Domnișoara Balch întoarse capul spre scenă,

la zgomotul provocat de prăbușirea crengii, și surâsul schițat de buzele sale subțiri apăru ca reflexul întârziat al cuvintelor pe care tocmai i le șoptea vecinul ei.

Cineva înaintă pentru a potrivi ramura la loc și domnișoara Balch și Harney fură acoperiți din nou. Dar, pentru Charity, imaginea figurilor lor făcuse să dispară totul din jurul ei. Această imagine îi dezvăluise, într-o străfulgerare, realitatea situației sale. În spatele paravanului fragil al mângâierilor amantului său se ascundea misterul impenetrabil al vieții acestuia: raporturile cu ceilalți oameni, cu celelalte femei, opiniile sale, prejudecățile, principiile, toată acea rețea de influențe, interese și orgolii care se țes în jurul fiecărei existențe. Din toate aceste lucruri ea nu știa nimic, doar ceea ce îi putuse mărturisi în legătură cu proiectele sale de arhitect. Bănuise vag că el era în contact cu oameni importanți, că era angajat în relații multiple și complicate, dar simțise întotdeauna că toate acestea depășeau într-atât puterea ei de înțelegere încât enigma acestei vieți necunoscute plutea ca un val de ceață luminoasă la orizontul extrem al gândirii ei. În prim-plan, și acoperind orice altceva, era strălucirea prezenței lui Harney, erau jocurile de lumină și de umbră de pe chipul lui, felul în care ochii lui de miop creșteau și deveneau mai adânci atunci când se apropia de ea, de parcă ar fi vrut să o absoarbă cu totul și, peste toate, acel flux de tandrețe juvenilă și de dragoste în care o cufundau cuvintele lui.

Îl vedea acum desprins de ea, confiscat din nou de necunoscut, șoptindu-i alteia acele cuvinte, provocând

același surâs malițios și complice ce înflorise de atâtea ori pe buzele ei. Sentimentul de care era cuprinsă nu era nici măcar un sentiment de gelozie: era prea sigură de dragostea lui. Era mai degrabă o frică de necunoscut, de toate acele atracții misterioase care urmau, chiar în aceste clipe, să îl poarte pe amantul ei departe de ea și de propria ei neputință de a se împotrivi acestor influențe.

Îi dăruise tot ce avea – dar ce însemna asta în comparație cu celelalte daruri pe care i le rezerva viața? Le înțelegea acum pe celelalte tinere din ținut care trecuseră prin aceeași aventură; și ele oferiseră tot ceea ce aveau; oricât de absolută ar fi fost, însă, dăruirea nu era suficientă: ajungea doar pentru a cumpăra câteva clipe fugare de fericire...

Căldura devenise sufocantă – o simțea cum o acoperă ca un val din ce în ce mai greu. Chipurile din jurul ei începură să danseze în sala plină ochi, ca odinioară, imaginile de pe ecranul cinematografului din Nettleton. Figura domnului Royall se detașă o clipă pe fundalul încetoșat al pânzei mișcătoare. Își reluase locul de lângă armoniu și era așezat nu departe de ea, cu ochii ațintiți pe chipul ei, părând să pătrundă cu privirea până în miezul simțămintelor confuze ale lui Charity... O senzație de rău fizic, urmată de o neliniște de moarte, se abătu deodată asupra ei și întreaga strălucire a orelor arzătoare petrecute în căsuța abandonată izbucni ca un incendiu în mintea ei buimăcită de spaimă... Se încordă și întoarse ochii de la tutorele ei... Discursul vărului Hatchard tocmai luase sfârșit și

domnul Miles agită din nou imensele sale aripi albe. Fragmente din perorația lui zburau pe deasupra gândurilor confuze ale lui Charity. Vorbea de o bogată recoltă de amintiri sfinte... de o oră pătrunsă de har spre care se vor îndrepta gândurile fiilor North Dormerului, atunci când se vor ruga în clipele de cumpănă...

— Și acum, Dumnezeule, încheie, îți aducem umile și fierbinți mulțumiri pentru această zi binecuvântată a regăsirii noastre, în acest sat scump nouă, în care ne-am întors de departe. Păstrează-l neatins pentru noi, Doamne, cu toată modesta lui frumusețe, cu toată dulceața lui patriarhală, așa cum este acum, cu bătrânii lui înțelepți și buni, cu tinerii curajoși și perseverenți în muncă, cu acest roi de fete inocente, pline de pietate și puritate...

Își înălță aripile albe spre cântărețe și Lambert Sollas atacă, în același moment, cu un aer hotărât primele măsuri din *Auld Long Syne*. Charity se ridicase și privea fix în fața ei... Deodată, lăsând să îi scape din mână buchetul de flori, se prăbuși ca o masă inertă la picioarele domnului Royall.

Capitolul 14

Celebrarea sărbătorii de *Old Home Week* interesa, în aceeași măsură, satele învecinate dependente de comuna North Dormer, și aceleași ceremonii urmau să se desfășoare în tot ținutul, din Dormer și cele două Creston până la Hamblin, acest cătun izolat pe partea nordică a Muntelui, acolo unde cădea întotdeauna prima zăpadă. Ceremonii și discursuri se desfășurară, deci, a treia zi, la Creston și la Creston River; în a patra zi, principalii actori ai acestor serbări se deplasară la Dormer și Hamblin.

De-abia în această a patra zi intră Charity, din nou, în căsuța pustie. Ea și Harney nu se mai văzuseră din seara de dinaintea serbării din North Dormer, de când se despărțiseră la marginea pădurii. Între timp trecuse prin felurite emoții dar, pentru moment, spaima aparent inexplicabilă care o invadase în sala primăriei căpătase o motivație rațională. Era evident că i se făcuse rău pentru că era o căldură înăbușitoare și, de asemenea, pentru că oratorii vorbiseră fără să se oprească, un timp interminabil. Multe alte persoane fuseseră incomodate de căldură și trebuiseră să plece.

Înainte de sfârșitul ceremoniei. Furtuna plutise în aer toată după-amiază; și toată lumea se plânsese de aerisirea insuficientă a sălii.

La mica serată care avu loc după aceea, și la care se duse fără nicio tragere de inimă, doar pentru că nu îndrăzneă să lipsească, se liniștise imediat. Îndată ce intrase văzuse că Harney o aștepta. Se apropiase de îndată de ea, o privise cu ochi tandri și surâzători și o prinse în vârtejul unui vals. Picioarele lui Charity, devenite deodată ușoare și docile, o purtară în ritmul muzicii, și, deși experiența ei în materie se limita la câteva baluri din sat, nu avu nicio dificultate să se ridice la înălțimea partenerului ei. În timpul dansului se simți eliberată de toate spaimile inutile; nu își mai amintea nici măcar că dansa, fără nicio îndoială, încălțată cu pantofii Annabelei Balch.

După vals, Harney o părăsi pentru a ieși în întâmpinarea domnișoarei Hatchard și a domnișoarei Balch, care tocmai își făceau intrarea. Charity avu un moment de neliniște la apropierea domnișoarei Balch, dar neliniștea nu ținu mult. Se simțea de o frumusețe triumfătoare în acea seară și certitudinea că Harney împărtășea acest sentiment îi risipea toate temerile. Domnișoara Balch, într-o toaletă care nu o prindea deloc, avea un aer șters și înțepat; Charity avu chiar impresia că observă o expresie de descurajare în ochii ei cu gene spălăcite. Se așeză alături de domnișoara Hatchard și se văzu în curând, după atitudinea ei, că nu avea intenția să danseze. Nici Charity nu mai dansase. Harney îi explicase că domnișoara Hatchard îl

rugase să valseze cu fiecare dintre fete; dar, venise de fiecare dată înainte de a le invita, să ceară permisiunea lui Charity, și acest semn de atenție din partea lui îi dăduse un sentiment de triumf intim, poate încă și mai intens decât în momentul în care se rotea împreună cu el, îmbătată de muzică...

Acum, își amintea de toate acestea, așteptându-l în casa pustie. Seara era fierbinte încă, iar aerul înăbușitor. Își scosese pălăria și se întinsese, cât era de lungă, pe cuvertura mexicană, căci în casă era mai răcoare decât afară, sub copaci. Își încrucișase brațele sub cap și privea fix pe fereastră, prin care se zărea silueta aspră a Muntelui. În spatele acestei mase întunecate, cerul era incendiat de lumina apusului de soare. Clopoțelul bicicletei lui Harney se va auzi peste câteva minute. Preferase, într-adevăr, acest mijloc de locomoție pentru a se deplasa la Hamblin, în loc să meargă acolo cu trăsura, împreună cu verișoara sa și cu prietenii, cu intenția de a scăpa mai repede și de a se opri la întoarcere la căsuța părăsită, care se găsea în drumul lui. El și Charity se amuzaseră împreună la ideea că vor auzi întorcându-se trăsurile încărcate, în timp ce ei se vor afla aici, bine ascunși în refugiul lor din spatele merilor bătrâni. Aceste satisfacții ale unui orgoliu copilăresc îi dădeau lui Charity senzația că se află în deplină siguranță, că nu are de ce să îi fie teamă.

Nu uitase, totuși, imaginea de coșmar care îi apăsase brusc, în timpul ceremoniei din sala primăriei. Încrederea în trăinicia fericirii sale o părăsise în acel

moment și presimțea că, în viitor, fiecare minut petrecut împreună cu Harney va sta sub semnul incertitudinii. Din negru, Muntele devenise purpuriu, de parcă s-ar fi umplut pe dinăuntru de strălucirea soarelui la apus. Vârful era înfipt într-un nor de lumină și mai vie și, deasupra zidului de flăcări, cerul de un verde-pal evoca răcoarea unui lac din pădure. Charity stătea nemișcată, cu ochii ținți la Muntele aprins, pândind steaua albă a crepusculului.

Privirile sale erau îndreptate spre bucata de cer încadrată de fereastră, când avu senzația că o umbră traversează razele de lumină care scaldau odaia. Poate era Harney, care trecea prin dreptul ferestrei. Se ridică alene, apoi își lăsă din nou capul să cadă pe brațele îndoite. Părul despletit îi acoperea pieptul. Nu se mișca, cu un surâs vag pe buze și pleoapele leneșe pe jumătate închise. Se auzi un zgomot ușor, cineva apăsa clanța. Strigă, veselă:

— Ai desfăcut lanțul?

Ușa se deschise și domnul Royall intră.

Se ridică brusc, sprijinindu-se de pernele puse una peste alta, și se privi fără o vorbă. Apoi, avocatul închise ușa și făcu câțiva pași în direcția ei.

Charity se îndreptă din spate și șopti:

— Ce cauți aici?

Ultimele raze ale apusului de soare luminau în plin chipul palid al lui domnul Royall.

— Am venit pentru că știam că ești aici, răspunse simplu.

Își aminti că era despletită și simți că nu îi va putea vorbi atâta timp cât va fi astfel, cu părul răvășit. Se aplecă pentru a-și strânge agrafele și încercă să își aranjeze coafura, dar îi tremurau mâinile. Domnul Royall o privea în tăcere.

— Charity, spuse, într-o clipă e/ va fi aici. Lasă-mă, mai întâi, să îți vorbesc...

— Nu ai niciun drept să îmi vorbești. Fac ce-mi place.

— Știu... Ce ai de gând să faci?

— Nu voi răspunde la această întrebare, ca de altfel la niciuna.

Domnul Royall își întoarse ochii de la ea, începu să cerceteze curios încăperea, încă scăldată în soare. Vasul de gresie de pe masă era plin cu ruje mov și frunze purpurii de arțar. Pe o mică planșetă sprijinită de perete se aflau o lampă, ceainicul, câteva cești și câteva farfurioare. Cele două scaune pliante erau instalate în apropierea mesei.

— Deci aici vă întâlniți? spuse.

Vorbea cu o voce liniștită și părea întru totul stăpân pe el. Charity se simți descumpănită: era pregătită să răspundă unui atac violent, dar această acceptare calmă a situației o lăsa dezarmată.

— Haide, Charity... întotdeauna mi-ai spus că nu am niciun drept asupra ta. Ar fi, totuși, două modalități de a privi această chestiune, dar nu vreau să le discut cu tine... Tot ce știu este că te-am crescut cât am putut de bine și că m-am purtat întotdeauna frumos cu tine. Da, știu, cu o excepție. Dar nu ar fi drept să ții cont

doar de excepție, de un moment de nebunie. Nu, nu ar fi drept, și o știi la fel de bine ca și mine, altfel nu ai fi continuat să trăiești sub acoperișul casei mele. Mi se pare că faptul că ai rămas îmi dă un fel de drept: dreptul de a veghea asupra ta, de a împiedica să ți se întâmple o nenorocire. Acesta este singurul drept de care te rog să ții seama.

Charity îl ascultă în tăcere; la sfârșit ripostă cu un râs ironic:

— Așteaptă ca, mai întâi, să mi se întâmple o nenorocire.

Avocatul rămase tăcut un moment, de parcă ar fi cântărit cuvintele pe care urma să le rostească.

— Acesta este singurul tău răspuns?

— Da, singurul.

— Bine... voi aștepta.

Se întoarse încet, ca pentru a pleca; dar, în acel moment, ceea ce se temea Charity că o să se întâmple, se întâmplă. Ușa se deschise și Harney intră.

Se opri brusc, încremenit de surpriză; revenindu-și, totuși, se îndreaptă imediat spre domnul Royall, privindu-l drept în față.

— Ați venit să mă vedeți, domnule? întrebă rece, aruncându-și șapca pe masă, cu gestul unui om care se află la el acasă.

Domnul Royall își plimbă încet privirea prin toată încăperea, apoi ochii i se opriră asupra tânărului.

— Aici locuiți? întrebă.

Harney surâse:

— Doamne, casa este a mea așa cum este a oricui. Vin aici din când în când, să desenez...

— Și să primiți vizitele domnișoarei Royall.

— Atunci când îmi face onoarea...

— Și aici este casa unde aveți de gând să o aduceți să locuiască atunci când vă veți căsători?

Se făcu tăcere, o tăcere apăsătoare, interminabilă. Charity, tremurând de furie, făcuse un pas înainte, ca pentru a răspunde; dar, în cele din urmă, tăcuse, prea umilită pentru a mai putea scoate un sunet. În fața privirii bătrânului, Harney lăsase ochii în jos, dar, după un moment, îi ridică și privindu-l drept în față pe domnul Royall, răspunse:

— Domnișoara Royall nu este un copil. Nu este puțin cam ridicol să se vorbească despre ea în acest mod? Sunt convins că se consideră liberă să se ducă și să vină unde îi place, fără să dea socoteală nimănui.

Se opri și reluă:

— În rest, sunt gata să răspund la orice întrebare ar dori să îmi pună.

Avocatul se întoarse spre ea.

— Întreabă-l când se va căsători cu tine.

Se făcu din nou tăcere, și veni rândul domnului Royall să râdă, un râs răgușit, dureros.

— Nu vei îndrăzni, strigă, cu o izbucnire de pasiune neașteptată.

Se apropiase de Charity, cu brațul drept ridicat, cu un gest nu de amenințare, ci de înflăcărare tragică.

— Nu vei îndrăzni, și știi de ce. Apoi, îndreptându-se spre Harney:

— Și dumneavoastră, de asemenea, știți de ce nu ați cerut-o în căsătorie, și de ce nici nu aveți intenția

să o faceți. Pentru că nu este nevoie să o cereți în căsătorie, nici dumneavoastră, nici ceilalți de altfel. Doar eu am fost atât de prost încât să ignor asta; nimeni nu se va înșela în ceea ce o privește, așa cum m-am înșelat eu... nimeni din Eagle County, în orice caz. Toată lumea știe cine este, de unde vine și din cine se trage. Toată lumea știe că mama ei era o femeie ușoară din Nettleton, care s-a dus după una dintre acele lichele de pe Munte, pentru a coabita cu el în mijlocul acestei colonii de păgâni. Am văzut-o acolo sus, acum cinci-sprezece ani, când am urcat să o caut pe micuță. Am luat-o la mine pentru a o smulge din viața ignobilă pe care o ducea mama ei... și aș fi făcut mai bine dacă o lăsam în putregaiul din care se trage...

Se opri, plimbându-și privirea sumbră peste cei doi tineri, apoi peste Muntele amenințând de sub coroana de foc. Își acoperi deodată obrazii cu amândouă mâinile, lăsându-se să cadă pe un scaun din fața mesei la care amănții se ospătaseră rustic de atâtea ori. Harney se rezemase de fereastră, cu sprâncenele încruntate și răsucea între degete un pachetel care se legăna la capătul unei sfori... Charity îl auzi pe domnul Royall suspinând adânc o dată, sau de două ori; umerii îi tremurau ușor, de parcă ar fi plâns fără zgomot. Se ridică încet și traversă încăperea, fără să îl privească pe niciunul dintre ei. Amândoi îl văzură căutând ușa și pipăind pentru a găsi clanța: ieși în sfârșit și dispăru în întuneric.

O tăcere îndelungată se așternu după plecarea lui. Charity aștepta ca Harney să vorbească primul, dar

se părea că tânărul nu găsea pentru început ce să zică. Sfârși prin a spune:

— Mă întreb cum ne-a descoperit?

Ea nu îi răspunse. Aruncă pe masă pachetul pe care îl ținea în mână și se apropie:

— Sunt dezolat, dragă... că s-a întâmplat așa...

Ea își dădu mândră capul pe spate.

— Nu regret nimic, absolut nimic.

— Nu...

Aștepta să o strângă în brațe, dar el se întoarse, cu un aer nehotărât. Ultima lucire a zilei se mistuise în spatele Muntelui. Totul în cameră devenise vag și crepuscular. O ceață umedă, de seară de toamnă, se ridica deja dincolo de livadă; îi simțeau răcoarea pe frunțile înfierbântate. Harney se învârti prin cameră cu pași lenți și, în cele din urmă, întorcându-se, se așeză la masă.

— Vino, spuse pe un ton imperios.

Charity se așeză, în timp ce el desfăcea pachetul, înșirând pe masă o duzină de sandviciuri.

— Le-am șterpelit la banchetul din Hamblin, spuse râzând și le împinse în fața ei.

Ea râse, la rândul ei, luă un sandvici și începu să mănânce.

— Ai pregătit ceaiul? întrebă tânărul.

— Nu, îi răspunse. Am uitat.

— Păcat... Este prea târziu să mai fierbi apa acum.

Nu mai adăugă altceva și amândoi continuară să mănânce în tăcere. Întunericul invadase mica încăpere și deja Charity nu mai vedea figura lui Harney.

Tânărul se aplecă deodată deasupra mesei și o prinse de mână.

— Sunt nevoit să lipsesc câțva timp, Charity, spuse, poate o lună sau două... pentru a aranja anumite lucruri; după aceea mă voi întoarce... și ne vom căsători.

Vocea sa părea că aparține unui străin: nimic nu răzbătea din vibrațiile pe care Charity le cunoștea atât de bine. Ea își lăsă mâna în a lui și o simți rece și inertă. Ridică un moment capul pentru a-i răspunde, dar cuvintele îi muriră pe buze. Multă vreme rămaseră nemișcați, înțepeniți, pentru a spune astfel, în atitudinea lor de tandrețe încrezătoare, de parcă cine știe ce moarte stranie s-ar fi abătut deodată asupra lor. În cele din urmă, Harney se ridică, tremurând ușor.

— Dumnezeu! Ce umezeală... nu vom mai putea veni aici mult timp, spuse. Luă un sfeșnic de cositor de pe planșetă și aprinse lumânarea; apoi sprijini un oblon demontat de fereastră și puse sfeșnicul pe masă. Flacăra pâlpâitoare a lumânării proiecta umbre bizare pe fruntea lui încruntată și făcea ca surâsul lui să pară o grimasă.

— Dar aceste zile au fost minunate, nu-i așa, Charity? Ce este? De ce mă privești așa? Nu este adevărat că au fost minunate?

Se apropie de ea și o luă în brațe.

— Și vor mai fi și altele, multe altele... frumoase... mai frumoase... nu-i așa, dragă?

Îi răsturnă încet capul pe spate, căutând după ureche acea linie curbă a gâtului pe care îi plăcea atât de

mult să o sărute, și își apăsă buzele pe ea... Îi săruta părul, ochii, buzele. Ea se lipea de el, cu disperare și, în timp ce o atrăgea spre divan, avu impresia că se prăbușeau amândoi într-o prăpastie fără fund.

Capitolul 15

In seara aceea, se despărțiră, ca de obicei, la liziera pădurii.

Harney urma să plece în ziua următoare, disdiminează. O rugă pe Charity să nu discute cu nimeni înainte de întoarcerea sa despre intenția lor de a se căsători, și, lucru straniu, ea se simți parcă ușurată de această amânare. Se simțea apăsată de greutatea umilinței, atât de profundă încât atenua orice altă senzație.

Îi spuse la revedere amantului ei fără să dea aproape niciun semn de emoție. Promisiunile că se va întoarce, în care se întrecea Harney, i se păreau aproape jignitoare. Nu se îndoia de intenția lui de a reveni; îndoielile care o încercau erau cu mult mai adânci și mai puțin explicabile.

De la acea imagine himerică care îi zburase prin minte la prima lor întâlnire, nu se mai gândise niciodată că ar putea-o lua de soție. Nu fusese nevoită să îndepărteze din minte această idee pentru că, la drept vorbind, nici nu o avusese vreodată. De câte ori se gândea la viitor, simțea că prăpastia care o

despărțea de Harney era prea adâncă, iar puntea pe care dragostea lor o arunca peste ea era fragilă ca un curcubeu. Dar rare erau clipele când binevoia să se gândească la viitor; fiecare zi era atât de plină, atât de bogată, încât o absorbea în întregime. Avea impresia că, de acum înainte, totul va fi altfel, și că ea însăși nu va mai reprezenta pentru Harney ceea ce fusese până atunci. Undeva, în mintea ei, se contura confuz bănuiala că, în loc să existe ca o ființă aparte, ocupând un loc special în gândurile lui, va fi comparată cu altele și i se vor cere lucruri pe care nici măcar nu le bănuia. Era prea mândră să îi fie frică, dar libertatea ei spirituală se resimțea din această cauză...

Harney nu stabilise nicio dată pentru întoarcerea sa. Spusese doar că, mai întâi, trebuia să cântărească bine lucrurile și să rezolve anumite probleme. Promisese să scrie, de îndată ce va avea de comunicat ceva precis și îi lăsase adresa, rugând-o să îi scrie și ea din când în când. Dar adresa o îngrozi. Era la New York, într-un arondisment din preajma Fifth Avenue al cărui nume nu se mai termina. Numai strada, ea singură, părea să pună între ei o barieră de netrecut. În primele zile scosese o dată sau de două ori o foaie de hârtie, se așezase în fața ei și încercase să își dea seama ce ar putea să îi spună; dar avea sentimentul că scrisoarea ei nu va ajunge niciodată la destinație. Nu trimisese până acum nicio scrisoare mai departe de Hepburn...

Trecuseră zece zile de când plecase Harney, când sosi prima lui scrisoare. Epistola era tandră, dar

gravă, nu semăna deloc cu bilețelele hazlii pe care i le trimitea prin ștregarul de băiat al fermierului, când stătea la Creston River. Menționa formal intenția sa de a reveni, dar nu specifica nicio dată, și îi amintea că, așa cum decisese de comun acord, proiectele lor nu trebuiau divulgate înainte ca el să aibă răgazul necesar pentru a pune toate lucrurile la punct. Nu putea prevedea, încă, timpul necesar pentru acest aranjament; dar Charity putea avea certitudinea că el se va întoarce imediat ce totul va fi aplanat.

Charity citi scrisoarea cu strania senzație că aceasta venea de atât de departe încât își pierduse pe drum orice semnificație. Trimise în chip de răspuns o carte poștală colorată reprezentând cascada Creston River, pe care scrisese „Cu toată tandrețea, de la Charity”. Simțea cât de jalnic și de nepotrivit este acest răspuns și presimțea disperată că, datorită incapacității de a se exprima, îi va lăsa o impresie de răceală, de aver-siune chiar, dar ce putea face? Nu reușea să uite că nu îi pomenise niciodată de căsătorie, înainte ca domnul Royall să îl constrângă să pronunțe acest cuvânt; și, deși nu avusese forța să rupă vraja care îl ținea legată de el, își pierduse parcă orice spontaneitate a sentimentelor și părea să aștepte pasivă să i se împlinească soarta, neavând cum să se abată de la ceea ce îi era scris.

Atunci când se întorsese în casa roșie, domnul Royall nu era acolo. Verena o anunță pe Charity în dimineața zilei următoare – chiar ziua plecării lui Harney – după ce coborî din camera ei, că tutorele ei plecase la

Worcester și Portland. Era, într-adevăr, acea perioadă din an când se ducea, de obicei, să își prezinte raportul companiilor de asigurări pe care le reprezenta și, deși puțin cam neașteptată, plecarea lui era cât se poate de normală. Nu se sinchisi de altfel de ea, mulțumită doar că nu era acolo...

După plecarea lui Harney căută singurătatea și își evită cu grijă prietenele. North Dormer își revenea încetul cu încetul din zarva care se făcuse în jurul numelui său, și agitația, care încă se mai prelungea, îi permise lui Charity să se țină la distanță fără să atragă atenția. Totuși, nu avea cum să scape pentru mult timp de credincioasa Ally. În primele zile de după încheierea festivităților de *Old Home Week*, Charity evită să se întâlnească cu ea, ducându-se să hoinărească pe dealuri, atunci când nu se afla în bibliotecă, la postul ei. Dar, interveni o perioadă ploioasă și, într-o după-amiază, când aversele nu mai conteneau, Ally apărură în casa roșie, aducându-și cu ea bluza la care lucra, sigură că o va găsi acasă pe prietena ei.

Tinerele se instalară în camera lui Charity. Aceasta, cu mâinile pe genunchi, cufundată parcă într-un vis adânc, nu era decât pe jumătate conștientă de prezența lui Ally, așezată dinaintea ei pe un scăunel de nuiel. Ally își pusese în poală bluza la care lucra și strângea din buzele subțiri aplecându-se deasupra acului.

— Eu am avut ideea să cos o fundă pe piept, spuse cu un aer mândru, dându-și capul pe spate, pentru a admira bluza căreia îi monta garniturile. Este pentru domnișoara Balch; a fost încântată.

Se întrerupse, apoi reluă cu o ușoară tremurare a vocii sale șuierătoare:

— Nu am îndrăznit să îi spun că ideea asta mi-a venit după bluza pe care am văzut-o la Julia.

Charity ridică cu nonșalanță privirea.

— Încă te mai vezi cu Julia?

Ally roși, de parcă aluzia i-ar fi scăpat fără voia ei.

— Oh! E mult timp de când am văzut-o cu bluza aceea...

Se făcu din nou tăcere și Ally reluă, după o clipă:

— Domnișoara Balch mi-a lăsat multe comenzi la plecare, de data asta.

— Ce... a plecat? întrebă Charity, brusc neliniștită.

— Nu știi? După serbarea de la Hamblin s-a întors la Springfield, chiar în ziua următoare. Am văzut-o plecând cu trăsura dis-de-dimineată, împreună cu domnul Harney.

Încă o dată se făcu tăcere, o tăcere punctată de foșnetul ploii și, din când în când, de țâcănitul foarfecilor lui Ally.

La un moment dat, aceasta râse visătoare.

— Știi ce mi-a spus domnișoara Balch, înainte de a pleca? Mi-a spus că mă va chema la Springfield să-i lucrez trusoul. Charity își ridică din nou pleoapele îngreuiate și privi figura palidă și trasă a lui Ally, care se legăna încet deasupra degetelor agile.

— Așadar se mărită?

Ally lăasă bluza să îi cadă pe genunchi și se opri, cu ochii ațintiți pe lucrul ei. Buzele păreau să i se fi uscat dintr-odată, căci le umezea cu vârful limbii.

— Doamne, presupun... după cele ce mi-a spus...
Nu știai?

— De ce aș fi știut?

Ally nu răspunse. Se aplecă asupra bluzei și începu să îndrepte cu vârful foarfecii una dintre bucățile însăilate.

— De ce aș fi știut? repetă Charity, cu asprime în glas.

— Nu știu... m-am gândit că poate ai auzit ce se vorbește pe aici. Se pretinde că este logodită cu domnul Harney.

Charity se ridică, râzând, în picioare, și își înalță brațele deasupra capului cu un gest nepăsător.

— Dacă toate acelea pe care le mărită lumea s-ar căsători cu adevărat, ar trebui să faci toată ziua rochii de mireasă, spuse cu ironie.

— Ah!... atunci nu crezi? riscă Ally.

— Cred sau nu cred, asta nu schimbă lucrurile.

— Evident... Tot ce știu, este că am văzut-o plângând în seara zilei de sărbătoare, pentru că rochia nu îi venea bine. De aceea nu a vrut să danseze.

Charity rămăsese în picioare, cu ochii ațintiți asupra corsajului de dantelă pe care Ally îl ținea pe genunchi. Brusc, se aplecă și îl smulse cu un gest brutal.

— Ei bine, nu va dansa nici cu acest corsaj, strigă, cuprinsă de o violență neașteptată; și, înșfăcând bluza cu mâinile ei tinere și viguroase, o sfâșie în două și aruncă bucățile de dantelă pe dușumea.

— Oh, Charity!... exclamă Ally, ridicându-se consternată.

Cele două fete se înfruntară câteva clipe, cu bucă-
țile de bluză între ele. Ally izbucni în lacrimi.

— Dumnezeule, ce o să îi spun? Ce mă fac? Era
dantelă adevărată! șopti, printre suspine.

Charity îi aruncă o privire plină de cruzime.

— Nu trebuia să aduci acest corsaj aici, spuse.
Urâsc veșmintele altora... este ca și cum chiar oame-
nii aceia s-ar afla aici, în această încăpere.

După această mărturisire, tinerele, continuară să se
privească, până în clipa în care Charity strigă, aprinsă
la față:

— Ascultă, Ally, pleacă! Pleacă... sau te voi detesta
și pe tine.

După ce Ally ieși din cameră, Charity se aruncă pe
pat, suspinând.

Ploaia, care dură câteva zile, fu urmată de o furtu-
nă adusă de vântul din nord-vest. Pădurile căpătară
culoarea primelor zile de toamnă, după ce furtuna
se potoli, cerul deveni de un albastru mai intens, și
nori albi mari se așezară pe dealuri ca niște troiene
de zăpadă. Primele frunze de arțar chircite începură
să se rostogolească pe peluza din fața casei domni-
șoarei Hatchard și vița-de-vie sălbatică împrășcă cu
pete stacojii porticul alb al *Memorialului Hatchard*. Era
un septembrie triumfal și auriu. Culorile aprinse ale
viței sălbatice acopereau cu fiecare zi mai mult po-
vârnișurile dealurilor, revărsându-se în valuri de car-
min și purpură. Larița strălucea albă, învăluită într-un
halou de lumină gălbuie ca focul din cămin, arțarii ar-
deau în flăcări, sau aveau sclipiri roșiatice, ca jăraticul,

iar pâlcurile de brazi canadieni păreau niște pete de indigo presărate peste pădurea incandescentă.

Noaptele reci se umpleau de scânteierea vie și dură a stelelor din depărtare, parcă mai mici și, în același timp, mai strălucitoare decât vara. Charity avea, uneori, în timpul orelor lungi de insomnie, senzația că este legată de roata imensă a astrelor și că se învâртеște odată cu ele în golul spațiilor întunecate. Noaptea plănuia multe lucruri... atunci încerca să îi scrie lui Harney. Dar, neștiind cum să pună pe hârtie ceea ce voia să îi spună, aștepta. De la întâlnirea cu Ally căpătase certitudinea interioară că era într-adevăr logodit cu domnișoara Balch, și că „aranjamentele“, despre care vorbea presupuneau posibila rupere a acestei legături. Odată ce depășise primul acces de gelozie, nu mai încerca niciun fel de teamă în legătură cu acest subiect. Era sigură că Harney se va întoarce și era sigură, de asemenea că, cel puțin pentru moment, pe ea o iubea Harney, și nu pe Annabel Balch. Asta nu însemna că tânăra nu mai reprezenta o rivală, pentru că ea simboliza tot ceea ce Charity nu era, toate acele lucruri pe care Charity se simțea absolut incapabilă să le înțeleagă sau să le îndeplinească. Annabel Balch putea să nu fie fata cu care Harney avea să se însoare, dar era exact tipul de fată cu care ar fi fost natural să se însoare. Nici în momentele sale cele mai fericite, Charity nu se imaginase soția lui Harney. Nu reușise niciodată să fixeze această imagine și să o dezvolte în consecințele ei cotidiene; dar, dimpotrivă, reușea perfect să și-o închipuie pe Annabel în acest rol.

Cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât mai mult se simțea apăsată de fatalitate, și își dădea seama cât de inutil este să încerce să se împotrivească acesteia. Nu reușise niciodată să se adapteze circumstanțelor; ea știa doar să spargă, să rupă și să distrugă. Scena dintre ea și Ally o făcu să îi fie rușine de sălbăticia ei infantilă. Ce ar fi spus Harney, dacă ar fi fost martorul ei? Și totuși, de câte ori acest incident îi traversa din nou spiritul perplex, nu reușea să își imagineze ce ar fi făcut în locul ei o persoană civilizată. Se simțea depășită de forțele necunoscute pe care trebuia să le înfrunte și își dădea seama că lupta cu ele era inegală.

Acest sentiment sfârși, în cele din urmă, prin a o împinge spre o decizie neașteptată. Luă o foaie din teancul de hârtie pentru scrisori de pe biroul avocatului și, așezându-se aproape de lampa din bucătărie, într-o seară când Verena urcase să se culce, începu să-i scrie pentru prima oară lui Harney. Scrisoarea era foarte scurtă.

Dorința mea este să te căsătorești cu Annabel Balch, așa cum i-ai promis. Nu îți fie teamă că o voi lua în nume de rău... ceea ce vreau este ca tu să te porți cinstit. A ta Charity, care te iubește.

Puse scrisoarea la poștă în dimineața următoare și se simți câteva zile cu inima ciudat de ușoară. Apoi, începu să se întrebe de ce nu îi răspundea Harney.

Într-o dimineață, când se afla singură în bibliotecă, cu mintea absorbită de o mulțime de gânduri, șirurile de cărți începură să se învârtască în jurul ei, iar

pupitrul să se miște sub coate. Acest vertij fu urmat de o greață asemănătoare cu aceea pe care o simțise în ziua ceremoniei de la Primărie. Dar atunci sala era plină de lume și era o căldură sufocantă, în timp ce acum biblioteca era goală și era atât de răcoare că rămăsese cu jacheta pe ea. Cinci minute mai devreme se simțea perfect; și iată că, deodată, avea senzația că este pe moarte. Bucata de dantelă la care lucra îi căzu din mâini și croșeta de oțel se rostogoli zăngănind pe parchet. Își apăsă mâinile moi pe temple, sprijinindu-se de birou, pentru a lupta cu răul care o copleșea. Amețeala se potoli încetul cu încetul și, după câteva minute, se ridică tremurând înspăimântată, își luă pălăria și ieși la aer. Dar peisajul scăldat în lumina aurie de toamnă se clătina în jurul ei și urechile îi erau pline de un zumzet ciudat, în timp ce se târa cu pași lenți de-a lungul drumului, care i se părea interminabil, până în pragul casei roșii.

Pe când se apropia, văzu o șaretă care staționa în dreptul porții și inima i se zbătu în piept. Dar era doar domnul Royall, care cobora, cu sacul de voiaj în mână. Își dădu seama că o privea extrem de atent, de parcă ar fi fost ceva ciudat în mersul ei și își îndreptă ținuta, dându-și capul pe spate, într-un efort disperat de a disimula starea în care se afla. Privirile lor se întâlniră și Charity spuse cu un aer indiferent, de parcă între ei nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Iată-te înapoi!

— Da, iată-mă, răspunse, și se îndreptă spre cabinetul de lucru.

Charity se cățăără cu mare greutate pe scară, până în camera ei; își simțea picioarele atât de grele încât i se părea că se lipeau de trepte.

Două zile mai târziu, Charity cobora din tren la Nettleton și, ieșind din gară, o pornea prin piața cenușie de praf. Frigul din zilele precedente trecuse și temperatura era la fel de blândă și aproape tot atât de ridicată ca în ziua în care, împreună cu Harney, traversase aceeași piață, atunci în întregime pavozată în cinstea sărbătorii de 4 Iulie. Aceleași căruțe de închiriat și aceleași brekuri stăteau aliniate în șir în fața gării, iar mârtoagele prăpădite acoperite cu plase își legănau la fel capetele triste și obosite. Recunoscuseră reclamele țipătoare de deasupra restaurantelor și a sălilor de biliard ca și firele lungi de sârmă, suspendate de stâlpii înalți care mărgineau strada principală. O luă pe drumul jalonat de acești stâlpi, mergând foarte repede, cu capul în jos, până ajunse la intersecția cu o stradă largă, în colțul căreia se afla o casă din cărămidă. Traversă strada și aruncă pe furiș o privire spre fațada casei; apoi se întoarse pe urmele ei și intră brusc pe o ușă, în spatele căreia se afla o scară cu treptele îmbrăcate pe margine în aramă. Sună la etajul al doilea și o mulătră tânără cu părul scurt și creț, purtând un șorț de muselină cu volane, o introduse într-o anticameră în care o vulpe împăiată întindea vizitatorilor, cu labele dinainte, o tavă de aramă, pentru a-și depune cărțile de vizită. În capătul anticamerei o ușă de sticlă purta această inscripție: *Consultații*. După o așteptare de câteva minute într-un salon mobilat cu

sofale de catifea, deasupra cărora tinere în toalete tipătoare surâdeau ca la fotograf, din ramele mari și aurite, Charity fu introdusă în birou...

Câteva clipe mai târziu ieși din nou pe ușa de sticlă: doctorița Merkle o însoți și o conduse într-o altă cameră, mai mică și încă și mai înțesată de fotolii de catifea și de rame aurite. Doctorița Merkle era o femeie durdulie, cu ochii mici și înșuflețiți, cu părul negru acoperindu-i în întregime fruntea, cu dinții prea albi și prea regulați. Purta o rochie croită din satin negru; lanțuri și brelocuri de aur atârnav peste corsajul bombat. Avea mâinile mari și moi, mișcările îi erau pline de vioiciune și degaja un miros de mosc și acid fenic.

Îi surâdea lui Charity, dezvelindu-și dantura impecabilă.

— la loc, draga mea! Vrei să guști o picătură de ceva ca să prinzi curaj?... Nu?... Ei bine, întinde-te o clipă pe canapea. Nu este nimic de făcut acum, dar într-o lună, dacă vrei să vii din nou... Aș putea chiar să te țin la mine două, trei zile, și totul va trece fără ca să ai nici cea mai mică neplăcere... Sărmană micuță! Data viitoare îți vei face mai puțin sânge rău!

Charity o privea cu ochii dilatați de uimire. Această femeie cu părul fals, cu dinții falși, cu surâsul fals, atât de suspect... ce îi oferea, dacă nu imunitatea pentru o crimă de neconceput? Charity simțise, până în această clipă, doar un dezgust vag, ca și o suferință fizică atroce, ce o înspăimânta; și iată că, deodată, i se dezvăluia surpriza gravă a maternității. Venise în această casă îngrozitoare doar pentru că nu cunoștea un alt

mijloc de a se convinge că nu se înșela asupra stării ei, și femeia o luase drept o creatură mizerabilă, cum era Julia... Acest gând i se păru atât de oribil încât se ridică, palidă și tremurând, simțind cum urcă în ea valurile uneia dintre acele crize de furie care o făceau să uite de ea.

Doctorița Merkle se ridică, la rândul ei, mereu surâzătoare.

— De ce vrei să pleci atât de repede? Ar trebui să te odihnești un pic...

Se întrerupse, iar surâsul său se făcu și mai matern.

— Mai târziu... dacă se va bârfi prea mult în jurul tău, și dacă vei simți nevoia să lipsești un timp, o doamnă din Boston, cu care sunt prietenă, caută o domnișoară de companie. Ai fi exact persoana potrivită, draga mea...

Charity ajunsese lângă ușă.

— Nu vreau să rămân. Nu mă voi mai întoarce niciodată aici, bolborosi, cu mâna pe clanță.

Dar, doctorița îi bară drumul cu un gest rapid.

— Ah, bine! Dacă este așa, cei cinci dolari ai mei, te rog.

Charity privi disperată figura rigidă, cu buzele strânse, din fața ei. Împrumutase patru dolari de la Ally, dar cheltuisese doi dolari pentru biletul dus-întors și nu își imaginase niciodată că onorariul unui doctor ar putea depăși doi dolari.

— Nu știam... nu am atâția bani la mine, bolborosi, izbucnind în suspine.

Doctorița avu un râs scurt, care nu-i mai descoperi de astă dată dinții, și o întrebă repezit pe Charity dacă își închipuia că ea conducea stabilimentul așa, doar pentru propria ei plăcere. În timp ce vorbea, își sprijinea umerii largi de ușă, cu aerul înfricoșător al temnicerului care își admonestează prizonierul.

— Spui că vei veni să îți achiți datoria? Cunoscut eu cântecul ăsta. Dă-mi adresa, și, dacă nu vei putea să îmi plătești, voi trimite familiei tale nota... Ce? Nu înțeleg ce spui... Nu îți convine? Ei bine, ești cam pretențioasă pentru o fată care nu are cu ce să-și plătească datoriile...

Se opri brusc, cu ochii țintă la broșa cu piatră bleu.

— Dar, nu îți este rușine să refuzi să achiți onorariul unei femei care muncește din greu pentru a-și asigura traiul, când te plimbi cu o bijuterie ca asta?... Uite, nu stă în obiceiul meu, și fac asta doar pentru a te obliga să plătești, dar, dacă accepți să îmi dai această broșă în gaj, te las să pleci... Bineînțeles, vei putea să o iei înapoi când îmi vei aduce banii...

Pe drumul de întoarcere spre North Dormer, Charity simți o ușurare pe cât de profundă, pe atât de surprinzătoare. Îi fusese într-adevăr penibil să lase cadoul lui Harney pe mâinile acelei femei, dar vestea pe care o primise nu fusese chiar și cu acest preț, prea scump plătită. Stătea așezată pe banchetă, cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce trenul alerga de-a lungul peisajului familiar; și iată că amintirile voiajului său precedent, în loc să se învântească în jurul ei ca frunzele moarte purtate de vânt, i se părea că renasc și se coc în sângele ei ca o sămânță trezită la viață,

primăvara. De acum încolo nu va mai ști niciodată ce înseamnă să fii singur. Totul părea să fi devenit dintr-o dată simplu și clar. Acum, când era mama copilului lui Harney, nu îi mai era deloc greu să își imagineze că este soția lui. Titlurile lui Annabel Balch i se păreau, comparate cu dreptul ei suveran, doar iluziile sentimentale ale unei fete oarecare.

În aceeași seară, o găsi la ușa casei pe Ally, care o aștepta în amurg.

— Am trecut pe la poștă tocmai când închidea. Willy Targatt mi-a spus că a sosit o scrisoare pentru tine și am venit să ți-o aduc.

Întinzându-i scrisoarea, Ally o învăluia pe Charity într-o privire plină de simpatie, dar, în același timp, pătrunzătoare. Își privea cu totul altfel prietena după episodul corsajului sfâșiat; în ochi i se citea un soi de admirație amestecată cu teamă.

Charity înșfăcă scrisoarea, râzând.

— Oh, mulțumesc... și bună seara! spuse, părăsind-o brusc, și o luă la fugă spre casă.

Știa că, dacă mai întârzia o secundă, Ally ar fi fost pe urmele ei.

Urcă scara în grabă și intră pe bâjbâite în odaia întunecoasă. Îi tremurau mâinile, în timp ce căuta chibriturile și aprindea lumânarea; plicul era lipit cu atâta grijă încât trebui să caute foarfecele pentru a reuși să îl deschidă. În sfârșit, putu citi:

Dragă Charity, am primit scrisoarea ta. M-a mișcat mai mult decât o pot spune. Vrei, în schimb, să ai încredere în mine, pentru a acționa așa cum este mai

bine? Există lucruri pe care este greu să le explici, pe care este greu să le justifici, dar generozitatea ta face ca totul să îmi fie mai ușor. Tot ceea ce pot face acum este să îți mulțumesc pentru înțelegerea ta plină de inteligență. Spunându-mi că vrei, mai ales, să mă vezi procedând cinstit, m-ai ajutat mai mult decât se poate spune. Dacă va exista vreodată vreo speranță de a se împlini ceea ce am visat noi, vei vedea că mă voi întoarce imediat, și nu am pierdut încă această speranță.

Charity devoră scrisoarea pe nemestecate; apoi o citi și o reciti, de fiecare dată și mai încet, cu o atenție laborioasă. Scrisoarea era atât de bine ticluită încât o găsea la fel de dificil de înțeles ca și explicațiile comentatorului scenelor biblice pe care le văzuse odinioară la Nettleton: își dădu seama, totuși, încetul cu încetul, că punctul esențial îl constituiau cele câteva cuvinte de la sfârșit. *Dacă va exista, vreodată, vreo speranță de a se împlini ceea ce am visat noi...*

Dar, atunci, nici măcar nu era sigur de asta? Înțelegea acum că fiecare cuvânt și fiecare reticență constituiau o mărturisire a priorității drepturilor pe care Annabel Balch le avea asupra lui. Era, deci, adevărat că erau logodiți și că nu găsise încă o modalitate de a rupe acest angajament.

Charity ghicea, pe măsură ce recitea scrisoarea, cât îl costase să o scrie. Harney nu încerca să scape de o cerere inoportună, se zbătea – luptându-se cinstit, cu inima strânsă – între două obligații opuse. Charity nu îi reproșa, în gândurile ei, nici măcar că îi

ascunsese faptul că nu este liber; nu vedea, în conduita lui Harney, nimic care să fie mai condamnabil decât în propria sa comportare. De la început, ea avusese nevoie de dragostea lui, în aceeași măsură în care și el o dorise, și forța care îi aruncase pe unul în brațele celuilalt fusese la fel de irezistibilă ca vântul furtunii care smulge frunzele de pe crengile copacilor din pădure. Doar că, exista între ei, înălțându-se drept în mijlocul tulburării generale, figura indestructibilă a lui Annabel Balch.

Pusă față în față cu realitatea brutală a acestui fapt pe care trebuia să îl accepte, Charity rămase nemiscată, cu ochii fixați pe scrisoare. Un fior înghețat îi trecu prin tot corpul și hohote violente de plâns o zguduiră din creștet până în tălpi, sugrumând-o. Simți, la început, cum se clatină, purtată de valurile neliniștii, abia reușind să mai fie conștientă și de altceva decât de lupta oarbă pe care trebuia să o poarte pentru a rezista asaltului lor. Începu, apoi, să retrăiască, încetul cu încetul, cu o intensitate sfâșietoare, fiecare dintre fazele succesive ale sărmanei sale aventuri. Îi reveni în minte unele dintre lucrurile nebunești pe care i le spusese lui Harney, răspunsurile vesele pe care i le dăduse acesta, primul lor sărut pe întuneric, seara focului de artificii, momentul în care aleseseră împreună broșa bleu, felul în care o tachinase în legătură cu scrisorile pe care le pierduse, fugind de evanghelist. Toate aceste amintiri, și alte mii încă, îi zumzăiau în creier cu atâta intensitate încât ajunse să simtă lângă ea prezența reală a lui Harney, degetele tânărului

atingându-i mângâios părul, răsuflarea lui fierbinte pe obraji, ca în zilele în care se apleca spre ea și o făcea să își lase capul pe spate, îndoind-o ca pe o floare... Aceste amintiri erau cu adevărat ale ei. Îi pătrunseseră în sânge, deveniseră o parte din ea însăși, formaseră copilul din pânțelele ei. Era imposibil să rupi astfel de legături, pe care viața le înnodase atât de strâns.

Convingerea aceasta o făcu să își recapete, puțin câte puțin, forțele și începu să caute în minte primele cuvinte din scrisoarea pe care intenționa să i-o scrie lui Harney. Voia să îi scrie imediat. Începu să răstoarne cu mâini febrile conținutul sertarului în care își ținea lucrurile, pentru a da de o foaie de hârtie. Dar nu îi mai rămăsese niciuna și trebuia să coboare să caute. Un sentiment superstițios îi dicta că scrisoarea trebuia scrisă sub impulsul momentului și că își va regăsi liniștea și siguranța doar fixându-și secretul în cuvinte. Își luă lumânarea și coborî în cabinetul domnului Royall...

Socotea că era puțin probabil să îl găsească acolo la acea oră; luase fără îndoială masa și se dusesese să își încheie seara la Carrik Fry. Deschise ușa încăperii, care era scufundată în întuneric, și lumina lumânării, pe care o ținea puțin ridicată, căzu în plin pe domnul Royall, așezat în beznă în fotoliul cu spătar înalt. Stătea cu coatele pe brațele fotoliului; capul, ușor înclinat, se înalță repede când Charity intră. Ea avu o mișcare de recul, când ochii lor se întâlniră, căci știa că ai săi erau înroșiți de plâns și că fața îi era lividă de oboseală și de emoțiile călătoriei. Dar era prea târziu

pentru a se mai retrage, și rămase acolo, privindu-l tăcută pe tutorele ei.

El se ridică și veni spre ea, cu brațele întinse. Gestul era atât de neașteptat încât îl lăsă să îi cuprindă mâinile, și rămaseră astfel, fără să vorbească, până în momentul în care domnul Royall îi spuse grav:

— Mă cauți, Charity?

Ea se desprinse atunci, cu o mișcare bruscă, și se dădu înapoi.

— Eu? Nu... Puse lumânarea pe birou. Voiam hârtie pentru scrisori, asta-i tot.

Chipul domnului Royall se contractă și sprâncenele sale dese se înălțară. Deschise sertarul biroului, fără să îi răspundă, luă o foaie, un plic, și i le întinse.

— Vrei și un timbru? o întrebă.

Ea făcu semn că da și el îi dădu unul. Simți, atunci când i-l întindea, că o privește cu o atenție intensă și se gândi că lumina tremurătoare a lumânării, care îi juca pe fața palidă, deforma probabil și mai mult trăsăturile umflate de plâns și accentua cearcănele întunecate din jurul ochilor. Luă hârtia și plicul pe care i le întindea domnul Royall. Siguranța pe care o dobândise se topea sub privirile necrutătoare ale tutorelui ei. I se părea că citește în această privire, din interiorul puterii de înțelegere pe care i-o dădea starea ei, o evocare ironică a zilei în care, în aceeași încăpere, el se oferise să îl constrângă pe Harney să o ceară în căsătorie. Această privire părea să spună că el știa că ea cerea hârtie de scrisori pentru a-i scrie amantului ei – amantului care o părăsise –, așa cum i-a prezis

el. Își aminti de disprețul cu care îl respinsese în acea zi și își spuse că, probabil, se simțea într-adevăr răzbunat, dacă ghicise adevărul. Ieși din cameră în grabă și o porni pe scară, dar, când se întoarse în cameră, în fața mesei, toate cuvintele pe care contase dispăruseră și nu scrise...

Totul ar fi fost cu totul altfel, dacă ar fi putut să pornească în căutarea lui Harney. Nu ar fi avut altceva de făcut decât să se arate în fața lui, și amintirile lor comune i-ar fi pledat cauza. Dar nu mai avea bani și nu exista nicio persoană căreia ar fi îndrăznit să îi ceară suma necesară pentru o asemenea călătorie. Nu îi rămânea nimic altceva de făcut decât să scrie și să aștepte răspunsul lui Harney. Rămase aplecată mult timp asupra paginii albe, dar nu găsea nimic de spus care să exprime cu adevărat ceea ce simțea...

Harney îi scrisese că ea făcuse ca totul să îi fie lui mai ușor și era fericită că lucrurile stăteau astfel. Nu dorea să îi creeze dificultăți. Nu ignora deloc că îi stătea în putere să o facă; ținea soarta lui în mâinile ei. Tot ce avea de făcut era să îi spună adevărul; dar tocmai acest lucru o reținea... Cele cinci minute pe care le petrecuse față în față cu domnul Royall îi spulberaseră până și ultimele iluzii și o făcuseră să vadă lucrurile din perspectiva North Dormerului. Înaintea ochilor îi apăru, necruțător de limpede, imaginea fetei care se mărită pentru „a-și legaliza situația“. Văzuse prea multe idile în sat sfârșindu-se astfel. Căsătoria sărmanei Rose Coles, de exemplu, făcea parte dintre acestea; și, care era avantajul cu care se aleseseră,

ea și Halston Skeff? Se urâseră din ziua în care pastorul îi unise în fața lui Dumnezeu, și, ori de câte ori avea chef bătrâna doamnă Skeff să-și umilească nora, nu avea decât să îi spună: „S-ar spune că micuțul are numai doi ani? Pentru un copil născut la șapte luni, a picat într-adevăr la țanc“.

North Dormer dispunea de comori de indulgență pentru păcătoșii incorigibili, dar nu îi ierta niciodată pe aceia care reușeau să își repare greșelile; și Charity o înțelesese perfect pe Julia Hawes, care refuzase să se lase salvată.

Numai că... nu exista într-adevăr și o altă alternativă, decât aceea a Juliei? Toată ființa ei se cutremura de oroare, amintindu-și de doctorița cu fața pudrată, în mijlocul fotoliilor ei de catifea și a ramelor aurite. Nu vedea unde s-ar putea încadra sărmana ei aventură în ordinea prestabilită a lucrurilor, cel puțin așa cum o cunoștea ea.

Rămase așezată pe scaun, fără să se dezbrace, până când strălucirea zorilor pătrunse prin crăpăturile obloanelor închise. Se ridică atunci și le deschise, lăsând să pătrundă lumina. Sosirea unei noi zile o făcu și mai conștientă de caracterul implacabil al realității, iar sentimentul necesității de a acționa deveni imperios. Se privi în oglindă și se văzu albă ca varul în lumina rece a acelei dimineți de toamnă, cu obrajii trași, cu cearcăne negre în jurul ochilor, tot atâtea semne prea vizibile ale stării în care se afla; ea însăși nu le-ar fi remarcat niciodată, dar diagnosticul doctoriței o edificase. Ar fi fost cu totul pueril să presupui că asemenea

semne ar fi putut scăpa curiozității satului; chiar înainte ca talia să i se deformeze, figura o va trăda.

Privea aplecată pe fereastră peisajul sumbru și pustiu, casele de culoarea cenușii, cu obloanele trase, drumul prăfuit, urcând în pantă până la șirul de brazi ce înconjura cimitirul, și trupul masiv al Muntelui, profilându-se întunecat pe cerul ploios. O lumină transparentă creștea spre est, deasupra pădurii, sub norii negri. Privirea lui Charity se plimbă încet de-a lungul văii, urmând curba dealurilor. Contemplant de atâtea ori această depresiune pustie, întrebându-se dacă s-ar putea întâmpla ceva vreodată acelor care trăiau închiși aici...

Fără să își dea seama de mersul gândurilor ei, decizia sa era deja luată. În timp ce ochii săi parcurgeau valea înconjurată de dealuri, spiritul parcurgea, la rândul lui, ciclul său obișnuit. Exista fără îndoială în sângele ei ceva care o trăgea, mereu, acolo sus, spre Munte, de parcă acesta ar fi fost singurul răspuns la toate întrebările ei, singurul mod de a scăpa de neliniștile care o împresurau din toate părțile. Muntele se înălța încă o dată la orizontul gândirii sale, așa cum se înălța pe fondul întunecat al zorilor ploioase; și, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai clar înțelegea că, de această dată, se îndrepta definitiv spre el.

Capitolul 16

Când Charity ieși, o oră mai târziu, ploaia încetase și razele arămii ale soarelui se revărsau peste câmpuri.

După plecarea lui Harney, înapoiase bicicleta pe care o închiriasse la Creston și nu era prea sigură că va putea parcurge pe jos lungul drum care desparte North Dormer de Munte. În calea ei se găsea căsuța abandonată, dar gândul de a petrece o noapte acolo îi era mult prea dezagreabil și hotărî să nu se oprească până la Hamblin, unde putea să doarmă la nevoie într-o șură, dacă aveau să o părăsească forțele. Se pregătise cu mult calm, încercând să prevadă toate eventualele obstacole ale acestei călătorii dificile. Se forțase să înghită o bucată de pâine și să bea un pahar cu lapte, înainte de a părăsi casa roșie, și pusese în sacul ei de pânză unul dintre acele pachetele de ciocolată pe care Harney le purta mereu cu el, în geanta lui de biciclist. Voia, înainte de orice, să își mențină forțele, pentru că dorea să ajungă la destinație fără să atragă atenția...

Porni, deci, din nou, pe drumul pe care alergase, adesea, să se întâlnească cu iubitul ei. Când ajunse

În punctul în care drumul forestier se desparte de drumul principal își aduse aminte de cortul Evangheliei – de mult timp strâns și reînstatat în altă parte – și, de asemenea, de tresărirea sa involuntară. În momentul în care evanghelistul cel gras îi spusese „Mântuitorul Vostru știe totul. Veniți la El pentru a vă mărturisi păcatele”. Sentimentul păcatului nu o apăsa nici acum, o stăpânea doar dorința disperată de a-și proteja secretul de privirile ireverențioase și de a începe o viață nouă, într-o lume pentru care codul moral sever care funcționa în sat nu exista. Instinctul care o împingea să fugă nu se formulase niciodată clar în mintea ei, dar știa un singur lucru: că trebuia să își salveze copilul și să se ascundă împreună cu el undeva. Într-un loc în care nu va veni niciodată nimeni să îi tulbure.

Mergea, mergea mereu, simțind că, pe măsură ce ziua înainta, picioarele îi atârnă din ce în ce mai greu. Printr-un joc crud al întâmplării se vedea silită să refacă, pas cu pas, drumul ce ducea la casa abandonată. Fu nevoită să se așeze pe marginea drumului, când ajunse în dreptul livezii, și zări acoperișul argintiu, pierzându-se printre ramurile merilor bătrâni. Rămase mult timp acolo, încercând să găsească suficientă energie pentru a putea merge mai departe, pentru a depăși poarta grădinii și tufele de eglantine. Câteva picături începură să cadă și își aminti de serile calde în care ea și Harney se îmbrățișau în odaia întunecată, iar zgomotul ploii pe acoperiș le însoțea sărutările. Înțelese că ploaia o va constrânge, în cele din urmă, să își petreacă noaptea

În casă, dacă va mai zăbovi mult timp acolo. Se ridică și o porni din nou la drum, întorcând privirea în momentul în care trebui să treacă prin fața porții albe și a grădinii sălbăticate.

Timpul se scurse. Mergea din ce în ce mai încet, oprindu-se, din când în când, pentru a se odihni, sau pentru a mânca o bucată de pâine, mușcând în același timp dintr-un măr cules de pe marginea drumului. Simțea, cu fiecare pas pe care îl făcea, că trupul o apasă tot mai greu și se întreba cum va găsi forța de a-și purta sarcina mai târziu, dacă deja, de acum, îi era atât de greu... Dinspre Munte se porni un vânt răcoros, care alungă ploaia. Norii se lăsară în jos, și deodată, câțiva fulgi albi o pișcară de obraz: peste Hamblin cădea prima ninsoare din an. Acoperișurile satului singuratic se zăreau la mai puțin de un kilometru, dar se hotărî să meargă mai departe și să încerce să ajungă pe Munte. Intenționa doar să îl caute pe Liff Hyatt când va ajunge în colonie și să îl roage să o conducă la mama ei... Ea însăși nu se născuse tot așa cum urma să se nască și copilul ei? Oricare ar fi fost existența mamei sale după aceea, era greu de crezut că uitase cu totul de trecut și că va refuza să își primească fiica, acum când aceasta se lupta cu răul pe care ea însăși îl cunoscuse.

Slăbiciunea de moarte, pe care o simțise deja, o cuprinse deodată din nou. Se prăbuși pe marginea drumului pieptiș, cu capul sprijinit de trunchiul unui copac. Se simți ca luată de un uragan de tenebre: drumul lung și peisajul înnorat îi dispărură din fața

ochilor. Apoi suferința dinăuntru se risipi, tot atât de brusc cum apăruse.

Când deschise ochii, o șaretă era oprită nu departe de ea și un bărbat, care coborâse din șaretă, se apleca asupra ei, privind-o cu ochii holbați. Conștiința îi reveni treptat și îl recunoscu pe Liff Hyatt.

Își dădu vag seama că îi puneă întrebări, iar ea îl privea tăcută, încercând să găsească puterea de a-i răspunde. Își recapătă, în cele din urmă, glasul și rosti în șoaptă:

— Mă duc pe Munte!

— Pe Munte, repetă el, cu o ușoară mișcare de recul.

Și Charity zări în spatele lui, în șaretă, încotoșmănată într-o manta groasă, o figură familiară, un obraz roz, cu o pereche de ochelari de aur pe nasul de statuie greacă.

— Charity! Ce s-a întâmplat? Ce faci aici? strigă atunci domnul Miles, aruncând hățurile pe spinarea calului și sărind repede din șaretă.

Ea își ridică spre el ochii împăienjeniți.

— Mă duc să o văd pe mama.

Cei doi bărbați schimbă o privire surprinsă și, un timp, niciunul dintre ei nu scoase niciun cuvânt. În cele din urmă, domnul Miles rosti blând:

— Copilul meu scump, pari suferindă și drumul este lung. Crezi că ar fi prudent să continui?

Charity se ridicase.

— Trebuie să o văd, spuse ea energic.

Un rânjat vag deformă figura lui Liff Hyatt și domnul Miles reluă cu voce șovăitoare:

— Atunci, știi, deci... ți s-a spus.

Îl privi mirată.

— Ce vreți să spuneți? Nu mi s-a spus nimic. Vreau să o văd pe mama.

Domnul Miles o privi cu un aer gânditor. Charity crezu că deslușește o schimbare în atitudinea lui și sângele îi năvăli în obraji.

— Vreau să o văd, insistă.

Pastorul îi puse mâna pe braț.

— Copilul meu, mama ta este pe moarte. Liff Hyatt a coborât până la Hepburn ca să mă caute... Urcă-te în șaretă și vino cu noi!

O ajută să se așeze lângă el; Liff Hyatt se cățăără în spate și porniră spre Hamblin. La început, Charity de abia înțelesese ce îi spusese domnul Miles; se simțise atât de ușurată că își continuă drumul spre Munte, instalată confortabil în șaretă, aflându-se de-acum pe mâini sigure, încât orice altă impresie încetase să mai existe pentru ea. Dar mintea i se limpezi încetul cu încetul, și se simți din nou capabilă să înțeleagă ce se întâmplă cu ea. Știa că legăturile dintre Munte și vale erau cu totul sporadice; auzise de mai multe ori spunându-se că nimeni nu urcă niciodată acolo, în afară de pastor, atunci când moare cineva. Și, în acea zi, mama ei era aceea care era în agonie, iar ea urma să rămână singură pe Munte, singură pe lume. Unicul sentiment care o încerca în acel moment era acela al unei singurătăți inevitabile; apoi se simți puțin mirată la

gândul că tocmai domnul Miles își asuma o sarcină atât de neplăcută. Nu i se părea deloc omul potrivit pentru o astfel de treabă, și iată-l alături de ea, mânând calul cu o mână sigură și aplecându-și spre ea strălucirea binevoitoare a ochelarilor, de parcă întâlnirea lor într-o asemenea conjunctură nu ar fi avut nimic extraordinar.

O bună bucată de vreme se simți incapabilă să deschidă gura. Domnul Miles părea să îi înțeleagă tăcerea și nu încerca să îi pună întrebări, dar simți, deodată, cum lacrimile îi umplu ochii și încep să se reverse pe obrajii trași. Probabil că pastorul observă, pentru că imediat îi cuprinse mâna și o întrebă cu o voce joasă:

— Ce s-a întâmplat, copilul meu? Nu vrei să îmi spui?

Charity clătină din cap. El nu insistă; dar, câteva minute mai târziu, reluă pe același ton, în așa fel încât doar ea îl putea auzi:

— Charity, ce știi tu despre copilăria ta dinainte de a veni la North Dormer?

Ea se liniști puțin și răspunse:

— Nimic, doar ce l-am auzit într-o zi pe domnul Royall spunând.

— Și ce spunea?

— A spus că m-a luat de acolo pentru că tatăl meu era în închisoare.

— Și nu ai mai urcat niciodată, de atunci, acolo?

— Niciodată.

Domnul Miles tăcu un moment și apoi reluă:

— Sunt mulțumit că vii cu mine astăzi. Poate că o vom găsi încă în viață pe mama ta și va afla că ai venit.

Ajunseseră la Hamblin. Rafalele de zăpadă lăsa-seră urme albe în iarba aspră de pe marginea drumului și în colțurile dinspre nord ale acoperișurilor. Era un sat sărac și sumbru, cocoțat pe coasta de granit a Muntelui, iar panta deveni mai abruptă imediat ce trecură de el. Drumul pieptiș era plin de urme de căruță și calul o luă, din instinct, la pas. Peisajul cobora sub ei, imens și presărat, parcă, cu pete întunecate. Erau pădurile și câmpurile, care se pierdeau în depărtările de culoarea furtunii. Charity încercase să își închipuie, de multe ori, cum ar putea să arate o astfel de ascensiune pe Munte, dar nu își imaginase că o va face să descopere un ținut atât de vast. Și vederea acestor teritorii necunoscute, care o împresurau din toate părțile, o făcu să simtă cu și mai multă intensitate distanța care o despărțea de Harney. Cât de departe trebuie să fie el, care se află dincolo de ultimul șir de dealuri, ce deja pare să fie la marginea lumii! Se întrebă, atunci, cum își putuse imagina că ar putea vreodată să meargă după el la New York...

Pe măsură ce drumul urca, ținutul devenea tot mai sumbru. Străbăteau acum pășuni a căror iarbă ofilită, ascunsă luni întregi sub zăpadă, pălise. În rarele scobituri ale muntelui se adăposteau tremurând câțiva mesteceni albi cu frunzișul firav printre care străluceau ciorchinii stacojii ai unei vițe de munte; doar verdele întunecat al brazilor noduroși păta colții duri de stâncă. Vântul mătura cu răsuflarea lui puternică drumul care traversa acum platoul neted ca în palmă; calul lăsă capul în jos și începu să gâfâie. Șareta

oscila, din când în când, atât de puternic încât Charity trebuia să se agațe de scaun ca să nu cadă.

Domnul Miles tăcuse; părea să își fi dat seama că Charity dorea să rămână singură cu ea însăși. Drumul se bifurcă în curând și pastorul opri calul, neștiind în ce direcție să o apuce. Liff Hyatt înălță capul din spate și strigă în bătaia vântului:

— La stânga!

Intrară într-o pădure de brazi piperniciți și începură să coboare celălalt versant al Muntelui.

Pătrunseră, după câteva sute de metri, într-un luminiș unde, în mijlocul terenului pietros, două sau trei case păreau să se ghemuiască sub stânci, pentru a putea rezista vântului. Nu erau altceva decât niște șoproane construite din trunchiuri de copaci și scânduri grosolane; hornuri de tablă ruginită străpungeau acoperișurile lor. Soarele apunea și ceața acoperea deja ținutul de la poalele Muntelui. Lumina gălbuie a apusului mai stăruia, totuși, în poiană, făcând să strălucească ferestrele caselor joase. Când ultimele raze ale soarelui dispărură, ținutul se scufundă brusc în întunericul rece al serilor de toamnă.

— Mai departe! răcni Liff Hyatt, arătând cu brațul întins peste umărul domnului Miles.

Pastorul coti la stânga, printr-un hățiș de ciulini și urzici, și se opri în fața celei mai amărâte dintre cocioabe. Pe una dintre ferestre ieșea brațul răsucit al unui coș de sobă, iar cealaltă, spartă, era înfundată cu bucăți de hârtie și zdrențe. Comparată cu un

asemenea hogeac, casa cafenie de pe malul mlaștinii ar fi putut să treacă drept cornul abundenței.

La apropierea șaretei două corcitură țâșniră din umbră, lătrând de mama focului, și un tânăr apăru, clătinându-se, în prag. Charity constată, în penumbra înserării, că avea același aer posomorât și crâncen ca Bash Hyatt, în ziua când îl văzuse dormind lângă soba de tablă. Nu se sinchisi să potolească potăile, ci se sprijini greoi de usciorul ușii, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somnul beției, în timp ce domnul Miles cobora din șaretă.

— Aici este? Întrebă pastorul cu voce joasă, adresându-se lui Liff; și acesta aprobă din cap.

Domnul Miles se întoarce spre Charity.

— Vrei să ții calul, copilul meu? Este mai bine să arunc eu întâi o privire, spuse, punându-i hățurile în mână.

Charity le luă cu un gest automat și rămase nemîșcată, cu privirea pierdută în gol, în timp ce domnul Miles și Liff Hyatt se îndreptau spre casă.

Stătură de vorbă, câteva minute, cu omul din prag, apoi domnul Miles se întoarce. Când se apropie de ea, Charity văzu că figura sa roz plină de amabilitate căpătase o expresie solemnă și, parcă, înspăimântată.

— Mama ta a murit, Charity; vino cu mine, copilul meu, adăugă.

Ea coborî din șaretă și îl urmă în tăcere, în timp ce Liff se ocupa de cal. Își șopti apropiindu-se de poartă: „Aici este locul în care m-am născut... Aici sunt ai mei...”

Odinioară își spusese același lucru, uitându-se la Munte de departe, peste văile înșorite; dar atunci acest lucru nu însemna nimic: și iată că acum devenise realitate. Domnul Miles o luă cu blândețe de braț și intrară în ceea ce părea să fie singura cameră a casei. Era atât de întunecoasă încât de-abia putu desluși un grup de persoane așezate pe scaun, sau întinse pe jos, în jurul unei mese făcute din scânduri puse peste un butoi.

De-abia dacă ridicară capul, când domnul Miles și Charity intrară. O voce dogită de femeie spuse:

— Iată predicatorul...

Dar nimeni nu se mișcă.

Domnul Miles își roti încet privirile; apoi se întoarse spre tânărul care îi întâmpinase la ușă.

— Unde este corpul? Întrebă.

În loc să îi răspundă, tânărul întoarse capul spre grup.

— Unde dracu' este lumânarea? V-am spus să aduceți o lumânare, spuse, cu o grosolănie subită, adresându-se în special unei tinere pe jumătate trântită peste masă.

Aceasta nu îi răspunse, dar un alt bărbat se ridică și luă dintr-un ungher o lumânare îndesată în gâtul unei sticle.

— Cuptorul s-a stins. Cum ai fi vrut s-o aprind, lumânarea ta? mormăi tânăra.

Domnul Miles scotoci în buzunarele pardesiului lui gros și scoase de acolo o cutie de chibrituri. Aprinse lumânarea și un nimb de lumină tremurătoare coborî

peste capetele înfrigurate, care țâșniră din umbră ca țestele unor animale nocturne.

— Mary este acolo jos, spuse unul.

Pastorul luă sticla în mână și trecu în spatele mesei. Charity îl urmă. Amândoi se opriră în fața unei saltele aruncate direct pe jos, într-un colț al camerei. O femeie zăcea acolo, dar nu părea moartă. S-ar fi spus că s-a prăbușit pe acel pat sordid doborâtă de somnul beției și că fusese lăsată să zacă pe locul unde căzuse, cu veșmintele ei sărăcăcioase în dezordine. Un braț era ridicat deasupra capului. Fusta în zdrențe ascundea un picior îndoit, dar celălalt, pe care un ciorap rupt era coborât până la glezne, se etala pe saltea, umflat și lucios. Femeia zăcea pe spate, cu ochii larg deschiși și ațintiți spre lumânarea care tremura în mâinile domnului Miles.

— S-a dus... așa... spuse una dintre femei, peste umărul celorlalte.

Iar tânărul adăugă:

— Am găsit-o așa, când m-am întors.

Un bărbat mai în vârstă, cu părul lins, își făcu loc printre ei, cu un rânjet fricos.

— Iată ce s-a întâmplat: i-am spus, nu mai târziu decât ieri-seară: dacă nu te oprești... de când îi tot spun...

Cineva îl apucă de braț și îl îmbrânci spre o bancă de lângă perete. Căzu pe ea, continuându-și povestea, pe care nimeni nu o asculta.

Se făcu tăcere; brusc, tânăra pe jumătate culcată pe masă se desprinsе de grup și se proțăpi în fața

lui Charity. Părea mai sănătoasă și mai robustă decât ceilalți, iar chipul său asprit de soare nu era lipsit de o anume frumusețe ursuză.

— Cine mai este și asta? Cine a adus-o aici? spuse, aruncând o privire bănuitoare spre tânărul care o repezise pentru că nu se îngrijise de lumânare.

Domnul Miles luă cuvântul:

— Eu am adus-o. Este fiica lui Mary Hyatt.

— Ce? Și ea? rânji fata.

Tânărul se întoarse, înjurând, spre ea.

— Tacă-ți fleanca, sau te arunc pe ușă afară.

Fu din nou cuprins de apatie și se lăsă să cadă pe bancă, sprijinindu-și capul de perete.

Domnul Miles pusese lumânarea pe dușumea și își scosese pardesiul greu. Se întoarse spre Charity.

— Vino să mă ajuți, îi spuse.

Îngenunche lângă saltea și închise ochii moartei. Ea îi ridică ciorapul pe piciorul oribil, umflat și lucios, și îi trase fusta peste pantofii scâlciați. În același timp privea chipul mamei ei, tras și buhăit totodată. Buzele îndepărtate de un ultim sughiț lăsau să se vadă dinții pe jumătate spărți. Nu avea aproape nimic omenesc: zăcea acolo ca un câine mort într-o groapă. Îi înghețară mâinile când o atinse.

Domnul Miles încrucișă brațele femeii pe piept și își așternu pardesiul peste ea. Apoi, îi acoperi obrazul cu batista lui și puse lumânarea lângă capul ei. Când termină, se ridică.

— Unde este sicriul? întrebă, îndreptându-se spre grupul din spatele lui.

Îi răspunse o tăcere uimită, până când fata ridică vocea:

— Ați fi făcut bine să aduceți unul. Noi unde am putea să găsim, mă întreb?

Domnul Miles mirat, repetă:

— Este posibil să nu fi pregătit un sicriu?

— Este ceea ce le-am spus, șopti o bătrână. Întotdeauna dormi mai bine într-un sicriu. Dar pentru că ea nu a avut niciodată un pat...

— Iar mașina de gătit nu era a ei, spuse bărbatul cu părul lins.

Domnul Miles se întoarse și se îndepărtă câțiva pași. Scoase din buzunar o carte de rugăciuni. O deschise, după ce se făcu liniște, și începu să citească, ținând cartea departe de el, foarte jos, astfel încât lumina lumânării să cadă pe paginile cărții. Charity rămase îngenucheată lângă saltea. După ce chipul mamei sale fusese acoperit, îi era mai ușor să rămână în apropierea cadavrului, evitând astfel tabloul sinistru al chipurilor celor vii, care exemplificau într-un mod mult prea oribil etapele tragice prin care trecuse acea care o născuse, alunecând spre moarte.

„Eu sunt Învierea și Viața, începu domnul Miles, cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri va trăi. Știu că Mântuitorul meu trăiește și voi învia din pământ în ultima zi...”

Charity se gândi la gura larg deschisă, la ochii sticloși ascunși sub batistă, la piciorul umflat pe care trăsesese ciorapul...

O mișcare se produse atunci în grup. Cineva se agita, mormăind.

— Eu am adus mașina de gătit, spunea omul cu părul lins, pe care îl împinseseră mai devreme pe bancă, și care, acum, încerca să se apropie de pastor, dându-i la o parte pe cei care îi stăteau în drum. Eu însumi am fost la Creston să o cumpăr... Am dreptul să o iau și o să-i stâlcesc mutra oricui va spune că nu este așa...

— Stai jos, canalie! strigă tânăra, care somnola pe banca lipită de perete.

— Totuși, mașina de gătit este într-adevăr a lui, strigă o voce plângăreață și înfricoșată de femeie.

Tânărul se ridică, împleticindu-se.

— Dacă nu tăceți, vă arunc afară pe toți. Haide, pastore... nu îi lăsa să te bată la cap.

Domnul Miles nu acordă nicio atenție celor ce se întâmplau în jurul lui, continuând să citească.

Cuvintele pline de forță se prăbușiră, unul câte unul, peste capul plecat al lui Charity, atenuând oroa-re-a acestei scene, potolindu-i zbuciumul din suflet; punând stăpânire pe ea, așa cum puseseră stăpânire pe creaturile năucite de beție din spatele ei. Domnul Miles citi până la sfârșit și închise cartea.

— Ați pregătit mormântul? întrebă.

Liff Hyatt, care intrase în timp ce pastorul citea, făcu semn că da și se apropie de saltea. Tânărul de pe bancă, ce părea să fie o rudă a moartei, se ridică din nou, cu greutate. Proprietarul mașinii de gătit i se alătură și fiecare dintre ei apucă de câte un capăt

al saltelei. Dar mișcările lor erau nesigure și pardesiul alunecă pe podea, descoperind sărmanul corp în toată mizeria lui dureroasă. Charity ridică pardesiul și își acoperi din nou mama. Liff adusesse o lanternă; femeia care strigase mai devreme i-o luă din mână și deschise ușa pentru a lăsa cortegiul, vrednic de milă, să se strecoare afară.

Vântul se opri; noaptea înghețată era neagră ca smoala. Femeia bătrână trecu în fruntea convoiului, luminând cu lanterna, ce-i tremura în mâini, iarba lipită de viață și tufele de bălării înecate în beznă.

Domnul Miles o luă pe Charity de braț și meraseră alături în spatele saltelei. Bătrâna care ducea lanterna se opri, în sfârșit, și Charity văzu cum razele de lumină se lasă peste spinările încovoiate ale celor ce duceau salteaua, pentru a se împrăștia peste o grămăjoară de pământ, spre care aceștia se aplecau. Domnul Miles îi lăsă brațul și se apropie de groapă, de cealaltă parte a moviței de pământ; și luă din nou cuvântul, în timp ce bărbații se lăsau în jos pentru a cobori salteaua și cadavrul în mormânt.

— Încetișor, acum... a ajuns jos? suspină bărbatul cu mașina de gătit.

Iar tânărul strigă peste umăr:

— Aduceți lanterna!

Urmă o pauză; razele lanternei luminau slab groapa deschisă. Cineva se aplecă și luă pardesiul domnului Miles.

— Nu, nu... lăsați batista, spuse pastorul.

Apropiindu-se cu o sapă, Liff Hyatt se pregăti să astupe groapa.

Umerii slăbănogi ai lui Hyatt se ridicau și coborau în lumina chioară, în timp ce spărgea bulgării de pământ pentru a-i putea arunca în groapă.

— La naiba, a înghețat deja, șopti, ștergându-și cu mâneca zdrențuită a cămășii fața plină de sudoare și scuipând în palme.

Domnul Miles luă lanterna din mâinile bătrânei și o plimbă pe deasupra capetelor gălbejite care îl înconjurau.

— Îngenuncheați! comandă cu un ton autoritar, de care Charity nu îl știa capabil.

Charity se lăsă în genunchi pe marginea mormântului, iar ceilalți i se alăturară, cu gesturi țepene și șovăitoare. Domnul Miles îngenunche și el.

— Acum rugați-vă cu mine... este o rugăciune pe care o cunoașteți, spuse, și începu: „Tatăl nostru care ești în ceruri... “.

Una sau două femei încercară să îngaiame continuarea împreună cu el și, când termină, omul cu părul lins se aruncă la pieptul tânărului.

— Așa a fost să fie, bătrâne, îi spuse. I-am spus aseară, i-am spus...

Urmarea se pierdu într-un hohot de plâns.

Domnul Miles își îmbrăcase pardesiul. Se apropie de Charity, rămasă în genunchi, parcă fără viață, în fața moviliței de pământ.

— Copilul meu, trebuie să plecăm, îi spuse, este foarte târziu.

Ea își ridică ochii spre el: i se părea că vocea lui vine dintr-o altă lume.

— Eu nu plec. Rămân aici.

— Aici? Adică unde? Ce vrei să spui?

— Sunt ai mei. Rămân cu ei.

Domnul Miles coborî vocea:

— Dar este imposibil, Charity... nu știi ce spui, nu îți dai seama ce faci. Nu poți să rămâi cu oamenii ăștia: trebuie să te întorci cu mine.

Ea clătină din cap și se ridică în picioare. Grupul din jurul mormântului se topise în întuneric, dar bătrâna cu lanterna stătea acolo și o aștepta. Chipul său veștejit și trist nu era lipsit de bunătate și Charity se îndreptă spre ea.

Liff apăru, scoțând șareta din beznă. Își plimbă privirile de la una la alta, surâzând stins.

— Este mama mea. Te va lua la ea, îi spuse lui Charity.

Și adăugă, ridicând vocea pentru a fi auzit de bătrână:

— Este fata de la avocatul Royall... fata lui Mary... Îți amintești...

Bătrâna dădu din cap și își ridică ochii triști spre Charity. Când domnii Miles și Liff se suiră în șaretă, o luă înaintea lor cu lanterna, pentru a le arăta drumul pe care trebuiau să o ia; se întoarse după aceea și se pierdu tăcută în noapte, împreună cu Charity.

Capitolul 17

Charity era întinsă pe o saltea pusă direct pe sol, așa cum găsisese corpul mamei sale. Încăperea în care se afla, întunecoasă și joasă, era și mai sărăcăcioasă decât aceea în care Mary Hyatt își dăduse ultima suflare. Mama lui Hyatt dormea de cealaltă parte a sobei reci, întinsă pe o cuvertură, cu doi copii – nepoții ei, îi spusese – ghemuiți la pieptul ei ca doi cățeluși care ațipiseră. Dormeau îmbrăcați, zgribulindu-se în hainele lor subțiri, căci singura cuvertură care le rămăsese revenise oaspetelui lor. Charity vedea prin fereastra din față bolta pe care zvâcneau stelele reci întinzându-se până departe și acest cer ostil era ca o prăpastie întunecată care îi sorbea sufletul. Se gândea că acolo sus, undeva, Dumnezeu pe care îl invocase domnul Miles o aștepta pe Mary Hyatt. Ce călătorie lungă pentru ea! Și ce ar putea să îi spună, când se va înfățișa dinaintea Lui?

Creierul obosit al lui Charity făcea mari eforturi pentru a reconstitui trecutul mamei sale și pentru a găsi o legătură oarecare între o astfel de existență și intențiile unui Dumnezeu drept și milostiv; dar îi era imposibil

să stabilească acel raport. Ea însăși se simțea atât de departe de sărmana creatură, la a cărei coborâre în mormântul săpat în grabă tocmai asistase, de parcă cerul întreg ar fi stat între ele. Văzuse în jurul ei destui oameni nevoiași, văzuse chiar și dintre aceia care se luptau cu sărăcia lucie, dar, într-un mediu în care econoama doamnă Hawes și îndemânatica Ally reprezentau culmea indigenței, nu exista nimic care să îți dea măcar o idee despre mizeria sinistă în care trăiau locuitorii Muntelui.

Charity se simțea atât de descurajată de acest adevăr tragic încât nu reușea nici măcar să își imagineze cum ar arăta existența ei, dacă ar rămâne pe Munte. Nu putea să ghicească nici ce raporturi de rudenie existau între oamenii în mijlocul cărora intrase, ce îi unea cu mama ei; păreau să viețuiască într-un soi de promiscuitate pasivă și înjosoare, în cadrul căreia mizeria comună reprezenta legătura cea mai puternică. Încerca să își închipuie cum ar fi arătat viața ei dacă ar fi crescut pe Munte, alergând în zdrențe, pe jumătate sălbătică, sau culcându-se direct pe sol, înghesuindu-se la pieptul mamei ei ca sărmanii micuți cu chipuri palide care se strângeau lângă bătrâna doamnă Hyatt, devenind o creatură sperioasă și aiurită, ca fata care o apostrofase în termeni atât de ciudați. Era îngrozită de afinitatea secretă pe care o descoperise între ea și acea ființă și, mai ales, de lumina pe care întâlnirea lor o aruncase asupra propriei ei origini. Își aminti atunci ceea ce îi spusese domnul Royall lui Lucius Harney, povestindu-i istoria vieții ei:

„Da, exista o mamă... dar aceasta era fericită să își vadă copilul plecând. L-ar fi dat oricui...”

Mama ei merita, la urma urmei, să fie condamnată atât de aspru? Charity își imaginase întotdeauna, de când descoperise acel secret dureros, că nenorocita era lipsită de orice simțământ omenesc; acum mama sa i se părea, mai degrabă, demnă de plâns. Ce mamă nu ar fi vrut să își ferească puiul de o astfel de soartă? Ochii i se umplură de lacrimi la gândul viitorului care îl aștepta pe cel pe care îl purta în pântec. S-ar fi ridicat imediat și ar fi luat-o la fugă, dacă ar fi fost mai puțin epuizată, mai puțin apăsată de povara sarcinii.

Orele întunecate ale nopții parcă se târau; cerul începu, în sfârșit, să se albească și soarele scaldă încăperea într-o rece lumină albăstrie. Charity zăcea în continuare în colțul ei, fixând cu privirea tavanul sordid, frânghia întinsă pe care spânzurau zdrențele puse la uscat, bătrâna înfocolită de lângă soba de fier înghețată și își spuse, pe când lumina invada încetul cu încetul peisajul hibernal, că această lumină proaspătă aducea cu ea o nouă zi, în care trebuia să trăiască, să ia o decizie, să acționeze, să își facă loc printre acești oameni... sau să se întoarcă la North Dormer... să își continue viața de care fugise. Era sfârșită de oboseală. Simțea în unele clipe că tot ce își dorea era să rămână aici, să trăiască aici, uitată de toți; apoi întreaga ei ființă se revolta la gândul de a se alătura lumii mizerabile din care provenea. Trebuia, pentru a-și feri copilul de o soartă asemănătoare, să găsească forța de a pleca atât de departe cât era necesar și de

a suporta toate greutățile pe care viața i le va așeza pe umeri.

Luă în considerare, la un moment dat, posibilitatea unei existențe ca aceea a Juliei Hawes. Își spuse că ar putea să se ducă la Nettleton ca să nască, dacă Ally ar consimți să-i împrumute o mică sumă. Ar putea găsi, cu siguranță, un loc liniștit, unde să își lase copilul în grija unor oameni cumsecade; după aceea, ar urma exemplul Juliei, asigurând astfel traiul ei și al copilului. Știa că fetele de soiul ăsta câștigă suficient, uneori, pentru a asigura întreținerea copiilor lor în condiții confortabile, și orice alt gând dispărea în fața imaginii pruncului ei curat și bine îngrijit, proaspăt și roz, ascuns într-un loc unde ea ar putea veni alergând să îl sărute și să îi aducă rochițe nostime. Totul, totul era de preferat, decât să adauge o existență în plus acestui cuib în care clocea mizeria...

Bătrâna și copiii dormeau încă, atunci când Charity se ridică de pe saltea. Corpul îi era anchilozat de frig și oboseală; se mișca cu precauție prin cameră, de teamă să nu îi trezească. Simțea că leșină de foame, iar sacoșa ei mică era goală.

Zări pe masă o jumătate de pâine mucegăită, care urma să servească, fără îndoială, drept mic dejun pentru bătrâna doamnă Hyatt și nepoții ei. Dar Charity fu de altă părere; trebuia să se gândească la copil. Rupse din bucata rotundă de pâine și înghiți hămesită o bucată; apoi, privirea îi căzu pe chipurile trase ale copiilor și, cuprinsă de remușcări, scotoci în sacoșă, încercând să găsească ceva ce ar fi putut lăsa ca plată a ceea ce

luase. Găsi o bluză pe care i-o făcuse Ally, cu o fundă albastră ca cerul fixată la mijlocul garniturii de dantelă. Era unul dintre acele fleacuri nostime pe care își risipise economiile și se înroși la față când se uită la ea. Puse bluza pe masă și, strecurându-se tiptil până la ușă, ridică zăvorul și ieși...

Dimineata era rece ca gheața. Soarele palid de toamnă de-abia începea să se ridice deasupra vârfului Muntelui. Casele rare erau cufundate în somn; deasupra acoperișurilor, niciun fir de fum nu se ridica spre norii aurii de soare; nu se vedea nici țipenie de om. Charity se opri în prag, încercând să descopere drumul pe care venise în noaptea precedentă.

Zări, dincolo de pajiștea pe care se afla cocioaba bătrânei Hyatt, acoperișul pe jumătate năruit al casei unde avusese loc serviciul funebru. Poteca abia schițată trecea printre cele două case și se pierdea în pădurile de brazi agățate de coasta muntelui. Puțin mai la dreapta, sub un măceș scuturat de vânt, o grămăjoară de pământ răscolit proaspăt se contura ca o pată neagră pe miriștea roșcat-arămie. Charity o luă pe pajiște spre grămăjoara de pământ. Auzi, în timp ce se apropia, ciripitul unei păsări și zări, ridicând ochii, o vrabie cocoțată pe cea mai înaltă creangă a măceșului care se înălța în apropierea mormântului. Se opri o clipă, ascultând micul ciripit solitar, după care se întoarse pe potecă și începu să urce coasta spre pădurea de brazi. Până acum fusese mânată de instinctul orb de a scăpa de acolo cu orice preț; dar fiecare pas pe care îl făcea pe cărare o apropia de o realitate pe

care veghea sa dureroasă i-o prezentase doar într-un mod voalat. Acum, când mergea la lumina zilei, pe drumul care o ducea spre lumea care îi era familiară, imaginația sa se calma. Hotărârea sa era fermă, cel puțin într-o privință; nu va rămâne la North Dormer și, cu cât va pleca mai repede, cu atât va fi mai bine. După aceea, totul era scufundat în întuneric...

Aerul devenea din ce în ce mai înțepător pe măsură ce urca; iar, atunci când părăsi adăpostul brazilor, pentru a merge pe platoul deschis, vântul tăios din ajun o asaltă din nou. Înainta ascunzându-și capul între umeri, luptând împotriva brizei glaciale; dar, în curând, i se tăie respirația și fu nevoită să se așeze sub o stâncă masivă, care adăpostea mestecenii tremurători de la marginea drumului. Vedea de acolo poteca strecurându-se în zigzag, printre ierburile reci, în direcția Hamblinului, și zidul de granit al Muntelui coborând sub picioarele ei, la o distanță infinită. Văile din această parte erau cufundate încă în întunericul unei dimineți de iarnă; dar, dincolo, pe șesuri, soarele mângâia acoperișurile și clopotnițele, străpungând cu raze aurii fumul îndepărtat care se ridica din orașe invizibile.

Charity se simțea ca un punct pierdut în univers. Evenimentele din ultimele două zile păreau să o fi îndepărtat definitiv de clipele atât de scurte de fericire. Însăși imaginea lui Harney aproape că se ștersese din mintea ei, sub presiunea acestor experiențe copleșitoare; se gândea la el ca la cineva atât de îndepărtat încât nu mai era decât o amintire pentru ea. În mintea ei obosită și ezitantă, o singură senzație persista în realitatea ei:

greutatea corporală a copilului. Era ancora care o ținea legată de pământ, fără ea s-ar fi simțit tot atât de lipsită de rădăcini ca puful ciulinilor pe care vântul îl spulbera în fața ei. Copilul era, în același timp, greutatea care o făcea să se încovoie sub apăsarea ei, dar și mâna care o obliga să se ridice. Își spuse că trebuie să își continue drumul și să lupte încă.

Întorcându-și privirea spre cărarea care se pierdea în vârful muntelui, zări o șaretă care se profila în depărtare pe cer. O recunoscă din prima clipă, după cum recunoscă și calul bătrân care înainta cu capul în jos. După o clipă distinse și spatele lat al celui care ținea hățurile. Șareta venea pe potecă, dinspre pădurea de brazi prin care trecuse și ea cu o zi înainte; înțelese imediat că cel care o conducea pornise în căutarea ei. Prima ei mișcare fu să se pitească sub stâncă, până ce ar fi trecut de ea; dar, ușurarea de care se simți cuprinsă la gândul că nu mai este singură în acest gol înfricoșător, învinse instinctul care o împingea să se ascundă. Se ridică și se îndreptă spre șaretă.

Domnul Royall o zări și zori calul cu biciul. O clipă mai târziu era lângă ea. Se priviră și, fără să scoată o vorbă, se aplecă, întinzându-i brațul, și o ajută să se urce. Charity încercă să deschidă gura, să bâiguie o explicație oarecare, dar cuvintele nu veneau. Domnul Royall o așeză încetișor lângă el și îi acoperi genunchii cu o pătură. După care spuse de-a dreptul:

— Pastorul m-a anunțat că te-a lăsat acolo sus și am urcat să te caut. Execută o jumătate de întoarcere și șareta porni, zgâlțâindu-se, pe panta ce cobora spre

Hamblin. Charity rămase tăcută, privind țință înaintea ei. Domnul Royall arunca, din când în când, câte un cuvânt de încurajare calului obosit:

— Haide, haide, Dan... L-am lăsat să se odihnească o jumătate de oră la Hamblin, dar urcușul este țeapăn, mai ales când mergi împotriva vântului. În timp ce el vorbea, Charity se gândea că, pentru a ajunge atât de devreme în vârful Muntelui, avocatul trebuise să plece din North Dormer la ora cea mai rece a nopții și să meargă foarte repede, fără să se oprească nicăieri, cu excepția acelei halte la Hamblin. Își simți atunci inima înmuiată de aceeași duioșie care o cuprinsese în ziua în care tutorele ei îi adusese în dar trandafirul cățărător, după ce refuzase să îl părăsească pentru a se duce la pension.

Domnul Royall reluă, după o clipă de tăcere:

— Prima oară când am urcat aici să te caut era aproape aceeași vreme ca și acum, doar că ninge.

Adăugă, foarte repede, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu considere aceste cuvinte drept o încercare de a-i aduce aminte că el este binefăcătorul ei.

— Mă întreb, câteodată, dacă nu te îndoiești că am făcut bine luându-te de aici...

— Nu, nu mă îndoiesc, șopti Charity, privind mereu drept înainte.

— Aș vrea...

Dar avocatul nu își duse fraza până la capăt, iar Charity nu găsi nimic de adăugat.

— Haide, Dan, haide bătrâne, șopti scuturând hățurile, nu ne-am predat încă. Ți-e frig? Întrebă brusc, aplecându-se spre ea.

Charity făcu semn că nu; dar el îi potrivi cuvertura pe genunchi și se aplecă să îi acopere gleznele. Ochii i se încețoșară deodată și lacrimi de oboseală și de slăbiciune începură să se prelingă pe obrajii lui Charity. Nu îndrăzni să și le șteargă, de teamă ca domnul Royall să nu îi remarce gestul.

Își continuară drumul în tăcere, coborând pe serpentine spre Hamblin și domnul Royall nu mai vorbi până nu ajunseră în apropierea satului. Așeză atunci hățurile lângă el și își scoase ceasul.

— Charity, spuse, pari foarte obosită și North Dormer este încă departe. Cred că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut este să ne oprim aici atâta timp cât îți este necesar să te întremezi un pic; după aceea vom pleca spre Creston și, de acolo, vom lua trenul.

Ea se trezi din amorțeală și murmură:

— Trenul... ce tren? Crezu că nu a înțeles bine.

Fără să răspundă, domnul Royall lăsă calul să alerge în trap mărunț, până ajunseră în fața primei case din sat.

— Iată hanul bătrânei doamne Hobart, spuse, oprind în fața porții. O să ne dea ceva cald de băut.

Charity coborî din șaretă și îl urmă pe domnul Royall, mergând ca prin vis. Intrară într-o bucătărie foarte curată, unde focul clipea vesel. O bătrână cu o figură binevoitoare tocmai așeza masa. Ridică ochii, atunci când intrară, și dădu prietenoasă din cap. Domnul Royall se apropiase de plită și își lovea una de alta mâinile amorțite.

— Ei bine, doamnă Hobart, poți să oferi ceva de mâncare acestei tinere doamne? Vezi bine că este înghetată și îi este foame.

Doamna Hobart îi surâse lui Charity și luă un ceainic de cositor de pe foc.

— Doamne, ce rău arăți, îi spuse, înduioșată.

Charity roși și se așeză la masă. Era din nou complet pasivă, conștientă doar de plăcerea animalică pe care i-o dădeau căldura și tihna.

Doamna Hobart aduse pâinea și laptele și ieși din casă. Charity văzu că ducea calul în grajd, făcându-l să traverseze curtea. Nu mai reveni în bucătărie, iar Charity și domnul Royall rămaseră singuri la masă, despărțiți de cafeaua fumegândă. Domnul Royall turnă o ceașcă de cafea, puse o bucată de pâine pe farfurioară și îi întinse ceașca tinerei, care începu să mănânce.

Gândurile i se limpeziră pe măsură ce cafeaua cu lapte îi încălzea sângele și Charity simți că renaște; dar această întoarcere la viață fu atât de penibilă încât i se puse un nod în gât și rămase cu ochii în jos, într-o tăcere încărcată de neliniște.

Domnul Royall își împinse scaunul, după câteva clipe.

— Acum, dacă ești gata, putem pleca.

Ea nu se mișcă și el continuă:

— Avem timp să prindem trenul de prânz spre Nettleton. La aceste cuvinte, sângele îi năvăli în obraji și ridică surprinsă ochii spre el. Era în picioare de cealaltă parte a mesei, privind-o cu o bunătate gravă... Înțelese deodată ce voia să spună. Nu se mișcă; i se părea că un căluș îi astupă gura.

— Charity, spuse el, de multe ori ne-am spus cuvinte grele; la ce bun să ne mai aducem aminte de asta, acum? În ceea ce mă privește, sentimentele mele pentru tine sunt aceleași. Dacă accepți, ne urcăm în șaretă să prindem trenul spre Nettleton și mergem direct la pastor; iar când te vei întoarce la North Dormer, te vei întoarce ca soția mea.

Vocea sa căpătase acel accent grav și persuasiv care emoționase auditoriul din ziua sărbătorii de *Old Home Week* și Charity simți că, sub această siguranță aparentă, se ascundeau comori de indulgență întristată, tănuite cu grijă. Începu să tremure din tot corpul, simțindu-se atât de slabă în fața propunerii lui.

— Oh! Oh!... nu pot... bolborosi, disperată.

— Nu poți... ce?

Ea însăși nu știa ce; nu ar fi putut spune dacă îi respingea oferta sau se împotriva tentației de a lua ceea ce nu avea dreptul să ia. Se ridică tremurând, răvășită..

— Nu am fost întotdeauna dreaptă cu tine, știu, spuse. Dar vreau să fiu de acum înainte... vreau să știi... vreau...

I se înecă glasul și tăcu.

Domnul Royall se sprijinise de perete. Era mai palid ca de obicei, dar chipul îi era calm și plin de bunătate, iar agitația care o cuprinsese pe Charity nu părea să îl tulbure.

— Ce înseamnă toate aceste „eu vreau“? întrebă, când ea tăcu. Sărmanul meu copil, știi tu, într-adevăr, de ce ai nevoie? Ai nevoie să fii dusă acasă, să fii îngrijită și să fii menajată. Și cu asta cred că nu mai este nimic de adăugat...

— Nu... asta nu este totul...

— Crezi? Își privi ceasul. Ei bine, îți voi mai spune ceva. Tot ceea ce vreau eu — eu, ai înțeles — să știu este dacă accepți să te măriți cu mine. Dacă ar fi fost și altceva ce aș fi vrut să știu ți-aș fi spus; dar nu există altceva. Un bărbat la vârsta mea știe ce merită și ce nu merită să ia în seamă. Este, poate, singurul serviciu pe care ni-l face viața...

Vocea sa avea un ton atât de ferm încât lui Charity i se păru că un braț viguros o sprijină. Pe măsură ce el vorbea, simțea cum puterea de a rezista îi scade și cum energia o părăsește.

— Nu plânge, Charity! exclamă el deodată, cu glas mișcat.

Ea ridică privirea, cuprinsă de emoția lui, și ochii lor se întâlniră.

— Haide, să mergem, reluă cu blândețe. Bătrânul Dan a făcut deja un drum de pomină și trebuie să îl menajăm, căci mai avem mult de mers...

Luă pelerina pe care o lăsase să cadă pe scaun și i-o puse din nou pe umeri. Charity îl urmă afară din casă și traversară amândoi curtea, până la șopronul sub care era legat calul. Domnul Royall luă pătura de pe cal și, apucând hăturile, conduse șareta până la drum. Charity urcă și, odată așezată, domnul Royall o împachetă cu grijă în pătură, apoi, scuturând hamurile, încurajă calul cu glas tare.

Când depășiră ultimele case ale satului, o apucă pe drumul spre Creșton.

Capitolul 18

In ritmul trapului obosit al bătrânului Dan, începuseră să coboare drumul în serpentină, care șerpuia până în vale.

În timp ce străbăteau pădurea desfrunzită, Charity, din ce în ce mai pătrunsă de oboseală, nu mai știa, uneori, exact unde se află. I se părea atunci că stă lungită lângă iubitul ei, în leagănul de frunze pe care vara îl împletise anume pentru ei. Dar, această iluzie era slabă și trecătoare, iar în restul timpului avea senzația confuză că este târâtă de un curent irezistibil, în voia căruia se lăsa fericită că scapă astfel de suferința de a gândi.

Domnul Royall nu scotea o vorbă, dar pentru prima oară prezența lui tăcută făcea să se aștearnă în sufletul ei un sentiment de pace și de siguranță. Charity simți că, acolo unde se afla el, acolo era liniște și cald și tihnă. Închise ochii și ațipi. Căldura din tren o readuse la viață în timpul scurtei călătorii de la Creston la Nettleton, iar conștiința de a fi ținta unor priviri străine o făcu să își recapete, pentru moment, energia. Așezată în fața domnului Royall, privea pe geam câmpul trist

și gol. Cu patruzeci și opt de ore mai înainte, în timpul ultimului său drum la Nettleton, mulți copaci își mai păstrau încă frunzele; dar vântul furios care suflase în ultimele două nopți îi desfrunzise aproape cu totul și terenul accidentat se contura acum la fel de precis ca în decembrie. Primele zile reci de toamnă făcuseră să dispară peisajul opulent cu câmpii mănoase și copaci toropiți de soare pe care îl străbătuse de 4 Iulie și, așa cum dispăruse frumusețea estivală a priveliștii, tot așa dispăruseră și orele fierbinți de dragoste. Lui Charity îi venea greu să creadă că ea însăși fusese aceea care le trăise. Ceva ireparabil și nimicitor trecuse prin viața ei... și, tot ceea ce o împinsese spre această catastrofă, aproape că i se ștersese din memorie.

Sentimentul irealității deveni și mai puternic atunci când trenul îi lăsă la Nettleton și traversă piața gării la brațul domnului Royall. Era atât de epuizată fizic încât mintea ei nu mai putea înregistra nicio imagine. Își urmă tutorele la fel de cuminte ca un copil obosit. Se pomeni așezată lângă el într-un mic restaurant, ca într-un vis confuz, în fața unei mese acoperite cu un șervet cu carouri roșii și albastre, pe care fuseseră aduse gustări calde și ceai. Domnul Royall umplu farfuria și ceașca lui Charity și, de fiecare dată când aceasta ridica ochii, întâlnea aceeași privire calmă care o liniștise și îi dăduse putere în bucătăria bătrânei doamne Hobart. În momentul în care orice lucru din jur devenea pentru ea la fel de vag și de îndepărtat, ca obiectele care încep să dispară din fața ochilor unui muribund, prezența domnului Royall se contura robustă și

liniștitoare pe acest fond încetoșat. Până în această zi, de câte ori se gândea la domnul Royall – ceea ce i se întâmpla rar – se gândea ca la cineva demn de ură și plictisitor, dar pe care îl putea păcăli și domina ușor, ori de câte ori își dădea osteneala să o facă. O singură dată – în ziua sărbătorii de *Old Home Week* – câteva cuvinte din discursul domnului Royall îi reținuseră atenția și avusese, deodată, revelația unei alte ființe, cu totul diferite de dușmanul mărginit la minte alături de care credea că trăiește, încât, oricât de înfierbântată era atunci de visele ei de fată, figura lui i se impusese cu o autoritate neobișnuită. Timp de o clipă, ceea ce el spunea atunci – și ceva din maniera lui de a o spune – o făcuse să înțeleagă de ce acest bărbat i se păruse întotdeauna atât de singuratic. Dar această imagine fugitivă fusese uitată repede. Și, acum, această imagine îi revenea, în timp ce stăteau la masă, și fu cuprinsă, deodată, în disperarea ei fără margini, de sentimentul unei legături misterioase care îi unea, pe tutorele ei și pe ea. Dar toate acestea erau doar raze de lumină efemere care străbăteau toropeala cerebrală provocată de starea ei de extremă slăbiciune. Își dădu seama, după un timp, că domnul Royall se despărțea de ea, lăsând-o singură la masa din micul restaurant bine încălzit. Se întoarse repede cu o trăsură adusă de la gară, un landou vechi, cu storurile de mătase bleu arse de soare. Se așeză lângă el și trăsura se opri câteva minute în fața unei case ascunse de plante agățătoare, în apropierea unei biserici înconjurată de o peluză. Coborâră, și trăsura rămase să îi aștepte la

poartă, în timp ce urcau pe alee și străbăteau holul pentru a pătrunde într-o încăpere tapisată cu cărți. Un pastor, pe care Charity nu îl cunoștea, îi primi cu amabilitate și îi rugă să ia loc câteva minute, până când vor veni martorii.

Charity ascultă și se așează pe un scaun, în timp ce domnul Royall se învârtea, cu mâinile la spate, prin încăpere. Cum acesta tocmai se întoarse spre ea, privind-o în față, Charity observă că avea buzele strânse. Privirea lui, totuși, rămăsese gravă și calmă. Se opri, deodată, în fața ei și îi spuse timid:

— Ești puțin ciufulită de vânt.

Ea își ridică mâinile și încercă să își bage sub pălărie șuvițele care îi atârnavă pe frunte. O oglindă, într-o ramă sculptată, atârna pe perete, dar nu îndrăzni să se privească în ea și rămase așezată, cu mâinile alăturate pe genunchi, până când pastorul intră din nou. Ieșiră atunci toți trei, îndreptându-se spre un soi de mănăstire care se întindea de-a lungul peluzei, între casa parohială și biserică, și pătrunseră într-o capelă mică, boltită, în care se aflau un altar, deasupra căruia era o cruce, și un șir de bănci. Pastorul, care îi părăsise în prag pentru a-și îmbrăca stiharul, reapăru în fața altarului, și o doamnă – soția lui, fără îndoială – și un bărbat în bluză bleu, pe care Charity îl văzuse măturând frunzele uscate de pe peluză, intrară și merseară să se așeze pe una dintre bănci...

Pastorul deschise o carte și făcu semn lui Charity și domnului Royall să se apropie. Domnul Royall înaintă câțiva pași și Charity îl urmă, așa cum îl urmase până

la șaretă, când ieșiseră din bucătăria doamnei Hobart. Avea impresia foarte clară că, dacă nu se mai ținea după el și nu făcea exact ceea ce îi spunea el să facă, lumea ar înceta să existe.

Pastorul începu să citească. Imaginea domnului Miles apăru în spiritul confuz al lui Charity, așa cum stătea în picioare, în noaptea precedentă, în sinistru casă de pe Munte, citind din aceeași carte cuvinte care aveau același accent teribil și definitiv.

Charity ridică ochii și îi întâlnește pe aceia ai domnului Royall. Nu înceta să o învâluie cu aceeași privire plină de bunătate și de fermitate.

— Vreau, îl auzi pronunțând o clipă mai târziu, după ce alte câteva fraze fuseseră rostite, fără ca ea să le poată pătrunde sensul.

Efortul pe care îl făcea pentru a înțelege gesturile pastorului o împiedica să urmărească frazele pe care le auzea... Doamna care stătea pe bancă se ridică, după un alt răstimp, și, luându-i mâna, i-o puse în aceea a domnului Royall. Acesta o păstră un moment în palma lui puternică, și simți că un inel, prea mare pentru ea, alunecase pe degetul ei subțire. Abia atunci înțelese că era căsătorită...

După-amiaza, destul de târziu, Charity stătea singură într-o cameră din hotelul luxos în care ea și Harney căutaseră în zadar o masă, în ziua sărbătorii naționale. Zărea patul mare reflectat în oglinda de pe masa de toaletă, fețele de pernă festonate, cuvertura atât de imaculată încât avusese o clipă de ezitare înainte de a-și pune pălăria și jacheta peste ea. Un

radiator împrăștia în încăpere o căldură un pic cam moleșitoare; iar, printr-o ușă întredeschisă, Charity văzu strălucind robinetele nichelate de deasupra chiu-vetei de marmură.

Tumultul gândurilor încetase de câțva timp, și rămăsese așezată, cu ochii închiși, lăsându-se cucerită de farmecul acestei camere călduțe și liniștite. Dar, acestei stări binefăcătoare îi urmă acea acuitate a percepției care pune stăpânire uneori pe bolnavi, atunci când ies dintr-un somn prea adânc. Deschizându-se, ochii îi căzură pe tabloul atârnat deasupra patului. Era o stampă de dimensiuni mari, înconjurată de o bordură albă, amplă, și de o ramă de lemn de arțar lăcuit, cu muchii aurii. Gravura reprezenta un tânăr într-o barcă, pe un lac cu malurile umbrite de arbori. Acesta se apleca deasupra apei și culegea nuferi pentru o tânără în rochie de culoare deschisă, așezată pe perne, în barcă, la pupă, cu un aer lipsit de griji. Toată scena părea scăldată în splendoarea moleșitoare a unei zile de vară. Charity își întoarse, brusc, privirea și începu să rătăcească cu pași neliniștiți prin încăpere. Camera unde se afla era la etajul cinci și, prin fereastră, privirile sale alunecau pe deasupra acoperișurilor orașului. Coline împădurite se întindeau dincolo de ele, luminate de ultimele raze ale soarelui la apus, care se concentrau asupra unui punct din peisaj, strălucind cu reflexe ca de oțel. Charity privea fix aceste reflexe. Recunoscuse, chiar și în lumina palidă a apusului, conturul blânderor coline ce înconjurau acel punct luminos și felul în care se

înclina câmpia pe malurile sale. Lacul pe care îl contempla era acela din Nettleton.

Rămase un lung moment la fereastră, cu ochii ațintiți pe apele îndepărtate, pe care lumina muribundă ce se revărsa din cer se stingea încetul cu încetul. Acest spectacol o făcea să înțeleagă, în sfârșit, ceea ce făcuse. Nici chiar inelul pe care îl simțea pe deget nu îi dăduse această senzație ascuțită a ireparabilului. Vechiul instinct al fugii îi reveni pentru o clipă, dar, fu la fel de scurt ca elanul unei aripi rupte... Auzi ușa deschizându-se în spatele ei și domnul Royall intră.

Se bărbierise și părul său aspru și alb, periat cu grijă, strălucea. Gesturile îi erau sigure și energice și se ținea foarte drept, cu capul sus, de parcă nu ar fi vrut să treacă neobservat.

— Ce faci aici, pe întuneric? strigă cu voce veselă.

Charity nu răspunse. El se apropie de fereastră pentru a ridica storurile: apoi, puse degetul pe întrerupătorul electric și camera se umplu de o lumină vie, căzând dintr-o plafonieră de sticlă mată. În această lumină neașteptată, cei doi proaspeți soți se priviră un moment încurcați, apoi domnul Royall spuse:

— Nu vrei să coborâm să mâncăm?

Ideea de a mânca nu îi surâdea deloc, dar neîndrăznind să o mărturisească, își aranjă puțin coafura și îl urmă pe domnul Royall în ascensor.

O oră mai târziu, după ce ieșise din restaurantul luminat fastuos, își aștepta soțul în holul îmbrăcat în marmură. Domnul Royall, în fața unuia din micile ghișee cu gratii de alamă, care se găseau în colțurile

sălii, își alegea o țigară de foi. Bărbații se odihneau acolo, instalați cu nonșalanță în canapelele scăldate în lumina lustrelor scânteietoare; călătorii intrau și ieșeau; se azeau sunând soneriile și hamalii treceau încovoiați sub greutatea bagajelor. Peste umerii domnului Royall, o tânără cu părul înfocat făcea semn din cap unui comis-voiajor, care își lua cheia din tabloul atârnat în hol.

Charity rămânea, în această agitație, în acest neastâmpăr al vieții, la fel de nemișcată, de inertă, de parcă ar fi fost una dintre mesele fixate pe dalele de marmură din hol. Sufletul său era doar suferință și neliniște provocată de apropierea destinului și îl urmărea din ochi pe domnul Royall, pândindu-l cu un fel de fascinație plină de groază, în timp ce acesta își alegea liniștit trabucul din zecile de cutii deschise și își desfăcea cu mână sigură ziarul.

Se întoarse și veni spre ea.

— Ai face bine să urci să te culci... Eu o să mă așez aici, să fumez nițel, spuse.

Vorbea cu atâta ușurință și naturalețe de parcă ar fi fost de mult căsătorită, cunoscându-și și respectându-și unul altuia tabieturile. Charity se relaxă. Îl urmă spre ascensorul în care el o urcă, spunându-i liftierului să-i indice camera.

Charity deschise ușa și intră pe băjbâite în cameră. Uitase locul unde se afla comutatorul, pe care, de altfel, nici nu știa cum să îl manevreze. Luna se ridica pe cer și răspândea, în cameră, o lumină palidă. Se dezbracă, și, după ce împături și puse deoparte

husele brodate care acopereau pernele, se strecură cu timiditate sub cuvertura imaculată. Nu mai simțise niciodată atingerea unor cearșafuri atât de moi și atât de calde; totuși, moliciunea patului nu o liniști. Ghemuită în așternutul cald, tremura de o spaimă care îi îngheța sângele în vene.

„Ce am făcut! Oh, ce am făcut!“, murmura, tremurând.

Înfundându-și capul în pernă, pentru a nu mai vedea decorul lunar încadrat de fereastră, zăcea în întuneric, ciulindu-și urechile, înfiorată de teamă la fiecare zgomot de pași care se apropia de ușă.

Se ridică deodată în pat, apăsându-și cu amândouă mâinile inima, care bătea să îi spargă pieptul. Un zgomot înăbușit o avertiza de prezența cuiva în cameră. Își dădu seama că ațipise, probabil, pentru că nu auzise pe nimeni intrând. Luna cobora undeva, dincolo de acoperișuri, și, în apropierea ochiului mai luminat al ferestrei, întrezări în întuneric umbra unui bărbat așezat în balansoar. Bărbatul stătea nemișcat. Era afundat adânc pe scaun, cu capul sprijinit de brațele încrucișate. Charity îl recunoscuse pe domnul Royall. Nu se dezbrăcase, dar luase cuvertura, pe care ea o așternuse pe marginea patului, și își acoperise genunchii cu ea. Continuă să îl pândească, tremurând și reținându-și răsuflarea, temându-se ca mișcarea pe care o făcuse, ridicându-se în capul oaselor, să nu îl fi trezit. El nu se mișca și ea înțelese, în sfârșit, că veghea, dar voia să îi dea impresia că doarme. În timp ce continua să îl observe astfel,

se simți pătrunsă treptat de o ușurare de nedescris, care îi destinase nervii și întreg trupul epuizat. Așadar, știa... el știa... Se căsătorise cu ea *pentru că știa*, și, tocmai pentru că știa, stătea acolo, veghind lângă ea, în întuneric... pentru a-i arăta că este în siguranță cu el... Un sentiment mai profund decât oricare altul pe care îl încercase vreodată pentru el îi invadă inima obosită și, încet, fără zgomot, își lasă capul să cadă pe pernă...

Când se trezi, lumina dimineții umplea camera. Văzu imediat că rămăsese singură. Se ridică și se îmbracă. Pe când termina să își încheie fusta, se deschise ușa și domnul Royall intră. Părea bătrân și obosit, la lumina crudă a zilei; figura sa păstra, totuși, aceeași expresie prietenoasă și gravă care o liniștise pe Munte. Era ca și cum toate duhurile rele din trecut i-ar fi fost izgonite din suflet.

Coborâra împreună în restaurant pentru micul dejun. Când terminară de mâncat, domnul Royall o anunță că urma să fie ocupat cu o afacere de asigurări.

— Ar fi bine să profiți de acest timp pentru a-ți cumpăra lucrurile de care ai nevoie.

Surâse și adăugă, ușor încurcat:

— Știi, mi-am dorit întotdeauna să arăți mai bine decât toate celelalte.

Extrase ceva din buzunar și îl strecură în mâna lui Charity. Erau două bancnote de douăzeci de dolari.

— Dacă nu este destul, o să îți mai dau și altele... vreau să fii mai bine îmbrăcată decât toate prietenele tale, repetă.

Ea roși și încercă să bolborosească câteva mulțumiri, dar el se ridică brusc și se pregăti să iasă din restaurant. Se opri în hol, pentru a-i mai spune că, dacă îi convenea, vor pleca spre North Dormer cu trenul de ora trei; după care își luă pălăria și pardesiul și ieși.

Charity părăsi hotelul câteva minute după aceea. Pândise să vadă în ce direcție o ia soțul ei. Luând-o în sens contrar, coborî repede pe strada principală, până la casa din cărămidă din colțul lui Lake Avenue. Acolo se opri, privi precaută în dreapta și în stânga, apoi urcă scara care ducea la cabinetul doctoriței Merkle. Îi deschise aceeași mulătră cu părul scurt și creț; și, după ce așteptă, ca și prima oară, în salonul roșu, fu introdusă în biroul doctoriței. Aceasta o primi fără să pară surprinsă și o conduse în micul salon cu fotolii de pluș.

— Știam că o să revii; dar ești un pic prea grăbită. Ți-am spus să mai aștepti câteva săptămâni și să nu te agiți, remarcă, după ce o examinează pe tânără cu o privire pătrunzătoare.

Charity scoase din corsaj banii pe care tocmai îi primise de la soțul ei.

— Am venit să îmi iau broșa bleu, spuse, roșind.

— Broșa ta? Doctorița nu părea să își amintească. Ah! da... Mi se încredințează atâtea obiecte de acest gen că uitasem... Ei bine, micuța mea, trebuie să aștepti să o cauți în seif. Cred că îți dai seama că eu nu las obiectele de valoare să zacă peste tot, ca ziarele vechi.

Dispăru o clipă și reveni cu un pachetel învelit în hârtie de mătase, din care scoase broșa.

Charity, zărind-o, își simți inima învăluită de o căldură neașteptată și întinse instinctiv mâna.

— Aveți mărunțiș? Întrebă, abia respirând, și puse pe masă una dintre cele două bancnote de douăzeci de dolari.

— Mărunțiș? Ce să fac cu mărunțișul? Văd că sunt doar două bancnote de douăzeci de dolari, răspunse doctorița.

Charity tăcu, deconcertată.

— Credeam, mi-ați spus că o consultație este cinci dolari... îngână.

— Pentru tine... în mod excepțional... este adevărat. Dar, crezi că nu îmi datorezi nimic pentru că ți-am păstrat broșa? Și pentru asigurare? Fără îndoială că nici nu te-ai gândit la asta? Este o bijuterie care face ușor o sută de dolari. Dacă aș fi pierdut-o, dacă mi-ar fi fost furată, ce m-aș fi făcut, atunci când ai fi venit să mi-o ceri?

Încurcată și pe jumătate convinsă de argumentele doctoriței Merkle, Charity nu știa ce să răspundă... Doctorița continuă, profitând de avantajul ei:

— Nu eu ți-am cerut broșa, micuț. Prefer de o mie de ori să mi se plătească onorariul, decât să mi se lase în gaj bijuterii, care îmi dau atâta bătaie de cap.

Se întrerupse, iar Charity se ridică, mânată de o dorință nebună de a termina, și îi întinse una dintre bancnote.

— Vreți să acceptați douăzeci de dolari? Întrebă, cu voce nesigură.

— Nu, nu accept, scumpa mea; dar voi lua această bancnotă împreună cu cealaltă, și îți voi da o chitanță, dacă n-ai încredere în mine.

— Amândouă? Dar nu pot să vi le dau pe amândouă... este tot ceea ce posed, exclamă Charity.

Răsturnată pe sofaua de pluș, doctorița o privea, surâzând.

— S-ar părea că te-ai măritat ieri la biserica episcopală. Grădinarul pastorului mi-a relatat întreaga ceremonie. Ar fi păcat, nu-i așa, să îl lași pe domnul Royall să afle că ai de încheiat un cont aici! Vezi, copilul meu, îți spun toate astea așa cum ți le-ar spune și mama ta.

Charity fu cuprinsă de o furie rece; câteva secunde se simți înclinată să abandoneze broșa și să o lase pe doctoriță să acționeze cum crede. Dar, cum să lase unica ei comoară în mâinile acestei femei oribile? Voia să o păstreze pentru copilul ei, voia ca această amintire a clipelor fericite să fie un fel de legătură misterioasă între copil și tatăl său necunoscut. Aruncă banii domnului Royall pe masă, tremurând, și, urându-se pentru ceea ce făcea, luă broșa și ieși din apartament alergând...

Odată ajunsă în stradă, se opri, uluită de ceea ce i se întâmplase. Dar broșa era ascunsă în corsaj, ca un talisman, și își simți sufletul cuprins de o tainică ușurare. Acest sentiment de ușurare îi dădu forța să se îndrepte, o clipă mai târziu, spre poștă și să intre înăuntru. Cumpără de la unul din ghișee o foaie de hârtie de scris, un plic și un timbru; după aceea se așează la masă și înmuie unul din tocurele ruginite în

cerneală. Venise acolo mânată de teama care o hărțuia fără încetare de când simțise pe deget inelul domnului Royall; teama că Harney va reuși, în cele din urmă, să se elibereze de obligațiile sale și să se întoarcă la ea. Era o ipoteză pe care nu o luase deloc în calcul în orele teribile de după primirea ultimei lui scrisori. O astfel de eventualitate îi apărură dintr-odată ca perfect posibilă doar după căsătorie, când pasul decisiv pe care îl făcuse preschimbase aspirația sa de odinioară într-o neliniște profundă. Puse adresa lui Harney pe plic și scris pe foaia de hârtie:

M-am căsătorit cu domnul Royall. Îmi voi aminti întotdeauna de tine.

Charity

Ultimele cuvinte nu erau deloc ceea ce avusese intenția să scrie; îi scăpaseră involuntar din condei. Nu avusese puterea de a-și duce până la capăt sacrificiul, ascunzându-i amantului ei că nu îl va uita niciodată; dar, la urma urmei, ce importanță avea? Acum, când nu mai avea nicio șansă să îl mai vadă vreodată pe Harney, de ce nu i-ar fi spus adevărul?

După ce aruncă scrisoarea în cutia poștală, ieși în strada zgomotoasă și însorită și se îndreptă spre hotel. Remarcă mărfurile tentante din vitrinele magazinelor, rochiile și țesăturile care îi luaseră ochii în ziua în care le admirase împreună cu Harney. Această priveliște îi aduse aminte că domnul Royall o rugase să își cumpere tot ceea ce îi era necesar

cu cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care i le dăduse. Aruncă o privire rușinată spre rochia ei uzată, întrebându-se ce va spune când o va vedea întorcându-se cu mâinile goale. Ajunsă în apropierea hotelului, văzu că o aștepta la intrare, și inima începu să i se zbată neliniștită.

El îi făcu un semn prietenos cu mâna, când o zări apropiindu-se; apoi, urcară în cameră să își ia bagajele, pentru ca domnul Royall să poată să predea cheia, atunci când vor coborî la masă. În timp ce își strângea în geantă puținele lucruri pe care le adusese cu ea, simți deodată că soțul ei o privește și se pregătește să îi vorbească. Se îndreptă din spate cu cămașa de noapte pe jumătate împăturită în mână, roșie la față.

— Sunt drăguțe lucrurile pe care ți le-ai cumpărat? Nu am văzut sosind niciun pachet până acum, spuse vesel.

— Oh! Prefer ca Ally Hawes să îmi facă cele câteva lucruri de care am nevoie, răspunse cu voce joasă.

— Ia te uită! Atunci, nu ai cumpărat nimic?

O contemplă câteva secunde, încruntând din sprâncene. După care, privirea i se îmblânzi:

— Ei bine, fie. Aș fi vrut să te văd sosind la North Dormer îmbrăcată într-o rochie frumoasă; dar, până la urmă, cred că ai dreptate. Ești o fată de treabă, Charity.

Privirile li se întâlniră și citi în ochii domnului Royall ceva ce nu mai văzuse niciodată, o blândețe care o făcu să se simtă rușinată, dar, în același timp, o liniști.

— Și tu ești bun, spuse, cu timiditate și foarte repede.

El surâse, fără să îi răspundă, și amândoi, părăsind camera, coborâră în hol cu ascensorul tapisat cu oglinzi.

În aceeași seară, destul de târziu, sub razele înghețate ale lunii de toamnă, trăsura lor se oprea în fața casei roșii.

Sfârșit

Cartea cunoscutei scriitoare americane EDITH WHARTON surprinde perfect esența unei veri strălucitoare, plină de vise tinerești și de perspective amăgitoare.

Charity, eroina romanului, este nemulțumită de condițiile oferite de orașelul în care trăiește, cu atât mai mult cu cât tutorele său, rămas văduv, pare condus de un instinct carnal în relația cu ea.

Într-o zi de vară, cunoaște un tânăr atrăgător și viața îi pare brusc mai interesantă.

Acesta o cucerește și Charity va avea parte de prima sa vară de bucurie. O bucurie efemeră, transformată în tragedie atunci când află că în tot acest timp, iubitul al cărui copil îl poartă, era logodit cu altcineva, la care se întoarce.

Opțiunile sale sunt puține și niciuna nu pare să o atragă. Ar putea reveni la locurile din care a plecat la vârsta de cinci ani, unde greutățile sunt de neimaginat sau ar hotărî să facă un avort. Ar mai fi și posibilitatea acceptării unui compromis – cererea tutorelui său de a se căsători cu ea.

Este greu să hotărăști când totul pare pierdut. Charity trebuie să înfrunte urmările iubirii sale de o vară și să privească în față realitatea.

Va găsi, oare, puterea de a trece cu bine peste aceste încercări sau se va lăsa pradă resemnării?

O poveste înduioșătoare, o lectură de neuitat.